

SOLÁRNÍ BARONI

ORGANIZOVANÝ ZLOČIN

ALENA VITÁSKOVÁ

OLYMPIA

Solární baroni

Organizovaný zločin

Alena Vításková

Text © Alena Vításková, 2017

Koláž na obálce © Ondřej Höppner, 2017

© Nakladatelství Olympia, s.r.o., 2017

Vydání první

ISBN 978-80-7376-476-0

dezinformace

PODĚKOVÁNÍ VŠEM, KTEŘÍ MĚ PODPOROVALI, PODPORUJÍ A SNAD BUDOU
I NADÁLE PODPOROVAT

„Hlas lidu je posvátný“

SENECA

dezinformace

- Jeden z důvodů, proč jsem se rozhodla napsat tuto trilogii, je Hlas lidu, který je pro mě posvátný, stejně jak kdysi řekl SENECA.
- Po celou dobu mého působení ve státní instituci jsem se těšila podpoře občanů, kterým není lhostejné, co se u nás děje.
- Knihu jsem pojala tak, abychom se mohli zasmát. Smích léčí, snad pomůže vyléčit i tuto nemocnou společnost.

Knihu věnuji mé rodině, přátelům, občanům, kteří se nebáli, mlčící většině, prostě všem, kteří mě celou dobu podporovali. Patří Vám všem díky, díky za to, že naděje na lepší život je ve vás a já jsem ráda, že jsem Vás svojí prací oslovila.

Úplně první reakci na moji práci na ERÚ jsem obdržela 23.8.2011

DOPIS ČTENÁŘKY z Českých Budějovic:

Jak vidno, když se odborně fundovaná a lidsky statečná ženská zatoulá do politiky, ne vždy musí prosedět nekonečné hodiny v parlamentních lavicích a vysrkat přitom litry minerálky, aby dokázala v několika málo větách vystihnout podstatu problému... Držím Vám palce, paní Vításková

Jana, Kroměříž:

Velmi vám fandím, nejen já, ale celá moje rodina. Hlavně to nevdávejte, vydržte!

Jaroslav, Praha:

Jsou to zlořádi, potřebovali by nakopat do... Já vám věřím, ale máte to moc těžké. Ty zrudý se nebudou štítit ničeho.

dezinformace

dezinformace

Předmluva

Historie a základ problému, kterému se říká „fotovoltaický tunel do veřejných financí“ a bude nás stát až bilion korun.

- **Návrh Špidlovy vlády** – Zákon č. 180/2005 Sb. O podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie byl schválen Poslaneckou sněmovnou dne 23. února 2005 (**Grossova vláda**) celkem 103 hlasy proti 43 hlasům.
- **Po celou dobu byl ministrem průmyslu a obchodu sociální demokrat Milan Urban.**
- Zákon prohlašovala ČSSD (např. poslanci Rafaj, Kala, Zaorálek) KDU-ČSL (např. poslanci Kalousek, Parkánová, Šojdrová), US-DEU (např. poslanec Pavel Svoboda) a komunisté (např. poslanci Dolejš a Filip).
- **Proti zákonu byla zásadně ODS.**
- Dokud neproběhne řádné šetření a odkrytí politiků, kteří mají jakékoliv vlastnické, či finanční vztahy k FVE, je tento problém neřešitelný. Jedná se rovněž o již prodané FVE, např. energetickému kolosu ČEZ a s tím související finanční transakce.
- **Skryté struktury těchto vlastníků vytvořily politicko-lobbistické krytí vč. části policie a justice.**
- **Výroční zpráva BIS, bod: Organizovaný zločin**

... “Konkrétním příkladem dopadů takto účelově prolobbovaných zákonů na vysoké úrovni může být situace související s podporou ekologické výroby energie. V tomto případě jsou dopady na společnost v České republice zřejmé a dlouhodobé, zatímco příslušným zájmovým skupinám tato právní úprava nejen garantovala návratnost vložených finančních prostředků, ale přináší dlouhodobě vysoké zisky.”

- Podpora zelené energie z veřejných financí cca 26,- Kč/MWh v roce 2006. O deset let později (r. 2016) činí cca 850,- Kč /MWh. Cca 50 % hradí spotřebitel, 50 % státní rozpočet. **Nárůst ceny je více než 3 000%.**
- Podpora FVE (boom r. 2010) cca 15,- Kč/kWh, přičemž silová elektřina stojí 1,- Kč/kWh
- **Ročně nás podpora stojí cca 45 mld. Kč, z toho FVE cca 27 mld. Kč, podpora je stanovena na dvacet až třicet let.**
- **Autorka** považuje za nutné uvést výše uvedené skutečnosti, aby bylo z následujícího textu knihy zřejmé, o jak závažný problém se jedná, protože hospodářství a ekonomika země jsou těmito kroky negativně poznamenány na mnoho let.

dezinformace

dezinformace

Úvod

První díl trilogie „Solární baroni-Organizovaný zločin“ jsem se rozhodla napsat po nahlédnutí do politicko-lobbistické zvěle, kterou jsem jako vysoký státní úředník zažila při výkonu své funkce. Zcela zhnusena bahnem, ve kterém se potácíme, jsem pojala knihu poněkud s nadhledem, tak aby se čtenář mohl zasmát. Aby každodenní zklamání z politiků mu přineslo trochu pobavení. Není to inspirace Černými barony, není to Švejek, ačkoliv určitý podtext si tam může každý hledat. Děj Černých baronů se odehrává v krutých padesátých letech. S nadsázkou, tak trochu s černým humorem, se popisuje období, kdy mocní dané doby svojí zlovůli ničili životy ostatním, protože si mysleli, že mohou křivit zákony, když mají moc, mohli své odpůrce režimu zavírat a popravovat. Trvalo několik let než tito zlořádi stanuli sami před soudem, a dokonce nedávno byli někteří z těch tzv. prokurátorů souzeni.

Švejek popisuje období první světové války s humorem a nadsázkou, ačkoliv to byla pro lidi strašná doba, doba hrůz a hladu, kterou doposud lidstvo v takovém rozsahu nepoznalo.

Každá epocha má svého Davida a Goliáše, má svoji Johanku z Arku, Urválka, Stalina, Jana Husa, Hitlera, či Horákovou. Postavy, které se zapsaly do dějin a přinesly pokrok, zkázu, rozvoj, vzestup i morální pád lidské civilizace. Lidstvo po celou dobu své existence mělo ve svých řadách ty, kteří ZLO vytvářeli, ale také ty, kteří se ZLU postavili. Ani dnešní epocha neprojde ZLU bez následků.

Proto jsem se rozhodla psát, psát o tom, co jsem nemohla sdělit přímo, psát a žádat národ: „Nenechte se zastrašit, nenechte se znechutit, nenechte se zlomit, nenechte na ostatních, aby rozhodovali za Vás.“ Pokud se nám chce ještě smát, pokud se díváme na svůj život optimisticky a s humorem, tak je stále naděje na to, že vše můžeme změnit. Mohou vám vzít všechno, mohou vás zašlapat do

země, mají k tomu moc, ale nemohou vám vzít vaše opovržení k této svoloči. Opovrhují ZLEM. Jen ten, kdo přestane věřit, že život je nádherný, UMÍRÁ, PŘESTOŽE ŽIJE.

Kniha „Solární baroni – Organizovaný zločin“ je první částí trilogie. Poněkud s nadsázkou a humorem popisuje děj kolem tunelování veřejných financí takzvaným pokusem o sofistikovaný projekt. Dozvíte se, kdo to jsou skutečně „Solární baroni“, nahlédnete také do lobbisticko-politické kuchyně, zahlédnete „Solární zločince“, ale i „Solární žebráky“.

Pokud se vám jen náznakem bude zdát, že některou z postav znáte, či vám někoho připomíná, tak je to zcela náhodné a je to pouze Vaše fantazie a určitě se pletete. Celý děj je román, který má především pobavit. „Memento more“.

Motto:

Přijde fízl k solárníkovi a říká: „Dej pět (myšleno milionu korun), nebo tě nechám stíhat.“ Solárník zakoucí očima, zapotí se a není schopen vydat hlásku. Fízl si to vyloží po svém a říká: „Tak dej deset a budu stíhat Vitáskovou.“

1. Početí solárního barona

Slunce svítí tak ostře, že se nedá číst. Je prosinec a jako každý rok se rituál opakuje, Vánoce v šortkách, léto na ledovci. Je to zvrhlost? Není. Důležité je vybrat si správnou destinaci a v místech, kde není zrovna nabito tou lidskou žouželí přemýšlet o životě. Dělam to tak již několik desítek let. Mám ráda zimu v šortkách, proto jsem se přestěhovala do těchto míst, které se staly mým domovem. Ležím na privátní pláži s příjemnou restaurací a barem na lehátku značky Dedon a na tlusté matraci pískové barvy.

Listuji nějakým stupidním časopisem, který mě přesvědčuje o tom, co je IN a co OUT. Jak několik zkrášlovacích operací do roka vám zajistí věčné mládí, ten krém je na paty, ten na ruce, ten na kruhy pod očima a ten třeba na vrásky na prdeli. Prostě hrůza. Líbí se mi moje vrásky, zuby i způsob života.

Aniž bych měla ve zvyku poslouchat cizí zábavu, neujde mé pozornosti skupinka, která se přiřítla a začala rádoby vtipně diskutovat. Aniž bych si musela sundat brýle, bylo mi za chvíli jasné, o co jde. Přijeli „tuneláři“, tak se jim říká v zemi, kterou úplně za pár let zničili, nejen materiálně, ale především morálně. Používali primitivní praktiky, nad kterými se průměrně vzdělanému děcku ze třetí třídy zatájí dech opovržením. Jdou na věc sofistikovaně, alespoň oni a jejich kumpáni si to o těch zlodějnách myslí.

Objednávám si další drink z čerstvého ovoce, campari a kokosového mléka, protože to se fakt nedá poslouchat. Jejich rétorika je ubohá, nejchytřejší z nich, pohledný modrooký čtyřicátník, celou skupinu informuje o svém záměru, hovoří až o bilionu korun. Přichází obtloustlý kumpán se slovy: „Tak jak jste daleko, co se po mně bude chtít a co za to bude?“ Jeho tupý výraz jen potvrzuje, že je jen vykonavatel a celý projekt by svým intelektem nemohl zvládnout, proto klidně leží, pije v tom vedru

whisky, připitoměle se směje a jak hňup hledí za každou ženskou. Říkají mu Mílo a je vidět, že jím všichni opovrhují.

Nakonec není divu, tato společnost opovrhuje každým, kdo zrovna nemá moc, kdo nemá dostatek peněz, aby si moc mohl koupit, opovrhují vším, co skutečně dělá život životem. Opovrhují upřímností, ochotou, přátelstvím, láskou, porozuměním, obyčejnou radostí ze života, štěstím, které je založeno třeba na tom, že darujete anebo dostanete kytičku sněženek. Každou lidskou pozitivní vlastnost považují za slabost. Pokud chce někdo nezištně pomoci, tak je pro ně blbec. Pokud je upřímný a k tomu ještě ochotný, tak je pro ně nečitelný a k tomu ještě dement. Pokud má pocit štěstí jen proto, že je zdravý, a práce, třeba řidiče tramvaje, ho baví, tak je pro ně ubožák, který neví, co je život. Je mi jich upřímně líto. Dokáží se vysmát neštěstí, které potkalo jeho kamaráda, klidně ho hrubě zostudí, když zrovna není přítomen.

Než Míla přišel, tak se i o něm nestydatě bavili. „Je to ubožák, socka, stačí mu sako nebo nějaká ojetina. Ale nejraději má výlety, trochu dobrého žrádla, ženský, chlást, fakt chudák, ale potřebný. Vždyť na té důležité instituci zastává postavení, kde toho blba potřebujeme, tak musíme něco vydržet. A navíc s ním počítáme i na další důležité pozice, kde může sehrát za tu almužnu, co mu dáváme a co mu stačí, roli užitečného idiota,“ pronáší své moudro Modrooký. Vtom přichází Míla a okamžitě se řeč otočí a začnou ho poplácávat po obtloustlých zádech, bílých a stejně hrbolatých jako kysané mléko, místy s velkými černými uhry.

Míla se plácá po břicho a směje se každému slovu, je již opilý, a to jsou dvě odpoledne. Chudák neví, že trenky, které si na tento výlet koupil, značky ZIMMERLI, jsou fakt jen trenky, chudák neví, že to nejsou plavky. Jejich cena ho tak fascinovala, že se v nich promenáduje na soukromé pláži, moderně vybavené lehátky, krásnou plážovou restaurací, kde vás chodí obsluhovat až k lehátku, a to se

ne musíte ani namáhat volat obsluhu. Malý knoflíček na stolečku vedle vašeho lehátka ji přivolá, aniž byste museli gestikulovat, volat či jinak rušit ostatní odpočívající.

Vše by proběhlo bez velké pozornosti, kdyby si Míla nezašel zaplavat. Z vody díky spodnímu prádlu, které se po namočení stalo zcela neviditelné, vylézá téměř nahý. Podívaná to byla pro bohy, chtělo se mi zvracet. Kumpáni se rozřehtali do bezvědomí, jeden u toho tak prděl, že odešel z pláže s „dukátkem“ na svých krásných – ručně vyšíváných plavkách.

„Dukátek“, tak to říkávala moje babička, když jsme byli malincí a nestihli jsme se vykakát nebo jsme si špatně utřeli zadeček. Pak jsme tento malý hnědý flíček měli na punčocháčích v oblasti prdelky a babička říkala: „Tak zase jste neměli čas, co ten dukátek na zadečku,“ a šla nás převléct. Rozdíl byl jen v jednom. Že nám byly dva roky a těm lumenům padesát.

**

Vybraná část „tunelářů“ se pásovala do šlechtického stavu a cítili se být „solárními barony“, ale to bylo o mnoho let později. V té době netušili, že to bude velmi hanlivý název. Nebudeme přeskakovat děj a vrátíme se na počátek jednoho velmi smutného příběhu, smutného proto, že vychází z lidské nenažranosti, sobectví, je spojen s vraždami a celé je to propleteno bílými límečky, politiky, taláry, průřez zkažené společnosti, která je na pokraji anarchie, která je na pokraji svého zániku, stejně jako to bylo před tisíci léty ve starém Římě.

Ano, smetánka, která si hraje na boha, gauneři, kteří si hrají na smetánku, rádoby ctihodní občané, kteří jsou vlastně gauneři, ano, ti všichni by za pár korun zabili vlastní babičku, zapřeli své děti, zradili nejlepšího přítele, přivedli na šibenici kohokoliv, jen aby na tom vydělali peníze, pozici, postavení, moc... ano, moc je to, co hřeje, moc jsou peníze, moc je omamná, moc je víc než droga,

milenka, moc je všechno.

Ano, moc je všechno pro tuto lidskou lůzu, která je horší než kterýkoliv obyčejný člověk, horší než všichni občané, kteří musí obracet korunu, aby své dítě mohli poslat na školní výlet, do kroužků, přestože je talentované. Tito mocní jsou morálně horší než většina bezdomovců, jsou horší než většina kriminálních. Likvidovat životy pro moc, rozpoutat válku pro moc, zabíjet pro moc.

Společnost se blíží ke svému zániku? Nebo je to běžný vývoj v určité etapě blahobytu? Blahobytu pro koho? Pro část vyvolených, nebo pro všechny?

Ze snu mě probouzí hřejivý pocit, štípání a chlad. Prostě jsem se spálila tak, že nemohu rozeznat pocity, na téměř plochem hrudníku mám kůži rudou jak spařený humr, házím na sebe šaty a běžím do stínu své skromné vilky na pobřeží azurově čistého moře, teplého jako ranní káva. Palmy, které miluji, keře ibišku a tak trochu píchající tropická tráva u mého bazénu s ledovou vodou mi poskytují útulné zázemí pro moji práci. Mám výhodu, že můj rodný jazyk je čeština, aniž by to někdo věděl. Těším se na další díl informací, které se následně dovím, aniž by mě někdo podezřívával, že rozumím. Na dekoltu se objevují puchýře, to se mi naposledy stalo, když mi bylo pět let. Chytá mě panika, dekolt, který na sobě jako jedinou část těla opravdu obdivuji, je v háji, navždy poškozen. Ach, to je zase den, mohu se na to vyskašlat, po tvářích mi tečou slzy. Nevím, jestli od zlosti, bolesti nebo lítosti. Je to asi mix všech emocí i pocitů.

Můj věrný knírač na mě hledí s opovržením, chvála bohu, že nemluví. Sedám do Jeepu a jedu do nemocnice. Na příjmu soukromé kliniky potkávám Mílu, Modrookého, a jak jsem později zjistila, Edu, Fíka a ještě další dva. Skupinka má zjevně zdravotní potíže. Hlukem, který způsobují v této elegantní klinice, připomínají spíše nájezd lidožroutů z minulého tisíciletí, kteří zabloudili se svým kmenem do civilizace. Eda se svým „dukátkem“ z pláže dorazil

nejen jako tlumočník.

Ani jeden se již neřehtá jako kůzle, naopak smích je přešel a každé zakašlání, rychlejší pohyb, kýchnutí by měly nedozírné následky. Strnule sedí, hloupě a hlasitě podezírají kuchaře z luxusního hotelu, že jim úmyslně namíchal něco do žrádla, jak se vyjadřovali o vynikajícím jídle, kterým tato restaurace byla známá nejen v širokém okolí, ale také ve světě. Gurmet si nenechá tuto restauraci ujít a je ochoten vydat se za vynikajícími pochoutkami třeba přes kraj světa. To pochopitelně přeháním, ale mnoho lidí jezdí na dovolenou také proto, aby navštívili věhlasné restaurace a zde si pochutnali. Partička k nim nepatřila, asi tam chodili jen proto, že to bylo drahé a mohli se chválit, za kolik si dali oběd nebo večeři.

Rozebírali údajné jméno kuchaře, který tam vaří. Fík pronesl, že zahlédl u dveří jeho jméno, že tam již deset let vaří. Jo, nějaký Michellin, rozpomněl se Míla. Všichni se svorně shodli, že mu rozbijí hubu, jen co se vrátí z nemocnice. Dokonce ani Modrooký nevěděl, že to jsou udělená ocenění, které restaurace dostala již několik let po sobě. Že tím patří mezi vyhledávané cíle pro gurmánské zážitky. Někteří váží tuto dalekou cestu jen proto, aby zde ochutnali pochoutky této věhlasné kuchyně.

To, že Michellin tam opravdu nevaří, že to není kuchař, je vůbec nenapadlo. Prostě kluci dostali sračku bůhví z čeho. Já se tomu nedivím, když jsem viděla, jak se chovají na pláži. Žmoulali v rukou nějaké karty, tedy ne hrací na zkrácení čekání. Měli všechny plastové karty na různé slevy, možná i pojištění. Většinou jim z upocených dlaní vyčnívaly různobarevné karty od různých VIP klubu, tam někde v Praze, slevy z FAnn parfumerie, prostě všechno, co kde sesbírali.

Nesnažím se jim vysvětlit, že to jejich pojištění tady neplatí. Stejně tak zde nedostanou žádnou slevu. Prdele mají staženy a bojí se postavit, když je personál informuje, že tady se platí penězi, ne

nějakým příslibem nějaké pojišťovny. A slevy že tu opravdu neposkytují na žádné ošetření a nikomu. Zděšeně se na sebe dívají, pot jim stéká po čele a stále se bojí postavit. Již to cítím, teď již to není dukátek u Edy, ale dukáty u všech, prostě se posrali. To by u vás v Praze na vás hleděli, zamyslela jsem se nad těmito lidskými troskami, a to jsem ještě nevěděla, že je to skutečně lidský odpad.

Lékař si mě přímo vyzvedl a pozval mě do své ordinace. Již několik let jsme přátelé, a když mě uviděl, jen zakoulel očima, poklepal si na čelo, zakroutil hlavou, oči obrátil v sloup a zahájil ošetření mé spáleniny. Ujistil mě, že zbytečně panikařím a že za pár týdnů nebude po mém excesu ani stopy, pokud budu dodržovat jeho pokyny a léčbu. Trochu jsem se uklidnila, ale dekolť pořádně bolet. To také znamená, nechodit nějakou dobu do vyléčení na sluníčko.

Trochu mi bylo líto, že si neužiju na pláži ten kabaret, který tam skupinka předváděla. Po odchodu z ordinace jsem „posránky“ již nepotkala, jen vstupní hala se nedala tak rychle vyvětrat – prostě zůstal po nich jen smrad. Daleko později jsem si spojila dvě věci – smrad a spálená země, to po nich zůstalo u nich doma o mnoho let později.

Po cestě z kliniky jsem se stavila v místním obchůdku, kde dostanete koupit krásně dozrálé mango, domácí chléb, fantastický sýr a také kus slaniny a čerstvá vejíčka. Miluji ranní vstávání za vůně čerstvé kávy, kterou zásadně pijí až po snídani. Bez čerstvých vajec, slaniny, dobrého čaje si snídani nedovedu představit. Igor, můj manžel, je umí dokonale a tak trochu mě tím hýčká, pochopitelně pokud je doma a má náladu. Když to shrnu, tak doma bývá málo, náladu mívá různou. Podstatně raději hýčká našeho knírače, který si to umí řádně vynutit. Říkáme mu Einstein, myslím knírači. Vypadá, že je z rodiny nejchytřejší, a chvála bohu neumí mluvit. Rozhodl se převzít vládu v rodině a tropické podnebí miluje. Umí plavat, což jsme do jeho dvou let nevěděli, protože se tvářil, že vodu nemusí.

Poprvé to bylo, když k nám přišla návštěva. Osobně nesnáším, aby kdokoliv mimo mě a muže lezl do našeho bazénu, když má o pár metrů dál moře. Je to nehygienické, prostě to nemám ráda. Přátelé posilnění skleničkou ledového šampaňského značky Pommeri se chtěli osvěžit. Po kaviáru Belluga, vajíčku, blum a smetany se rozhodli, že si půjdou zaplavat do našeho bazénu.

Einstein, který doposud sledoval ze svého pelíšku celý děj, podotýkám, že ne zrovna neutrálně, se rozhodl jim záměr zprotivit. Skočil a začal plavat, jako kdyby tak činil několikrát denně. Válel se, potápěl, plaval, plival, cákal, vyváděl a nikdo si nemohl být jistý, zda se také do vody nevyčůral. Na každého, kdo se k bazénu přiblížil na jednu stopu chodidla, vycenil své malinké zoubky, zavrčel a plaval k dalšímu narušiteli z řad našich hostů. Přátelé, když to nebohé zvíře viděli, zjevně ztratili zájem a zašli se vykoupat do moře. Od té doby víme, že Einstein umí plavat, že do bazénu nečůrá ani neplive, že nemá rád návštěvy, a to je jedno odkud, nemá rád, aby mu lezli do bazénu. To že snáší jen někoho, jsme poznali v průběhu našeho pobytu na tomto krásném ostrově, který byl bohem stvořen, jinak si ráj ani nedokážu představit.

Velmi senzitivní je na mé kamarády z dřívějšího pracoviště, jestli se tak dá nazvat světová organizace NWO, kde jsem strávila téměř čtyřicet let. Jednou, až budu moci, popíši praktiky „světa“, odkud se neodchází ani na zasloužený odpočinek, ani do důchodu, ani na dovolenou, prostě odejít můžete jen v rakvi. Ale o tom někdy později. Přátelé z NWO miluje nadevše, pozná je, ani nevíme podle čeho, ale přísný zákaz vstupu do bazénu, na jeho postel, kterou na verandě okupuje, to mají také.

Vedení NWO se pravidelně schází na různých místech světa a hodnotí situaci v rámci svého zadání. Jsme a nejsme na odpočinku, což nikdy nevíme, kdy budeme povoláni, a je to jedno, jestli je vám padesát nebo devadesát let. Pohodlný život, který se někomu může

jevit jako zajímavý, je obrácenou stránkou mince, ale je báječný, pokud si na něj zvyknete. Já jsem si zvykla a tento způsob života miluji.

Sedím ve své pracovně a připravuji se na setkání, které se bude konat za pár dnů s ostatními kolegy NWO na druhém konci světa. Ještě jednou pročítám všechny informace a dovídám se o „prasárnách“, které se zase připravují v té malé zemi, jež stále ještě miluji. Je to mnoho let, desítky let, co jsem ji opustila. Přesto k ní mám stále stejný vztah, když slyším „Praha“, rozechvěje se mi hlas, ale rozhodně to vím pouze já. Se svými kolegy z NWO se nikdy nezajímáme, odkud kdo je. Nepatří to do kodexu, co není v kodexu, to nás nesmí zajímat ani nezajímá. Porušení pravidel není přípustné, členové NWO je přísně dodržují, a to bez ohledu na vnější změny. Organizace působí snad déle, než je lidstvo samo, říkáme si na některých setkáních.

To že tzv. Sametová revoluce – pád socialistického tábora v Evropě v devadesátých letech, byla jen fraška, je jasné, bylo to nutné pro další přežití kapitalismu, který se pohyboval na okraji katastrofy, katastrofy, která mohla mít takový dopad, který by vyvolal světovou válku. Hrozil světový rozvrat. S odstupem času se dá odhadnout, o jakou dobu se hrozba největší války posunula. Je to třicet nebo čtyřicet let? Evropský kapitalismus potřeboval další území pro svůj ekonomický rozmach. Bývalé země socialistického tábora uvolnily svá odbytíště, vytvořily nový prostor, a tím se zachránil světový mír. Na jak dlouho, přemýšlím s otevřenýma očima, když čekám v odbavovací hale na odlet letadla, které pro všechny členy NWO pravidelně organizace posílá. Jen zřídka se stává, že letíme normální linkou, a dovídáme se to jen pár dnů před odletem. Vše je sofistikovaně řízeno a vždy je to bezpečné, spolehlivé a do posledního detailu zorganizované. Za celá ta léta se mi nechce věřit, že jsme neviditelní a přitom všude.

Soukromým letadlem odlétáme do centrály, kde dostáváme informace, se kterými máme možnost dále pracovat. Vše zapadá jako puzzle. Dokonce parta, kterou jsem před pár dny potkala na pláži, zapadá do celého scénáře a vše se jen potvrzuje. V Evropě se připravuje loupež století, některé země jsou odvážné, připravují se zákony a tuneláři veřejných financí jsou velmi aktivní. Kdyby věděli, že jsou sledováni úplně jinými skupinami, než jsou ty, které mají podplacené. Kdyby jen věděli, že my jsme neúplatní a vyhodnocujeme všechny ty skupinky, byznysmeny, finančníky, policajty, prokurátory, soudce, politiky, prostě všechny ty chudáky, kteří v různých skupinách podvádí své občany, kradou, až se zajíkají. Není jim nic svaté.

Po týdenním „informačním školení“ se vracím do své oázy klidu, za svými palmami, mořem, bazénem, Einsteinem, Igorem (všimáte si pořadí?), vůní eukalyptu a vanilky. Jsem doma, vyčerpána po cestování. Vždy po „informačním školení“ není se mnou řeč. Musím se sama připravit na plnění úkolů, pokud se týkají mě. Anebo si jen udělat revizi ve své hlavě, vyhodnotit situaci, odpočinout si, vyrovnat se s novou situací i novými úkoly. Tentokrát to byly hrůzy, které nás čekají, hrůzy, které nám připravují ubožáci, kteří za pár peněz nechají zavraždit vlastní babičku. Lidská lůza v bílých límečcích je všude, a já nejsem mesiáš, který by měl zasahovat, má práce je úplně jiná a plním ji velmi dobře.

Tisknu v ruce vyznamenání, které jsem za příkladnou práci právě před pár dny obdržela. Zlatý odznak je symbolem, symbolem uznání a hodnocení. Jsem na něj pyšná. Určitě to nebylo k mým šedesátinám. Tak to nefunguje. „Že bych byla fakt dobrá? Co dobrá, výborná!“ téměř se zajíkám radostí. Sedím na kryté verandě, porostlé vistárií, odkud je vstup přímo na rozsáhlou zahradu, plnou palem a tropických keřů. Venkovní bazén s průzračnou vodou je zalit velkými kapkami deště, tak hustými, že se na hladině tvoří jedna

velká bublina. Venku prší, tropický déšť, kdy je stále teplota těsně kolem třiceti stupňů celsia, doslova miluji. Kousek za zahradou je vidět, jak se zvedá moře a svým typickým hukotem se vlny převalují jedna za druhou. „Je pravda, že každá sedmá je největší?“ mnohdy se je snažím počítat, ale dnes to nejde. Děním se s Einsteinem o velký gauč na terase, který má i malou stříšku z krásně bílého plátna. Dá se zvednout, ale ani nevím, k čemu slouží. Na terasu neprší a větřík bývá příjemný. Možná že tato sněhově bílá stříška vytváří pocit intimnosti. Einstein tuto pohovku, postel miluje. Je tak velká, že takových pejsků jeho velikosti by se tam vešlo nejméně třicet, ale náš knírač tam nejraději leží sám. Dnes udělal výjimku. Asi proto, že jsem byla dlouho pryč, se shovívavě posunul a uvolnil mi místo. Stejně nedovedu pochopit, jak tříkilový pejsek zabere tak velkou pohovku, ale umí to bravurně. Když na svůj oblíbený gauč nechce nikoho pustit (a to je téměř pořád), roztáhne se uprostřed a jeho velikost je neuvěřitelná. Teď tam ležíme spolu, on vrčí, tak dává najevo, že se na mě zlobí. Jsem unavena, tak ho ani neodprošuji. V hlavě se mi promílají informace z uplynulých dnů a různé příhody, když podřimuju na hedvábném polštáři, který jsem si dovezla kdysi z Indie. Indii mám ráda pro její různobarevnost, různobarevnost sár místních žen je úžasná. Nikdy jsem se však nenaučila ji vázat, přestože jsem snahu měla a nějakou dobu jsem tam i žila.

**

V polospánku se musím jen usmát, když si vzpomenu na jeden večírek, ještě v té „krásné zemi“. V Praze, která byla a je centrem dění Česka, tehdy Československa, byly vždy privilegované skupiny. Tyto privilegované skupinky či jedinci se ale nenacházeli jen v Praze. Ještě za hluboké totality dostávali „privilegovaní“ devizové přísliby, aby mohli se svoji rodinou trávit dovolenou v zahraničí či alespoň v Jugoslávii. Měli příjem „bonů“ a nakupovali v Tuzexu. Dostávali práci v zahraničí a pracovali za tvrdou měnu. V průběhu

jednoho roku vydělali tolik, co normální smrtelník nevydělal za dvacet let. Jejich děti studovaly v zahraničí, prostě i za socialismu to byla vyvolená skupina.

Na tuto dobu nechci vzpomínat. Při té vzpomínce se mi udělá úzko, stejně tak úzko, jako když jsem poprvé viděla trezorový film Ucho. Za bývalého režimu jsme já i moje rodina velmi trpěly. Nevidím jediný důvod, proč bych si stěžovala, nevidím jediný důvod, proč bych se vracela. Je mi líto těch, kteří se měli za bývalého režimu fantasticky, bylo jich pár. A to jsou ti, kteří si nyní nejvíce stěžují. Asi si myslí, že žili ve vzduchoprázdnu a že si okolí nepamatuje, jakých všech výhod využívali, jak si žili „jak prasata v žitě“, jak říkala babička.

Vzpomínám na večírek krátce po „sametové revoluci“, kdy se ke mně přitočil podnapilý právník z uznávané advokátní kanceláře se slovy: „Vy jste výborná, ale máte smůlu, že za vámi nikdo nestojí, že jste úplně sama, nikam nepatříte.“ Zjevně mě neznal a posbíral místní drby, že jsem asi blbka, protože společně s vyvolenými nebo pro vyvolené nekradu. Trochu mě to zaskočilo, protože jsem tak nikdy neuvažovala. Neudržela jsem se a odpověděla jsem mu bez zardění a s milým úsměvem, jako dáma: „Kdybyste věděl, kdo za mnou stojí, tak se poserete,“ a s milým úsměvem, chřestíc šperky, jsem se se skleničkou sektu (v té době se šampaňské moc nenosilo) otočila a houpavým krokem, vědoma si svých krásných nohou a bot od Diora, odcházela ke skupině výborně se bavících energetiků. V zádech jsem cítila pichlavý pohled debila, který nevěděl, kde tuto „informaci“ má prodat. Je to již dávno, tak dávno...

Svoji reakci jsem dlouho vyhodnocovala a měla z ní špatný pocit. Věděla jsem, že se takto nejedná a nedává příležitost k tomu, aby se někdo zajímal o to, kdo nám kryje záda. Byla to moje velká chyba, ale nakonec mi to prošlo. Prošlo mi to proto, že jsem svůj prohřešek nahlásila ještě druhý den na centrálu NWO. Z Česka jsem musela

odjet, což mě velmi mrzelo.

Probouzím se ze svého polosnu, Igor mě pohladil po vlasech a mává nějakými papíry. Zakoulím očima, vůbec se mi nechce číst nějaké svodky a svoji nevoli projevím tím, že se otočím. „Neotáčej se, podívej, co to mám?“ řekl s úsměvem v hlase. Zabořila jsem hlavu do polštáře a nechtěla se podívat. Měli jsme oba dobrou náladu. „No podívej se, to jsou letenky, budeme teď nějakých pár měsíců cestovat. Co ty na to? A pochopitelně Einstein s námi.“ Vyskočila jsem, radostně ho objala a s úsměvem jsem se zeptala: „Kdy letíme?“

„Zítra odpoledne nejdříve k tetě Julii na Nový Zéland.“ Pokoušely se o mě mdloby. „Zítra, to si děláš legraci, kdy se sbalím, na skoro rok cestování?“

„Jak na rok! Říkal jsem na pár měsíců.“

„Jo to znám,“ odfrkla jsem, „minule jsi říkal to samé a nakonec to byl téměř půl druhého roku.“

„No to bylo proto, že ses všude vykecávala, tak jsme se zdrželi,“ smál se šibalsky Igor. „Nebal se, nic nepotřebujeme, Einsteinovi granule na dva dny, a to je všechno. Pus, jdu si zaplavat,“ zasmál se Igor a zcela bez starostí skočil do bazénu.

2. Doma v ráji

Zvoní mobil, je ráno před osmou a nevím, kdo může otravovat tak brzy. Po téměř roční cestě, na které jsme navštívili snad všechny známé a příbuzné na celém světě, jsem se již zotavila, byla si zaběhat i s Einsteinem, prostě jako vždy spojím příjemné s užitečným. Einstein se při ranním běhu vyvenčí a den začíná pro oba spokojeně. Proto se ani nehnu a dále se motám v koupelně, svůj rituál si nenechám narušit. V devět již sedím v kavárně a čekám Norberta, se kterým pravidelně jednou měsíčně snídám. Potkali jsme se naposledy v Peru na naší cestě a teď se vracíme k pravidelnému rituálu.

U vedlejšího stolu sedí a dost hlučně probírá situaci kolem energetiky parta, která je zjevně rozčilená a vůbec si nevšímá toho, že je někdo může poslouchat. Kdyby nehovořili česky, tak bych si jich asi ani nevšimla. Trochu si je prohlídnu a vidím Modrookého s Edou, jak zdrceně probírají něco důležitého. Další kumpáni jen tiše poslouchají a hloupě přitakávají. Míla mezi nimi není. Že by incident před více než rokem ho tak zlomil, že ještě leží někde v nemocnici? v duchu jsem se ušklíbla. Ti ostatní vypadali zcela zdravě. Že by tu byli celý rok? Trochu mě to udivilo, ale nakonec co je mi po tom. Měla jsem ještě čas, na schůzku s Norbertem jsem chodila někdy dřív, abych si přečetla denní tisk a užila trochu klidu v jinak nudné kavárně. Hostů tu bývalo poskrovnu, vždy si tiše vyprávěli nebo četli u své ranní kávy tisk, časopisy. Nikdy jsem zde neviděla nikoho s mobilem. Byla to kavárna starých zlatých časů, na místě, kde čas není to nejdůležitější na světě. Dnes mi to nedalo a nechtíc jsem se zaposlouchala do rozhovoru skupinky mužů, kteří se již nebavili tak hlučně, jako když jsem je spatřila poprvé na pláži či později na klinice.

„Tak co, jak to vypadá? Byl jsi u Chameleona?“ ptá se obtloustlý,

zjevně méně chytrý kumpán. Pěkně oblečený, upravený, ale na první pohled jednoduchý Lobbista (alespoň jsem tak usoudila z následujícího hovoru, že jej skupina jako lobbistu zaměstnává). „Vypadá to dost dobře, ale ještě se moc nadřů,“ a povytáhl husté černé obočí, aby dodal důležitosti na dalším výkladu. Samozřejmě aby také zvýšil svoji cenu. „Na prezidenta nemáme, ale pokud se nám povede ho odstavit, tak máme vyhráno. Pak již vše půjde jako po másle. Nebo po špeku, protože to vše další bude již jen o špeku pro malé myšičky, krysy, no prostě pro ty chudáky, které pak musíme nakrmit a můžeme ovládat.“

„Já ti nerozumím, jak to myslíš? Nebo máš zprávy od Chameleona?!“ zeptal se nedočkavě Eda. S klidem Angličana povytáhl Lobbista husté černé obočí, upřeně se podíval do dálky, vzal tužku a papír a začal něco kreslit. Lobbista zřejmě nákresem popsal situaci a dále ji doplnil: „Znovu opakuji, na prezidenta nemáme, musíme počkat, nesmí vyhrát volby. Víš, že je mazaný jak stará liška, vidí za sedm rohů, nedá se oblafnout. Kdyby nás vymákl, tak je po nás, paměť má jak slon, a co je nejhorší, neodpouští. A s tou jeho pamětí, k tomu případnou mocí, kterou bezesporu by si dokázal vytvořit, prostě musí jít do ústraní, musí nám jít z cesty. Nepotřebujeme, aby nám hleděl pod prsty. Ať jde objímat stromy nebo co...“ tváře se vyčerpaně skoro šeptem dodal Lobbista. „Chameleon vzkazuje, že Houslista vše zorganizuje. Je to pro náš další život na výsluní zatraceně důležité. To je snad dobrá zpráva, prostě bude to chvíli trvat, ale zatím rozprostřeme síly jinde a počkáme si. Však víte, ten jeho Železný dědek na ministerstvu mu kdysi hlídal nejen rezort, ale i vládu jak čert. Opravdu, chlapi, nezbývá než čekat. „Tak to je v prdeli, vše se posralo. Náš krásný projekt se posral,“ bědoval Modrooký a oči mu zarudly. Vidina okamžitých velkých peněz se rozplývala a on nedokázal zakrýt bolest, zklamání, žal. Tvářil se tak zoufale, že se mi chtělo smát.

Lobbista ho začal chlácholit, však to nebyl jediný projekt, nemusí pršet, stačí, když kape... a další jsem již bohužel neslyšela.

**

Ve dveřích se objevil Norbert, jako vždy s úsměvem. Hladce oholen, již z dálky vonící kolínskou značky Avebury, lněné kraťasy nad kolena, bílou košili s krátkým rukávem, ležérně rozepnuté tři knoflíčky. Nikdo by mu nehádal sedmdesát plus, jak ráda hodnotím věk. Měl dobrou náladu a zdálky na mě mával. Přišla jsem s ním probrat několik novinek z „centrály“ a taky poklábošit o své bezvadné cestě, kde jsme se nakonec zdrželi více než dvanáct měsíců.

S Norbertem jsme se poznali před více než čtyřiceti lety ve Vídni. Bylo to legrační seznámení. Bydlela jsem několik dnů v křesťanském klášteře, kde jsem měla malý pokojíček s jednoduchou postelí, malým nočním stolem, kde se vešla jen malá lampa, u které se nedalo číst. V rohu stála stará skříň a na šedé zdi velký kříž s ukřižovaným Kristem. Pokojíček byl na svoji skromnost útulný a čistý. WC i koupelna byly na chodbě. Norbert, o několik let starší, tam tehdy bydlel také, na druhém konci kláštera. Potkali jsme se náhodou, když jsem si vedle kláštera prohlížela nádhernou zahradu v domnění, že patří klášteru. Nepatřila. Brzy jsem pochopila, komu patří, a můj život se definitivně spojil s NWO a Norbert se stal mým přítelem na celý život.

Byla jsem ráda, že ho vidím, věčně veselé oči, a ani když ho potkala životní tragédie, se z něj nestal zapšklý morous. Byla jsem v jeho blízkosti ráda, vždy byl ochoten pomoci a měli jsme přátelské rodinné vazby. Nadechla jsem se, abych mohla ze sebe vychrlit všechny novinky a poradit se s ním nad dalšími úkoly, které nás oba čekají. Byla jsem ráda, že tentokrát budu ochromena novinkami z cest a z centrály já jeho, že bude muset poslouchat, že budu „paní Důležitá“, téměř jsem se zajíkala radostí, co novinek mu řeknu.

Letmo jsme se políbili na tváře a již jsem chtěla chrlit ze sebe dojmy a informace.

Bohužel mě předešel otázkou: „Víš, kdo to tady v rohu sedí?“ rozhlédla jsem se. Kromě té party tlučhubů tu byly dvě starší dámy, popíjející své ranní kapucino a chichotající se zjevně ne nad svými nemocemi ani nad zdařilými fotkami vnoučat. Záviděla jsem jim jejich vitalitu, již když jsem přišla, přestože nejsem závistivá. „No tam v rohu,“ označil očima mně dobře známou partičku, mezi nimiž byli i „posránci“ z kliniky. Zavrtěla jsem hlavou, protáhla ústa do podkovy dolů, pokrčila rameny. „Ne, nevím, kdo to je, ale působí na mě dost divně, divně se chovají, o něčem pořád spekulují, mluví česky, takže jim rozumím každé slovo, což oni nevědí.“ Opravdu z nich nemám dobrý pocit. Kdyby měli knírky, tak si myslím, že tu má sjezd Mafie, ale ta se již dnes umí chovat elegantně, na rozdíl od nich.

„Fakt nevím, kdo to je a co mají v plánu,“ znovu jsem udělala grimasu, která jen potvrzovala, že nevím. „Všimli si tě?“ zeptal se Norbert a mile se na mě usmál. Vypadali jsme jako milenci, když jsem mu se stejně milým úsměvem tiše odpověděla: „To si děláš srandu, šedesát plus není pro tyto blbečky objekt, kterého by si měli všimnat.“ Pochopitelně si mě vůbec nevšimli dokonce ani po tom extempore na Klinice. Popsala jsem Norbertovi veškeré zážitky s touto partičkou tenkrát jak na pláži, tak na Klinice a také diskuzi, kterou jsem z nudy vyslechla, než Norbert přišel. Zjevně ho velmi uklidnilo, že „partička“ je skutečně zažrána do svých plánů a vůbec nevnímají, že by někdo ještě v milé kavárničce seděl, či snad rozuměl česky.

Znovu jsem se nadechla, abych popsala naši dlouhou cestu a zážitky z ní a informace z „centrály NWO“. Znovu jsem nedostala šanci. „Elis,“ tiše šeptal, „situace je opravdu vážná, v úterý oba letíme do Prahy, nevím na jak dlouho, tak se podle toho zaříd’.“

„Ty ses zbláznil, vždyť mi o tom nic předevčím neřekli. Je to pravda, nebo mě chceš vytočit?“ Samozřejmě jsem věděla, že nemluví do větru. Po více než deseti létech relativního klidu v tomto ráji se mám vrátit do toho zaprděného údolí? Byla jsem vzteky bez sebe, ale nedala jsem na sobě nic znát. Převzala jsem si obálku s příslušnými dokumenty a věděla, že se potkáme až na letišti, anebo se vůbec nepotkáme. Vše probíhalo jako vždy.

dezinformace

3. Z ráje do sraček

Vystupuji na letišti Praha-Ruzyně, po cestě v první třídě i přes dlouhý let jsem celkem odpočatá. Čeká mě limuzína a odjíždím do „svého pronajatého bytu“ v luxusní části Prahy. Byt je v překrásném místě s výhledem na Hradčany, vkusně, moderně, funkcionalisticky zařízen. Nejvíce mě zajímala malá terasa, kde se vejde jen stůl s dvěma křesílky, lehátko a samozavlažovací květináč. Květináč je bílé barvy a hezky ladí s dřevěnou týkovou podlahou, skleněným zábradlím a týkovým nábytkem. Vše působí nově, vkusně a stromek v květináči celou terasu zútulňuje. Není to jako doma, povzdychnu si a obávám se, že tu budu asi déle, než jsem si myslela. Jinak by mi tento luxus nedopřáli.

Terasa je krytá, ale vzhledem ke klimatickým podmínkám se bude využívat jen po krátkou dobu roku. Jdu si prohlédnout byt. Je opravdu velmi hezky zařízen. Krásné dřevěné podlahy jsou v celém bytě sladěny. Koupelna je dost velká, velikost opticky zvětšuje dlouhé okno přes celou výšku místnosti. Je úzké, ale denní světlo vždy změni v koupelně atmosféru. Jsem mile překvapena, jaké vychytávky zde jsou, prostě koupelna má před oknem malý, opět samozavlažovací květináč, opět bílé barvy, s nádhernou palmou, skoro bych řekla, že je to pozornost NWO, abych se cítila jako doma. Za ta léta mě Norbert zná, ví, co mi udělá radost, a také věděl, jak se mi do Prahy nechtělo. Opravdu koupelna je mile zařízena a moderní sprchový kout – no vlastně to není kout, ale část koupelny – je to, co k životu potřebuji.

Ach jo, co dělá můj Einstein, asi se vyvaluje na gauči na terase a pečlivě hlídá, aby si tam nikdo nesedl. Kontroluji zbytek bytu, rozsáhlá šatna, milá ložnice s postelí Hastens, obývací s příjemnou sedačkou, křeslem s podnožníkem, lampou, televizí, designovým konferenčním stolem.

Jídelní stůl odděluje obývací část od miniaturní kuchyně, ve které přesto nic nechybí. „Tak tu vařit nebudu,“ řekla jsem si hlasitě a šla si do šatny vybalit malý kufřík. De facto vše, co potřebuji, jsem měla již v šatně naskládané, od bot po šaty, kostýmy, kabelky.

Zbytek si dokoupím a snad tu neztvrdnu déle, než minule v Indii, proletělo mi hlavou. V pracovně, která byla vybavena veškerou IT technikou, krásným psacím stolem Vitra a stejně krásnou pracovní židlí stejné značky. Bylo to skromně, ale velmi hezky a příjemně zařízené, včetně malé otevřené knihovny vlevo od psacího stolu.

Se situací v Praze jsem se seznámila ještě před odletem. Nyní jsem si připravila všechny informace, dostupné i ty nedostupné, a začala se připravovat na schůzku, kterou jsem měla mít příští týden. Udělala si rozvrh práce, načetla vše a vydala se do centra města, kde jsem tak dlouho nebyla. Jediné co mi ve vzpomínkách zůstalo, byla hořkost nad marností, se kterou tato krásná země zahodila své šance na svobodný život, na využití bohatství, které měla. Vše se rozkradlo, znehodnotilo. Stavět na spálené zemi? Jaký to je základ? Zvedl se mi žaludek a připomněla jsem si „posránky“, které jsem s jejich plány vyslechla tam u nás doma, doma v ráji.

Proboha, co tu mohou ještě rozkrást, vždyť to již není snad možné, vrtaly mi hlavou kusé informace, které jsme skládali jako puzzle, abychom si mohli udělat komplexní obrázek o gaunerech, kteří si myslí, že jim patří svět. Ne, opravuji, oni si myslí, že jim patří svět a moře je jim po kotníky, moře po kotníky v zemi, kde moře není. Prostě „posránci“.

„Politická situace je nepřehledná, osobněji hodnotím jako překerní,“ pronesl Hlavoun, vědom si toho, že všichni účastníci schůzky ho poslouchají se zatajeným dechem. Dařilo se mu již mnoho let vládnout těmto straníkům napříč politickým spektrem. Přezdívka Hlavoun se mu líbila, cítil se jako nejchytřejší ze všech, což bez nadsázky byl. Prošel mnoha úskalími – politickými, ekonomickými.

Byl mnohdy na hranici ztracení, ale vždy vyšel bez ztráty kytičky, naopak jeho okolí to většinou pohřbilo. Ve složitých situacích dokázal opustit rodnou stranu a založit novou a ještě zvítězit. Ostatní na něm viseli očima a očekávali další informace. Byli mezi nimi i „posránci“, kteří by za úsměv Hlavouna snědli slepičí trus.

Hlavoun škytl, hluboce se zamyslel, alespoň to tak vypadalo, než pronesl další slova. Hluboké zamyšlení bylo jen krátké vypadnutí z role, kterou hrál bezvadně. Bylo pozdě odpoledne a denní dávka whisky byla dávno u něj překročena. Znovu škytl a bez zakolísání pokračoval ve své přednášce.

„Pánové, podívejte se, privatizovat není skoro co, dotace jsou dost omezené, ekonomická situace v Evropě a ve světě je složitá, velmi složitá. I když si to, vy parchanti, neuvědomujete. Finanční krize bude mít dopad i na nás. To si musíte všichni uvědomit.“ Míla se počůral. Představa snížení životní úrovně ho vyvedla z rovnováhy, chtělo se mu brečet, přestal se ovládat a skočil Hlavounovi do řeči.

„To jsou tvoje žbluňky,“ křičel jako pominutý. Představa, že bude muset skončit se svým drahým koníčkem, auta značky Lambo, ho přivedla do nekontrolovatelné extáze zuřivosti. Auta se mu natolik líbila, že aniž by znal jejich cenu, přijímal tyto „dárky“ bez mrknutí oka za různé protislužby bohatým. Slušný člověk by to nenazval dárkem, ale úplatkem. Míla tomu říkal dárečky.

Modrooký mu dal bodyček s takovou silou, že upadl zpět do křesla a vyrazil si dech. Tím zmlkl. Hlavoun se jen podíval, povytáhl obočí a monotónním hlasem říkankou uzemnil Mílu tak, že se již nezmohl na slovo. Hlavoun pak v klidu pokračoval ve výkladu „hrůzného“ scénáře. Parta poposedávala v pohodlných křeslech, jako by seděli na žhavých kamenech nebo lávě.

Edovi se udělalo špatně a šel zvracet. Celá skupina těchto přísavek na státních penězích se cítila být ohrožena, ne-li přímo

zrazena. To přece není možné, abych se musel omezovat, já těch dvacet milionů ročně potřebuji, vždyť nevyžiji, popotahoval Luftík a ukroutil si knoflík od poklopce, jak svíral křečovitě něco, co si v rozčilení ani neuvědomoval.

Závěrem se přihlásil Modrooký s dotazem: „Podívej, to co nám říkáš, tak nějak cítíme všichni, ale každý problém musí mít řešení. Nenecháme to jen tak. Mám návrh,“ a pustil se do podrobného vysvětlování kolem energetiky. Navíc to byl jeho byznys a částečný nápad již sdělil svým kumpánům na ostrově.

Ne že by tomu rozuměl, ale velmi dobře rozuměl penězům. Nepatřil mezi miliardáře, ale strašně se miliardářem chtěl stát. Měl jasný plán, a ten se mu dařil za pomoci politiků naplňovat. Byl postaven do čela Energotak a.s. A vedl si velmi dobře.

Peníze mohl rozdávat plnými hrstmi – nebyly jeho, tak to nebolelo. Ti co je přijímali, byli vděční, vždyť by za „sako“ z německého sekáče provedli cokoliv a za hotové peníze v igelitce dokázali divy. Některým udělal obrovskou radost, když přivezl ze svých pracovních cest třeba pyžamo z první třídy letu nebo taštičku kosmetiky určenou rovněž pro cestující v první třídě. To již nehovořím o mýdélkách či šamponech z hotelů. Jednou tak přivezl jednorázovou kosmetiku, když bydlel v hotelu Kempinski. Kosmetika nesla název hotelu a obdarovaní Luftík, Žižaly a další si to doma vystavili s tím, že je to vzácné, a několik let na to ve svých koupelnách nesáhli. Ve svém okolí se pak chválili, že používají kosmetiku Kempinski, protože do té doby znali jen indulonu.

Modrooký popsal situaci s energetikou a nutností dotovat rozvoj nových technologií, což se připravuje v Evropě. Bude to největší kšeft, jaký tu po revoluci byl. Bude nekonečný, bude navždy, bude bez velké práce. Pokud je zájem, tak si k tomu uděláme samostatnou poradou. Hlavoun jen zíral, Modrooký je fakt třída, problesklo mu hlavou a již v myšlenkách spřádal plán o věčném přátelství s tímto

hochem.

Ve stejné době probíhal politický boj o post premiéra, který nakonec vyhrál Autista. Je pravda, že skupině, která řešila úplně jiné věci, bylo v té chvíli šumafuk, kdo bude premiér. Věděli, že pro jejich plány to je úplně jedno. Ti co bojovali o tento post, byli pro jejich další jakékoliv kroky použitelní všichni, a tak se vůbec nezabývali tou šaškárnou, která byla sehrána pro prostý lid.

Eda zavelel, „jdeme“ a všichni vyrazili do horního patra budovy, kterou v „politické restituci“ získal Kvido. Politickou restitucí nazývali honosně obyčejnou zlodějnu, kdy různými klíčkami odstranili původní majitele. To byl začátek spolupráce malé skupinky policistů, prokurátorů a soudců těsně po sametové revoluci. Pracovní název to mělo „politická restituce“. Základ byl položen záhy po ovládnutí nové politické scény a vše fungovalo dobře. Někdy se na něco přišlo, co tato partička vyváděla. Byl průser, ale vždy se to podařilo narovnat, zahladit, a tak se pokračovalo dál. Kvido tomu říkal „poučení z krizových let“, protože po takových průserech museli udělat opatření v systému a tento zdokonalit.

„Tolik let se to perfektně daří, až jsem z toho vedle,“ hýkal Kvido nad druhou lahví vodky. To již celá parta seděla v jeho klubu. Dlouhonohá Ema si přišla přisednout, její krátké sukně a krásné nohy fascinovaly všechny. Věděli, že zásadně nenosí kalhotky, a rajcovalo je, když si sedla naproti a rafinovaně nohy přehazovala přes sebe. Měli ji již všichni, ale stále o ni všichni stáli. Nebylo to jinak ani dnešní večer. Míla se šel převléct, protože dost páchl. Dnes pozvali do Klubu vybrané nováčky z Parlamentu. Říkali jim „Žížaly“. Na přezdívku přišel kdysi Chudý, když potřebovali zkompromitovat pár nováčků, aby sekali latinu a nepřinášeli do Parlamentu svá moudra. „Žížala“ byla vždy ulovena. Ema v tom držela primát. Když před pár léty do Klubu nastoupila, byla v Praze nová, z vesnice. Uměla se rychle orientovat a za dva roky již byla

vedoucí celého Klubu a řídila „společnice“, které i několikrát za noc si šly se svým ctitelem odpočinout nahoru do na první pohled stroze, ale luxusně vybavených pokojíčků.

Tento honosný Klub nebyl přístupný všem. Patřil Kvidovi, a ten plnil úkoly. Pánové se bavili a společnice byly přítulné, krásné, veselé, prostě tu byla sranda a nic to nestálo. Nikdo se také nestaral, co to stojí ani kdo to platí. Ema s hlubokým výstřihem na tmavomodrém svetříku značky Prada, v úzké krátké saténové sukni s temně barevnými kruhy působila jako dáma. Také se tak chovala. Šla spát jen s tím, koho si vybrala ona, a vybírala sofistikovane. Vždy mířila do nejvyšších pater, vždy věděla, co bude chtít, a nebyly to jen peníze.

K půlnoci již byla celá parta rozjívená tak, že Žízaly dováděly hlasitě v pokojíčcích v horním patře. Kvido se jen usmíval, věděl, že za tento splněný úkol bude štědře odměněn. Každý pokojíček byl stejný, jen v barvě se lišil. Velká postel zabírala téměř celou plochu pokoje. Dvě designová křesla a malý konferenční stolek. Nad ním zabudovaný bar, pochopitelně s tím nejlepším pitím. Krásná koupelna, před kterou byla malá odkládací stěna a měkoučké župany. Koupelna měla velkou vřívkou, sprchu, zrcadla ze všech stran, umyvadlo a WC mísu. Celý tento komplex byl doplněn uměleckými předměty.

Všechny pokoje měly rozmístěné skryté kamery včetně zvuku. Téměř vše se tu natáčelo, Kvido pak se svými kolegy, kteří byli odejiti z různých „služeb“, prováděli třídění, archivaci, předávali – prodávali je zákazníkům, kteří si tato Kompra objednali. Se svými kumpány si pak některé záznamy přehrávali, a to i po několika letech.

Nejraději měli ten, kdy Luftík klečí u Emy, celý nahý, a prosí ji, aby ho měla ráda, aby si ho vzala, že se rozvede. Plakal, prosil a tuto scénu dělal několik měsíců, dokud nedostala jeho manželka anonym, Luftíkovi spadl hřebínek a trochu se umravnil. Emu ale stále miloval,

a když byl ve vysoké státní funkci, nabídl jí manželství znovu. To musel zasáhnout Kvido, nechtěl o Emu přijít, podnik vedla dobře a bez ní si nedokázal představit ani svůj život.

Vysvětlil Luftíkovi, že si musí najít jinou kurvu, jinak neručí za materiály, které někde jsou. Luftík se zapotil. Nevěděl, o čem všem Kvido hovoří, a raději se neptal. Hlavou mu jen problesklo pár průserů, které by ho dostaly do tepláků, ani by nemekl. A to by mu nepomohlo vůbec nic, ani jeho Plukovník. Že by Kvido věděl o té tašce s penězi, kterou zapomněl v autě taxíku, který ho vezl z jednoho bouřlivého večírku? Peníze pro stranu, jak říkal, v hotovosti v řádech desítek milionů korun zapomněl, ani nevěděl kde. Kdyby se taxikář za týden neozval, jestli nehledá tašku, tak by se také nic nestalo, těch 50 milionů zas nebylo tolik. Ale průser by to byl.

Je fakt, že taxikář uvažoval, zda si obnos nechat a mlčet. Strach byl větší, tak se tvářil, že tašku neotevřel, a vše vrátil. Jeho záhadné zmizení za pár dnů po tomto incidentu nedával nikdo do spojitosti. Nebo že by o tom Kvido něco věděl? Luftík byl znechucen, vůbec se mu Emu nechtělo opouštět.

Nebo že by Kvido měl dokumenty o zmizelém „Sluhovi“, jak říkali jednomu správci konkurzní podstaty? Prostě mu bylo nanic a nabídku k sňatku ihned stáhl. Přátelství mezi ním a Kvidem se i přes toto nedorozumění utužilo. Oba věděli, že zakolísání by mělo fatální dopad na všechny, a v tom měli alespoň nějaký pud sebezáchovy.

^{**}
Kvido seděl se svým poradním sborem „STB“, nechal bývalým příslušníkům stejný název. Vždy říkal: „Nevíš, kdy bude další revoluce, tak ať se mi to neplete.“ Kouřili doutník, pili vodku a prohlíželi si dokumenty z předcházející noci. Měli úplně všechno. To se bude pracovat. „To víš, jsou idioti, kteří na peníze neslyší. Ale takové dokumenty z naší dílny dostanou do kolen každého. To víte, kluci, musíme se rozvíjet a jít s dobou, musíme změnit metody, betonová bota není pro každého.“ Zasmál se a ukázal svůj

neudržovaný chrup. „To víte, kluci, válet se někde na dně přehrady, to by se některým líbilo, ale kdo bude za chvíli makat!“ a znovu se upřímně zasmál.

Elegán se odvrátil, neměl jeho úsměv rád, ale nic jiného mu nezbývalo. Když skončil v devadesátých letech ve službách, zůstal na dlažbě, a tato práce mu vynášela tolik, že se mu o tom nikdy nezdálo. Vypracoval se na špičku ve svém oboru, nebo již špičkou byl, když ke Kvidovi nastupoval? Jeho vizitka bezpečnostního ředitele ho hřála a věděl, že je obávaný mezi svými, a to i kamarády. Byl odborník na veškerou odposlouchávací techniku a své znalosti dokázal dobře prodat. Nikdo nevěděl, kde se ke špičkové odposlouchávací technice dostává, nikdo neznal jeho zdroje, nikdo také neznal, čím vším v této oblasti dá operovat.

Byl prostě Elegán, nejen vzhledem, ale i metodami, které používal. Byl naprosto nenahraditelný pro Kvida a jeho špinavé obchody s lidskou slabostí. Elegán to věděl, ale nedal na sobě nic znát, využíval prostě všech prostředků, informací, žil na své příjmy celkem skromně. Jeho Opel Astra nevzbuzoval závist, byl nenápadný i svým životním stylem. Neflámoval, nikdo ho neviděl nikdy s kurvou, nikdy se neopil, přestože měl rád víno. Nikdo neznal jeho soukromí, nikdo neznal jeho skutečné rodinné zázemí. Nikdo neznal jeho slabosti, zájmy, koníčky. Chodil vždy krásně upraven, manikúra na ruku byla prvotřídní. Což nebylo zase tak těžké na jeho krásných ruce, porostlých jemnými černými chloupky. Ruce i gestikulace mu dodávaly ještě větší elegance. Byl to prostě krásný chlap, vždy v padnoucím obleku, kravaty poslední módy, boty těch nejlepších značek.

Nikdo také nezkoumal, zda si Kvido našel Elegána, nebo Elegán Kvida. Elegán se choval skromně, nenápadně, takže ani náznakem nevyčníval mezi skupinou STB, kterou Kvido řídil. Ani tentokrát se nesnažil zapojit do tlachání Kvida, že je třeba změnit a rozšířit

metody práce.

Betonové botičky, jak nazýval Kvido jednu z počátečních metod odstraňování nepohodlných lidí, ho nezajímaly. Nikdy se o tuto práci nestaral ani nebyl nikdy u žádné likvidace. Skutečnost, že vše měl zdokumentováno, věděl jen on a možná někdo další. Z této party to však nikdo nebyl.

Proto se Elegán cítil velmi bezpečně a působil klidným dojmem. Kvido vytáhl z aktovky z krokodýlí kůže seznam jmen a adres, které potřebuje napíchnout. Jejich monitoring potřebuje za tři měsíce mít na stole, věděl, že ať tam bude cokoliv, nejdříve si to vyhodnotí s vlastním týmem a pak to předá Hlavounovi. Kvido byl natolik chytrý, že část informací si nechával jen pro sebe, nebo si to aspoň myslel, že to je jen jeho archív.

**

V jedné části tohoto luxusního domu, kde se Klub nacházel, byla místnost, které říkali pracovně Meeting room discreet, Pánský klub, někteří zkráceně MRD (v této místnosti se setkávali s nejvyššími a nejmocnějšími, alespoň si to účastníci těchto diskrétních schůzek a setkání mysleli). Diskrétnost účastníků setkání byla zaručena důmyslnými vchody a východy, bezpečnostní technikou, projekční technikou.

K této místnosti se váže jedna veselá historka. Když nastoupily „Žížaly“ a byl jeden vybrán jako perspektivní pro náročnou práci, tak si ho po nějaké době nenáročné spolupráce pozvali právě k důvěrné schůzce. Tenkrát to domlouval Kvido nahoře v Klubu. Žížala neuměl ani náznakem žádný cizí jazyk a Kvido na něj spustil, že bude zítra schůzka v Meeting room discreet v 17.00 hodin, tak ať se pěkně obleče, ušklíbl se Kvido, a ať je přesný. „Bruno na tebe bude čekat tady a zavede tě.“ Žížala se pro jistotu zeptal: „Kde že to mám být?“

„V MRDu,“ řekl koutkem úst Kvido a odešel od stolku, aniž by si

uvědomil, jak hlubokou stopu toto slovo zanechalo a aniž by si uvědomil, že Žížala neví, o co jde.

No a druhý den byl Žížala přesný jak hodinky. Pěkné oblečení si vysvětlil po svém a do MRDu vstoupil úplně nahý, když si ještě před dveřmi shodil dlouhý plášť až na zem a hodil ho přes ruku vyděšenému Brunovi, který se ho jen slušně zeptal, jestli si nechce raději plášť odložit. I tuto výzvu si Žížala vysvětlil po svém. Plášť, který měl až doposud pevně stažen páskem, byl dlouhý, že bylo vidět sotva špičku bot, takže ubohého Bruna ani nenapadlo, že je pod ním úplně nahý. A Žížala si zase myslel, že je to běžný rituál, že aby rychle zapadl, tak je lepší přijít již nahý. Další děj popisovat není třeba, jen jednoduchý závěr. Z tohoto Žížaly se nikdy nestal žádný kumpán, nikdy ho již nikam nezvali. Prostě se nehodil na nic, ani na předložení pozměňovacích návrhů.

Houslista sem chodil zřídka, protože jeho hlavní místo pro vyjednávání různých transakcí bylo u Houslí v prvním patře. Tuto restauraci miloval nejen pro útulnou atmosféru, ale také proto, že se tu velmi dobře vařilo, že tu měl klid projednání, nikdo ho nerušil a z Parlamentu to měl kousek. Houslista zůstal této restauraci věrný, ať byl v jakékoliv funkci. Jeho chlapecký kukuč, šle a touha po bohatství ho předurčily do nejvyšších pozic, ale jen nakrátko.

MRD byl vybaven koženou sedačkou anglického stylu a skleněnými konferenčními stolky na několika místech, dále se zde nacházel honosný bar, pití všeho druhu, velká televizní obrazovka, tabule, na kterou se dalo psát speciální tužkou a jednoduše vše napsané smazat. Textilní tapety a obrazy Filly vzbuzovaly spíš předvádění peněz než vkus.

Celá asi stometrová místnost měla jen dvě malá okna. Vstup do ní byl zamaskován na konci chodby speciálním zařízením, zcela věrohodnou knihovnou, která se odsunula automaticky při zadání kódu na zrcadle, které bylo pověšeno na konci chodby a

číselný kód nebylo možné na něm vidět, pokud jste celý systém neznali. Z Pánského klubu byl východ ještě jeden, a ten byl v podlaze, opět odsunutím krbu, který byl jinak funkční. Celý projekt a vybavení MRDu měl na starosti před pár léty právě Elegán a ujal se toho velmi odborně.

O tom, že tu jsou rovněž odposlechy, tabule že přenáší vše, co se zde zaznamená, a o dalších odposleších věděl jen on, pouze on a nikdo jiný. Tuto místnost všichni považovali za zcela bezpečnou. V každém rohu byly tzv. rušičky, kdyby si někdo zapomněl dát mobil do ocelové skříňky, která byla v levém rohu naproti okna hned u humidoru.

Místnost využívali jen špičky politiků a byznysmenů, prostě vybraní jedinci, kteří k sobě měli blízko. Pokud sem přicházeli, jak říkali, zespoda přímo z garáže, dostali se přes nenápadné požární schodiště až k vstupu přímo do místnosti, kdy se posunul krb a vešli po úzkém schodišti přímo.

Tohoto vchodu využíval jen předseda, a pochopitelně Elegán, který měl i tuto místnost z hlediska bezpečnosti na starost se svými lidmi. Nebylo to jinak ani tohoto příjemného jarního dne, kdy měli jednu ze svých prvních tajných schůzek Hlavoun a Modrooký. Hlavoun si chtěl Modrookého tak trochu proklepnout, jestli je opravdu tak bystrý, jak na něj působil před pár týdny nahoře v Klubu, kdy přišel s celkem dobrým nápadem tunelování veřejných peněz.

Věděl, že se Modrooký spojuje s různými účelovými skupinkami, a to i v zahraničí, odkud má mnohou inspiraci a bůhvíjaké peníze. Modrooký mu imponoval nejen svým vzhledem a chováním, ale ty jeho nápady, ty byly excelentní, zrovna teď v době přicházející krize a dočerpávání peněz.

4. Zrození solárního barona

Hlavoun se tetelil zvědavostí, co mu Modrooký k plánu řekne podrobně. Byl tak zvědavý, že se musel znovu napít, ještě než se na schůzku vydal. Krásná sklenice Moser, se zlatým okrajem, byla určena svojí velikostí na vodu. Běžně si do ní lil whisky, koňak, ale nepohrdl ani slivovicí. Jen když měl důležité jednání, tak si dával vodku. Byl si jistý, již ze zkušenosti, že nebude cítit alkoholem, a o to mu dnes šlo. Modrookého zase tolik neznal a chtěl ho mít pod kontrolou.

Houpavým krokem se vydal ke Kvidovi, kde měl v plánu Kvida trochu vyzpovídat, co ví o minulosti Modrookého. Kvido nikdy nedělal s informacemi problémy, když byl tazatelem Hlavoun. Bleskurychle otevřel obrovské trezory za fingoaným dřevěným obložení (to dělal jen před pár lidmi a Hlavoun k nim patřil) a vytáhl opět bleskurychle informace o Modrookém. Začal mapou styků – všechny propojené osoby, osoby, se kterými si telefonuje, chodí na oběd či odjíždí na týdenní krátké pobyty do zahraničí. Co dělal, s kým spal, kde bydlel a bydlí, prostě nechutně vše. Hlavoun se potřeboval orientovat, jestli si může být případným spojenectvím jist a jestli spolupráce s Modrookým je bez postranních rizik, zda nemůže být sám ohrožen.

Po schůzce s Kvidem a seznámení se s celým spisem si spokojené mnul ruce. V podbřišku ho to jemně svědilo, jako by čekal na milenku. Byl vzrušen představou, že začíná další velká éra velkých peněz, o kterých Modrooký hovořil. Byl celý červený a nedočkavý, až se vše doví. Ruce se mu začaly třást, věděl, že si musí dát ještě jednu sklenici vodky, a také to udělal. Začal se potit a měl pocit, že má horečku. Byl nedočkavý jako malé dítě na Ježíška. Peníze ho fascinovaly, vidina velkých peněz ho přímo rajcovala.

**

Do MRDu přišel první, drobné občerstvení bylo nachystáno na mramorovém stolku, na kterém nikdy nechybělo něco na zub. Ať již to byl kaviár, losos, křepelčí vejce či různé kanapky, játýrka. Prostě dnes neměl chuť ani na tatarák, kterému jindy neodolal, i když byl po obědě. Zasněně se díval z okna do dvora, který byl upraven v hezký parčík, když ho vyrušilo krátké čau.

Otočil se a Modrooký ve značkových džínsách s opaskem stejné značky, bílé košili bez kravaty s odepnutými dvěma knoflíčky, v polobotkách Tom Ford, s hodinkami Patek-Philip přátelsky přistoupil a objal Hlavouna, jako by již byli kamarádi. Bez dlouhých okolků ho Hlavoun vyzval, aby se posadil, dal si něco k jídlu nebo pití a popsal projekt „nekonečných peněz“

Modrooký se postavil k tabuli a začal psát a kreslit a u toho vyprávěl svůj plán. Dobře věděl, že k tomu Hlavouna nutně potřebuje a že nemůže před ním nic skrývat, naopak musí vše do detailu vysvětlit. A začal: „Mám důvěryhodné informace, že v Bruselu bude postupně schvalována další legislativa týkající se energetiky. Evidentně to vypadá, že je připravována velká změna, která může znamenat nedozírné finanční zisky. Popíši ti několik z nich, které již běží. Je to unbandling, liberalizace trhu s energiemi, a další propojení infrastruktury. To vše je zajímavé, ale ne tolik jako připravované emisní povolenky, podpora obnovitelných zdrojů, druhotných zdrojů energie.“ Modrooký popisoval na tabuli všechny běžící a připravované změny v energetice, které nebyly nikterak jasné, jaký mají vlastně cíl. Vše se odehrávalo s heslem pro blaho lidu, pro levnější ceny energií, pro lepší zítřky. No a když se to nepovede, tak se to bude muset vrátit zpět, a to bude stát zase několik bilionů. Prostě taková hra, kterou zaplatí spotřebitel. My na tom vyděláme při financování změn, které nemají v této chvíli jasný cíl ani průběžnou kontrolu, zda jde reforma správným směrem. My, kdo jsme to my? Toto vše se honilo Hlavounovi myslí, k čemu ty

pitomé změny mají být. Vzhledem k tomu, že byl intelektem opravdu jinde než všichni ti malí zlodějíčci, tak vždy hledal další velké peníze, které se za takovými změnami schovávají. A přišel na ně během vyprávění Modrookého, který již kreslil asi sedmý graf průběhu vývoje energetiky. Škubl sebou při otázce: „Co na to říkáš? To může být přece zajímavé podnikání, ne?“

Hlavoun vůbec nevěděl, co bylo před chvílí na tabuli napsáno. Přemýšlel, kdo může takový gigantický kšeft rozbití evropské energetiky financovat, kdo to může chtít a proč? Jeho mozek se vařil v závitech, jeho mysl byla upjata k jediné otázce, co za tím vším je? Proč si někdo rozbíjí něco, co bezpečně fungovalo, proč si vytváří náklady, které zhorší jeho konkurenceschopnost na světovém trhu. Že by do Bruselu nasadili škůdce? Škůdce, který chce silnou Evropu položit na kolena vlastními zbraněmi, rozbitím trhu, konkurenceschopnosti? Ano, jiné východisko nevidím. Je to strašné, ale na to jsme malí páni a ještě tak trochu zbabělí. To nezměním, musím se věnovat logicky tomu, co mohu ovlivnit a na čem mohu vydělat.

Probudil se jako ze snu, když se Modrooký již potřetí zeptal na to samé. „Co na to říkáš? Je to dobré, ne?“ Hlavoun nevěděl, o čem hovořil, a nechtěl vypadat jako pitomec či nezdovořák. Proto moudře pokyvoval hlavou, tvářil se neurčitě a řekl: „Poslouchej, je to dost odvážné a má to své mouchy. Vůbec to není jednoduché.“ Tu větu používal vždy, když nevěděl, o čem je řeč. Celkem mu to procházelo, naopak jej všichni považovali za experta.

„Viš, nebudu tě zkoušet nějakými hloupými otázkami,“ pokračoval, jako by klučinu celou dobu napjatě poslouchal. „Bude lepší, když mi to pěkně zopakuješ a dodáš tam i ty podrobnosti, na které jsi možná zapomněl.“

Modrooký zrudl a v duchu si řekl: „Že by poznal, že si tam chci zahrát malou domů? Je to fakt Hlavoun.“ a pustil se do celého

výkladu znovu a byl velmi podrobný. To se již Hlavoun dokázal soustředit a tiše poslouchal a popíjel čaj. To byl vždy důkaz toho, že ho něco zaujalo tak, že se chtěl plně soustředit. Čaj byl toho důkazem. A Modrooký spustil znovu a od začátku: „Prostě unbandling, liberalizace, obnovitelné a podporované zdroje, emisní povolenky. Chci se věnovat obnovitelným zdrojům. Zde musíme převzít část legislativy z Bruselu a vytvořit podmínky pro podporu rozvoje těchto energetických zdrojů. Z těchto zdrojů máme vyrábět asi 15 % elektrické energie, kterou u nás spotřebujeme.“

Tentokrát již Hlavoun skákal do řeči a průběžně se ptal: „Co je to za blbost, vždyť máme přebytky elektřiny, tu vyvážíme. Jak můžeme podporovat, a to ještě finančně, nějaké nové zdroje? To je hovadina!“ Modrooký se nenechal vyvést z míry a pokračoval ve výkladu dále: „Je pravda, že každý stát si může zvolit jakoukoliv cestu, jak tuto výrobu podpořit. Bez peněz by totiž do toho nikdo nešel, protože to je opravdu blbost. Ale my přece musíme plnit nařízení a legislativu Bruselu. Nebo ne?“ a lišácky se usmál. Vždy když se takto usmál, tak bylo jasné, že se jedná o velkou věc. „Prostě plníme úkoly. Abychom mohli plnit úkoly, tak musíme nastavit legislativu, zákony, podzákonné normy, vyhlášky atd. Však to znáš z jiných akcí.“ Hlavoun přikývl.

Začínalo mu to být jasné, ale nevěděl stále, o jakou sumu se u těchto blbostí může jednat a jak se peníze budou generovat. Přece jen který blbec si koupí dražší elektřinu, když nemusí. Jak v demokratickém státě poručit občanům, nebo dokonce firmám, že mají platit za něco, co vůbec nepotřebují. „Vždyť elektřiny máme plnou prdel, tak mi neříkej, že nějaký vůl bude kupovat elektřinu vyrobenou z obnovitelného zdroje,“ nevydržel to Hlavoun a obořil se na klučinu.

Modrooký se nenechal vyvést z míry a pokračoval dál, aniž by na otázku odpověděl. „Nejdříve musíme dokončit zákon, kde musí být

zakotveny základní podmínky. Mezi ně patří, že podpora bude na třicet let, a to beze změny nebo s navýšením podpory, to bychom mohli schválit, ne?

Dále budou vyjmenovány energetické zdroje, které tuto podporu budou dostávat. Podpora bude nastavena na množství vyrobené elektřiny ročně a budou ji platit všichni povinně. Je to zelená energie, je, tak ať neremcají a platí.

**

Nemůžeme to nechat dobrovolně, to by fakt nikdo nechtěl, takového blbce u nás nenajdeš, bude to povinná platba. Vždy se držím hesla, bez koruny není stovka a bez stovky tisícovka, no a když každý uvědomělý občan...“ to se již oba smáli, „zaplatí ročně nějakých pár desítek tisíc navíc, tak to bude pár miliard ročně pro náš pohodlný život i přes finanční a ekonomickou krizi. Odhaduji vývar ročně třicet miliard korun, a to po dobu třicet let. A nemusíš hnout ani prstem, prostě to půjde samo.

Pochopitelně se musíme zaměřit na zdroje, které využívají slunce a vítr. Slunce a vítr jsou zadarmo. To ostatní necháme hnojařům, smolařům!“ rozřehtal se Modrooký, který se nahlas smál zřídkakdy. Hlavoun si utíral pot z čela. Někomu něco nechávat? To ani omylem. Pro korunu by si nechal vrtat koleno, zaplatit za někoho kávu? To pro něj byl zkažený den. A nechávat někomu miliony či miliardy, tak to tedy ne! Nahlas nic neřekl a poslouchal dál.

„Takže náš hlavní projekt budou solární elektrárny, správný název je fotovoltaické. Projekt poběží v několika fázích. První fáze je zákon a vyhlášky. Zde musí být vše již na počátku zabetonováno. Laici ani odborníci nebudou vědět, co to fotovoltaika vlastně je, o poslancích ani nemluví. Zde se musí zabetonovat postup, cena, snížení cen. Celou další legislativu bude řídit Míla z ministerstva.“

„Ty ses zbláznil!“ zasáhl Hlavoun, který byl již plně v obraze. „Znáš Mílu, má toho hodně, ministerstvo je velké, tudíž na delší

dobu neuhlídatelné. Navíc je to funkce, ze které může vypadnout jak z kina při těch blbostech, které tlachá, nebo ta jeho auta. Ne, Míla je vhodný na dílčí projekty, ne na dlouhodobou práci. Bude to dělat náš Úřad pro ceny. Je zcela nenápadný, nikdo vlastně neví, co tam ta parta dělá. Bude vyrábět ceny, které budou všichni platit nám výrobcům. Prostě to jsou details, ale od prvopočátku důležité a nesmíme nechat nic náhodě.“

**

Modrooký naslouchal a dodal, že to je lepší řešení. „Podívej, Fík, je sice blbec, ale užitečný.“ Tak všichni říkali nabobovi, který MÚ (Můj úřad) řídil. Všichni věděli, že zlodějna, kvůli které musel opustit předcházející místo, nad ním visí jak gilotina, takže se pro tuto práci hloupého, ale všehoschopného úředníka velmi hodil. Prostě poslouchal na slovo.

Sám nic nevymyslel, sám neuměl nic udělat. Byl před duchodem, ačkoliv vypadal mnohem starší, a chtěl si především užít, a to také dělal. Nevynechal žádný večírek, rád cestoval po celém světě, na rautech se neštítit vzít něco s sebou na cestu. Jednou byl u takovéto nakládky do připravené kapsy z vnější části saka chycen. Ani se nezarděl a s úsměvem se snažil zavtipkovat. „To víte, něco málo na cestu a manželce, aby viděla, jak jsme se tady měli.“

Jeho charakterové vlastnosti byly všemi zpochybňovány, ale co naplat. Hodil se do mnoha akcí a byl také využíván. Pochopitelně bez svých pomocníků (všichni měli přezdívku Tři králové) by toho moc neudělal. Neuměl práci zadat ani nadefinovat. Celkem se ani ve své práci nevyznal. Zato ti dva byli šíbři, šíbři na peníze a dokázali také bez mrknutí oka dostat do průseru kohokoliv, když viděli za svými činy peníze do svých kapes a alespoň trochu krytá záda. Nehleděli ani na rizika, která jejich krasojízda přinášela, dokázali dostat do průšvihů i policajty, se kterými rádi spolupracovali. Vždy když se něco nepovedlo, tak to okomentovali slovy: „Ale hošánci,

kdo si na vás za tento přešlap dovolí poukázat? Tak mu dejte klepeta.“ a s naprostým klidem odcházeli z takovýchto schůzek.

Bylo rozhodnuto, další kroky související se solárními elektrárnami a i ostatními obnovitelnými a podporovanými zdroji bude zajišťovat Úřad, můj úřad. Hlavoun se tetelil, že tam mají blbce, které když si pozve na kobereček, tak se i rozpláchnou. Božo byl průměrný energetik, ale chtivý peněz a na MÚ se mu líbilo. Co nevěděl, to mu dodali vždy spolehliví spojenci z energetických firem.

Věděl, že odborně méně zdatný Křivý, který tvořil toho černého vzadu, je velmi nebezpečný, a proto se snažil s ním vycházet. Jeho pletky s policií a prokurátory byly za hranou zákona, ale pro jejich práci to bylo spojenectví nepostradatelné. Křivý věděl, že musí spoléhat jen na sebe, a proto si vybudoval síť policajtů a prokurátorů, která ho chránila a pomáhala likvidovat všechny, kteří by jen náhodou narazili na jeho křivárny. Fík, Božo a Křivý byla trojka k pohledání. V té době opravdu k pohledání. Byli ochotni za jasných předem určených podmínek vypracovat cokoliv, a tak to bylo i kolem obnovitelných zdrojů.

**

To o Třech králich věděl jak Hlavoun, tak Modrooký, a proto se nápad Hlavouna, předat tuto část projektu na Můj úřad, jevila jako nejlepší. Modrooký pokračoval ve výkladu, přestože se venku již smrákalo. Vyhrnul si pečlivě rukávy své bílé košile a pokračoval teď již v detailech a předložil dokonce harmonogram. „Solární elektrárny je úplně nová parketa, nikdo o tom moc neví, tak to můžeme v klidu ovládnout. Postavíme tisíc MW výkonu a budeme si žít jako králové. O tom jsem vždy snil.“

„No a co když si toho všimnou i jiní, co když se začnou stavět ve velkém?“

„To mám také promyšlené. Výstavbu bude hlídat Fík, Míla by to

fakt nezvládl. No a nebudeme je připojovat do sítě. Znovu nastoupí legislativa. Abychom měli přehled, zřídíme firmy, které budou elektrárny stavět.“

„No a když bude někdo mimo naši „registraci“, tak bude mít problém. Prostě mu zneprůjemníme život tak, že bude litovat, že se do tohoto byznysu pustil. Myslím, že máme dost možností, ne?“

„Myslíš naše PS,“ tak říkali v hantýrce průřezovým spojencům. Ty měli na všech důležitých místech ať již policie, prokurátorů, byli mezi nimi i vybraní soudci, kteří měli nějaký škraloup nebo měli rádi peníze.

„Důležité je do toho vybranou skupinu zatáhnout, a to uděláme několika způsoby. Ale dnes by to stačilo. Co říkáš, jak se ti můj projekt líbí?“ podíval se na Hlavouna Modrooký.

„Chceš říct náš projekt, ne? Cesta je ještě dlouhá, ale vidím, že vzniká nová šlechta, budeme „solární baroni“. Oba se poplácali po zádech, když se spolu loučili. „To víš, v padesátých letech měli komouši černé barony, to bylo něco jiného. No a my teď budeme „solární baroni“. Víš, jaký je mezi námi rozdíl?“

„Nevím.“

„Černí baroni byla šlechta a inteligence zničená režimem, a my budeme nejbohatší novodobá šlechta ničící režim, my tu jejich demokracii dostaneme na kolena.“ Oba se ještě zasmáli a opustili místnost každý jiným vchodem. Narodili se „solární baroni“.

5. Neplačte, bude hůř

Elis seděla na terase svého nového útočiště a pročítala hlášení, které si pečlivě třídila do předem připravených registrů. Rozhodla se, že si přečte i hlášení tři roky nazpět, aby si udělala jasno s návazností a pozicemi různých aktérů, které nyní vyhodnocovali. Svodky, informace, které k minulosti aktérů dostala, byly pro ni nedostatečné, protože je vyhodnocoval jiný tým lidí a mohli něco opomenout. Věděla dobře, že ji to vezme mnoho času, že to nebude jednoduché všechno pročítat a znovu se vracet v poznámkách do dávné minulosti.

Což o to, analytická činnost ji vždy bavila, a proto se s vervou pustila do hodnocení a srovnávání dokumentů, které měla k dispozici. Nebylo jich málo, videa, fotky, zprávy, odposlechy, poznámky, hodnocení, každému druhému by šla hlava kolem jen to správně roztrídít. Byla tak zabráná do práce, že neslyšela zvonění u dveří. Trhla sebou, až když zvonek zvonil asi popáté. Běžela bosky ke dveřím, jen v lehkých domácích kalhotách a tričku. I doma si potrpěla na značkové oblečení a být vždy předpisově upravena. Byl to zvyk z minula, kdy byla vždy připravena vyrazit dle pokynu kamkoliv. Nebylo to jiné ani dnes po více než deseti létech aktivního „odpočinku“. Jestli se odpočinkem zdá být její práce v zázemí, jak říkala „doma v ráji“.

Podívá se na obrazovku u dveří a zjistí, že je tam Norbert. Dveře dokořán, objetí, smích a bez jakýchkoliv skrupulí dává najevo, že ho nesmírně ráda vidí. I z druhé strany je vidět neskrývaná radost ze setkání. Elis začne vyčítavě, nazlobeně hrozit zaťatou pěstičkou s krásně upravenými nehty na svých dlouhých jemných prstech. Tmavě rudý lak jen zazářil při odlesku zapadajícího slunce, jehož paprsky pronikaly do obývacího pokoje. „Norberte, jsem tady již měsíc, a ty nikde. Měli jsme přicestovat přece spolu. Roztrhnu tě jako hada,“

spílala mu jako nevěrnému manželovi. Přitom se ale oba usmívali a bez dotazu začala nalévat bílé víno, aniž by se ptala na to, co si dá. Měli oblíbené značky, dokonce stejnou chuť a věděla, že se na tuto drobnost již nemusí ptát. Oba si připili a šli si sednout na terasu.

Kochali se pěkným počasím a o práci neprohodili ani slovo. Elis popsala, jak se zabydlela, měla radost, že vše bylo připraveno tak, jak si představovala. Norberta zase potěšilo, že se Elis cítí spokojeně, a proto začal. „No vím, že tě nepotěším, ale bude to delší než pár měsíců. Prý na pár let.“

„Hmm,“ zatvářila se Elis a dodala, „pár jsou dva... No, uvidíme, určitě nás nenechají v tomto zaprděném údolí děle.“

„Četla jsi dnešní noviny? Vím, že je nenávidíš, ale musíš vědět, co sedmilháři publikují, abys věděla, jak se naše informace liší od toho, čím se tu krmí národ.“

„Ale jo, to víš, že čtu úplně všechno, dokonce i Kmentu, Xavera či Viewegha. Tak vidíš, i knihy mě zajímají. To hledíš!“ a pak řeč přešla téměř do šepotu. „NWO ti vzkazuje, že se máš věnovat úzce této skupince.“ Předložil před Elis kus papíru, který po pár minutách spálil. Věděl, že má fotografickou paměť a vždy si raději důležité věci pamatovala, než aby je měla hledat.

Elis všechny jména již důvěrně znala a věděla, že budou v dlouhodobém horizontu středem jejich zájmu. Unaveně ukázala na plastové bedny, ze kterých si vytvořila skladiště dokumentů, které ještě před chvílí pročítala a zařazovala do svých kartoték pro další analytickou práci. Věděla, že bez toho nebude moci plnit úkol, a začala již v předstihu. Oba byli rádi, že měli správný úsudek jako centrála NWO a zahájili podrobné práce právě kolem této skupinky.

**

Vzpomínala na dobu, kdy „Houslista musel odstoupit“, prostě soukromý tryskáč, který měl v hangáru, nemohl obhájit. „Na něj si fakt z diet nemohl ušetřit,“ ušklíbla se Elis při hodnocení místních

zpráv. Probíhal politický boj o obsazení nejvyšší pozice ve státě, jako by skutečně ten ubožák vládl. Doba, kdy premiér skutečně vládl, před pár léty skončila. Loutka, kterou tam mocní, nevolení mocní strpěli, měla být nahrazena jinou loutkou. Loutky se mezi sebou praly jako o život, předváděly se v Parlamentu, jako by skutečně něco ovlivňovaly. Nakonec vše vyhrál Autista.

Parta, která ho nechala vybojovat nečestnými metodami tento post, věděla, že bude poddajný. „Koupíme mu linkovaný sešit, pravítko, aby si mohl udělat okraj, a nějakou tužku, ať si chudáček píše úkoly.“

Elis pouštěla odposlechy z různé doby a přitom si s Norbertem vyprávěli. „Raději čtverečkovaný sešit, víš, že do linek se netrefí...“ pokračoval rozhovor těch, kteří skutečně v této zemi vládli. A tak pokračoval hovor za hovorem. Chvillemi se Norbert ve své řeči zastavil, když zaslechl něco, co neznal anebo co bylo zvlášť pikantní. „Vidím, že máš dobré zdroje,“ uchichtl se, protože věděl, že Elegán již s Elis dávno komunikuje. „Nejsou špatné,“ úplně stejně se uchichtla Elis a pustila krátký odposlech.

„Máš Autistu pod kontrolou? Budeme předkládat náš zákon, tak ať to neposere, víš, že je to totální blb. Míla také není lumen, tak ať se nám to nezvrtne. Musíme nechat zákon schválit co nejdříve, než bude někomu jasné, že obnovitelné zdroje jsou velký byznys. Fíka teď nemusíš informovat, toho pozveme na vernisáž, dostane chlebíček a pak mu něco málo vysvětlíme. Důležitý je Bobo, nebo Božo, či jak se mladý jmenuje, ten který pak bude vše počítat. Dáme mu na Náš úřad nějakého troubu z vysoké školy, ať to vypadá, že si počítali ceny sami.“ Druhý hlas oponoval: „Víš, já bych to lépe připravil, nebude to sranda, pokud by se něco zvrtlo. Přinesl jsem seznam spolupracujících justice. Prokurátor, který úzce spolupracuje, je fakt důležitý, a tady jsou. Soudce tolik nebudeme potřebovat, ale přesto jich tu pár mám. No a policajti, ti jsou tady také, prostě

system musí být připraven i na to, že se to úplně nepovede.

Soudci jsou takové malé mršky, jsou nevypočitatelní. Jsou také starší, chytřejší a někteří se fakt nenechají do prasáren vtáhnout.“

„To je blbost,“ reaguje majitel seznamu. „Každý je úplatný, akorát cena je jiná. Musíme je vtáhnout do byznysu, budou z některých z nich „solární baroni“ nebo alespoň takoví malí „baronesové“ a uvidíš, jaký budou mít nezávislý názor. No a když tomu nerozumí, tak je lehce vtáhneme do průseru, třeba budou vyrábět víc, než jejich elektrárna vyrábět může, a ani to nebudou vědět. Prostě s tím si nelam hlavu. Je třeba myslet na vše. Jasně ti říkám, že projekt se může posrat a pak budeme potřebovat službu našich složek typu B.“

dezinformace

6. Mafie v akci

Elis vypnula zařízení, oba zvedli obočí a připadali si jako ve dvacátých létech v New Yorku. „Norberte, ty znáš tu jejich hantýrku BSB, BSA, BSC?“

„Samozřejmě že znám, ty snad ne?“

„Znám,“ odpověděla Elis, „ale vždy jsem to měla ze svodek, ne tak napřímo. To je strašné, když mají takto rozdělenou tuto výkonnou moc, justici k ochraně svých prasáren. To je snad nenapravitelné.“

Když jsem četla a měla zvukové záznamy o BSA, tak jsem si dávno předtím myslela, že je to zkratka nějaké nemoci dobytka. Ale to fakt je nemoc dobytka, je to nemoc prohnilé společnosti.“ Zkratka Bezpečnostní služba „A“, bývalí příslušníci různých bezpečnostních složek, kteří byli z nějakých důvodů odejiti či sami odešli, začali vykonávat svoji dřívější práci pro různé skupinky.

V té době to byli jen chudáci na smírování, sofistikované či nesofistikované vraždy. Byli mezi nimi nájemní vrazi, ti co vraždy najímali. Betonáři, tak to byla zvláštní sorta. Betonové botičky a šup do přehrady a ráno oblek a do práce. Lidé mizeli na zakázku jak pára nad hrncem.

Divoká doba, a tato složka likvidující fyzicky začala být velmi nebezpečná pro své okolí. Co když nějaký blb vypátrá skutečné zadavatele, což se i párkrát stalo. Proto BSA se začala používat jen v akutních případech, kdy bylo nutné jednat rychle. Nájemník, betonář, střelec, nikdy se způsob likvidace nezadával, přijel, provedl práci a někdy i odjel. Někdy se také stávalo, že neodjel, protože další střelec dílo dokončil, aniž by věděl, koho likviduje. Tomu se v hantýrce říkalo malý úklid, velký úklid a totální úklid.

Jak Elis, tak Norbert o těchto způsobech věděli, protože se to probíralo na poradách NWO a systém, který se v této malé zemi uprostřed Evropy zabydlel, byl i v mnoha dalších zemích

praktikován.

Z analytických materiálů znali, co to je „malý úklid“. To se likvidoval třeba vzpurný majitel malinké (řádoby řečeno) bezvýznamné firmy. Vadila konkurenci, vadila někomu, kdo měl plány s jejich pozemkem, budovou, cestou, prostě je jedno v čem vadil. Takový chudák dostal nabídku na odprodej, samozřejmě za směšný peníz. Odmítl a začaly se dít věci, o kterých se vám může jen zdát. Nakonec se tzv. Oběsil, zastřelil, spáchal sebevraždu a pak se našly směnky, kdy vlastně dlužil a o všechno přišel. Tomu se říká „malý úklid“, protože ten nebožák byl ohledán a bylo konstatováno, že se jedná o sebevraždu bez cizího zavinění. Malým úklidem se rozumělo, že se vlastně ani moc uklízet nemusí, stopy nejsou a obětí byl zoufalec, který neměl ani tušení, co se kolem něj děje. Celá rodina, přátelé, známí, spolupracovníci jen kroutili hlavou a nevěřili, že by mohl něco takového, jako si sáhnout na život, udělat, či dokonce někomu dlužit.

Tím likvidace končila, rodina ráda prodala to, co se požadovalo, anebo o to přišla právě dlužními úpisy, které byly dokladem toho, že byl jejich rodinný příslušník opravdu v koncích a sáhl si na život. Ve skutečnosti toho ubožáka zavraždili, ale zcela jednoduchým způsobem, který měl na první pohled vypadat jako sebevražda. Složitější variantou úklidu byl velký úklid. Při těchto vraždách nebylo možné zanechat stopy, a to se již dělá za účasti vybraných spolupracovníků, na které bylo spolehnutí. Alespoň si to zadavatelé mysleli. Měli dostatek peněz, měli pohodlný život a mohli si dovolit platit také za takové služby něco víc. To jsme se dostali ke skupině betonářů, alchymistů. Betonáři své oběti i zaživa utopili. Betonové botičky byly nejbezpečnější. Pak se několik lenochů neobtěžovalo tímto způsobem pracovat a začali oběti přivazovat k traverze, betonovému pražci či jinému těžkému předmětu.

To se párkrát nepovedlo, lana se rozvázala a mrtvola, nafouknutá

jako létací balón, se dostala na hladinu, no a nastaly komplikace. Muselo se přistoupit k velkému úklidu, skuteční vykonavatelé museli být zlikvidováni a tomu se říkalo velký úklid. Byly to vyvolané vraždy.

Jako poslední v hantýrce byl generální úklid, to se stávalo při vraždách známých osob, ať již z mediálně známých miliardářů s nevalnou pověstí, či jiných, po kterých mohlo být mediální šilenství, které není tak jednoduché ukojit. Pokud média začala něco komentovat ve větším rozsahu, těžce se to zastavovalo. A pak ti investigativní novináři, někteří to fakt dělali proto, že je to bavilo a považovali to za svoje poslání odhalit nějaké nepravosti. Proto při takovýchto krocích se prováděl generální úklid. Doposud nebyl takovýto vrah a jeho zadavatelé ani náhodou spojováni s daným zločinem. Nikdo nebyl nikdy v této souvislosti vyšetřován. Generální úklid zajistil zmizení všech stop, a to navždy. Bylo to drahé, ale zadavatelům šlo o mnohé, o moc, o peníze, pověst, postavení, majetky. Moc, ta svinská moc, to je největší fenomén zločinu. Pak již to je jen láska, která zatmí mozek, a stane se zločin. Dávno již hrál Aznavour, když si oba tiše povídali o metodách, které jsou připravovány právě kvůli nějakému zákonu o podpoře obnovitelných zdrojů. Propočtu tohoto „tunelu do veřejných financí“, největší zlodějny, kterou po revoluci zaznamenal celý svět, ani jeden z nich nevěřili.

Elis si usrkla stále bezvadně chlazeného vína a pronesla: „V centrále se museli splést, ty dva biliony korun, které touto metodou chtějí ukrást, tak to jsem doposud v žádném odposlechu ani videu od Elegána neviděla. Je fakt, že nemám všechno ještě prostudováno, ale víš, co je to peněz pro tuto mrňavou zemi? To se museli fakt splést. Vždyť takoví Poláci nebo Maďaři tento problém nemají. Nerozumím tomu, že zrovna tady by žily takové zrůdy, to se museli fakt splést.“

Norbert pochybovačně krčil rameny a pronesl přitom, když se

zvedal k odchodu: „Víš, za celých padesát let, co dělám pro NWO, tak se nikdy nespletli. Nevím, jak to bude nyní, a opravdu si přeji, aby alespoň jednou neměli pravdu, aby to bylo o nějakou nulu méně.“ Oba se útrpně zasmáli a těsně před půlnocí se rozloučili.

Elis si převzala malý kufřík, v němž našla mobilní telefon, který mohla používat jen právě pro toto jedno číslo, nějakou hotovost, debetní a kreditní karty. Doplnění strategických rezerv, jak tomuto kufříku říkali, dále zde byl pas na jméno Zdena. Zjistila podle pasu, že má úplně jinou národnost, než jakou skutečně má, že má úplně jiné státní občanství. Dala si horkou sprchu a šla si lehnout.

dezinformace

7. Když na jaře prší, nemusí to být štěstí

Byl jarní vlahý den, venku pršelo, ale bylo příjemně. Míla seděl ve své kanceláři, upíjel ranní kávu a četl monitoring. Zase ty kurvy o mně piší negativně. Zmáčkl knoflík na telefonním aparátu a ozval se rádoby milý hlas jeho sekretářky. „Zavolej mi Jirku, ale hned.“ Ve dveřích se objevil chlap jak hora, tiskový mluvčí. Se svojí postavou mohl klidně dělat vyhazovače v bordelu.

„Co se děje?“ tvářil se, jako by nečetl denní tisk. „Já ti dám, co se děje, za co tě platím, vole. To jsi to nemohl uhlídat, mají to i s fotkama. Kecal jsi, že to máš pod kontrolou!“ křičel Míla a fousek se mu naježil jako foxteriérovi před lovem. „Jestli mají všechny fotky, tak tě vyhodím.“

„Určitě nemají,“ huhlal Jirka, ale zjevně si nebyl jist. „To by určitě chtěli prodat.“

„Drž hubu a nesor, prostě jestli Velká kapsa bude kompromitován, tak mi to Teflon otříská o hlavu.“

A hlasitě pročítal velký nadpis v bulváru Oheň: „Ministr na hruškách...“ pod titulkem jeho fotka, jak vychází z Klubu a v ruce má igelitku s velkou hruškou.

Pan ministr se včera urval, v klubu, který je pro normální smrtelníky nepřístupný, jednal s lobbisty a svými politickými přáteli. Zdroj, který nechce být jmenován, nás informoval:

„Připravuje se zákon o podpoře obnovitelných zdrojů a v této chvíli se zpracovávají poslanci, aby tento zákon hladce prošel. Celý proces musí být hlavně nenápadný. Prý se bude jednat o velké peníze, tak se losuje, kdo do zákona přinese pozměňovací návrhy, aby to bylo ušité na míru.“ Co měl pan ministr v igelitce, to nevíme, ale že by to byly hrušky? o tom silně pochybujeme. Anebo to byly hrušky s jabkama.

Miloví se dál již nechtělo číst, dělalo se mu mdlo. Vzpomněl si na ten večírek, proboha, určitě neví, co měl v té igelitce? Velká kapsa je hovado, nikdy si nedá pozor, ať již to jsou prachy, nebo malé holčičky. Již s ním nebudu dělat takové neopatrné kšefty. Je to debil. Kapky potu mu padaly na podpisovou knihu. Jirka se na něj díval přes dioptrické brýle, které zakrývaly jeho uhrovitou tvář. Přes jeho objemné břicho na posledním vlásku visel knoflíček od košile a ve chvíli, kdy si chtěl začít vymýšlet nějakou báchorku, aby šéfa uklidnil, se tento utrhł a jako z praku vystřelil a trefil Mílu těsně pod oko. Míla se svalil ze svého křesla na zem a jen hekl a zařval pomoooc. Sekretářka, jeho milenka, vrazila bez zaklepání do kanceláře. Jirka stál jako opařený u stolu s rozervanou košilí, Míla se zvedal ze země, pod okem načervenalou skvrnu od knoflíku.

Sekretářka Iren se nevraživě podívala na zkoprnělého Jirku, který při svém mohutném těle nebyl schopen rychlého přesunu z dosahu svého šéfa. Pohled na všechny byl zdrcující, vhodný do grotesky a ne na pracoviště jednoho z nejdůležitějších ministerstev této země. Iren zhnuseně vybuchla na dezorientovaného Jirku: „Co se tu svlíkáš, ty prase!“

„Vypadni!“ zařval nepřičetně na Jirku Míla, který si strachem ucrkl do gatí, protože se lekl, že ho přišli zastřelit. V jedné vteřině mu proletělo hlavou, koho všeho, jak sám říkal, „vyjebal“, kdo by ho mohl chtít zastřelit. Byla to celá řada podrazů, které udělal i na své nejlepší známé.

Ale v jeho pozici se teď nemusel přece bát. Těžce z úleku dýchal, Iren ho hladila po vlasech a on jen pronesl: „Kurva, to je zase ráno, nalej mi femet.“

Kdyby jen Míla tušil, že to je začátek smolného dne, asi by se raději vzdal funkce a odjel se svými našetřenými penězi. On těm zlodějnám sám říkal, co mám našetřáno, to je moje a to si nenechám vzít, ani kdyby komouši udělali znovu revoluci a chtěli nám

pocitivým střádalům všechno znárodnit. To to raději prožeru. Kolik měl nastřádáno ve Švýcarsku a Lichtenštejnsku, to věděl jen on a jeho bankovní poradce a provozovatel zahraničních kont vybraným osobám.

Bankéř, jak mu v hantýrce skupinka říkala, byl vybaven po všech stránkách. Ovládal pět jazyků slovem i písmem, vyznal se v bankovníctví, uměl založit účet, převést peníze tak rychle, že nebylo možné ani expertním týmem Europolis nalézt stopu o původu peněz. Byl prostě špička a o jeho služby byl zájem od počátku politických změn ve východním sektoru. Pracoval nejen pro politiky, byznysmeny z tuzemska, ale i ze zahraničí. Dostával se do pozice nepostradatelného a měl tolik informací, že by před ním nejvýznamnější tajné služby mohly smeknout.

*

Míla, po ranní šikaně novinářů, jak říkal monitoringu, kde se o něm nepsalo zrovna podle jeho představ anebo kde měl obavu, že by se mohlo něco provalit, co by mohlo poškodit jeho reputaci odborníka na energetiku, významného politika, či snad budoucího premiéra, si s pozicí premiéra pohrával tiše sám a připravoval si k tomu finanční podporu a přísliby služeb, které by rád pro své chlebodárce vykonával, až bude mít neomezenou moc. Těmi chlebodárci rozhodně nemyslel lid, kterému měl jako politik sloužit, nemyslel tím národ, který měl být jeho zájmem. Byla to skupinka, která mu mohla platit jeho záliby a také dát něco v igelitce, aby se mohl kochat při přepočítávání hotovosti, kolik má naspořeno.

Tato zábava přepočítávání peněz ho tak fascinovala, že v období, kdy si bylo možné koupit přístroj na přepočítávání bankovek, tak ho měl snad dřív, než se těmito přístroji vybavil bankovní sektor. Ano, Míla po této ranní šikaně, po šoku, který zažil s tím debillem Jirkou, si vychutnával rozkoš z druhého deci fernetu, když přiběhla Iren, aby mu sdělila, že má telefon, který údajně nebere. Byla to pravda, po ranním šoku vypnul všechny telefony, aby mu nějaká zpráva

nezpůsobila další šok. Se slovy na dobré zprávy si rád počkám a špatné nechci vědět.

Mrzutě se na Iren obořil, ať ho neruší, že přemýšlí. „Mílo, kdyby to nebylo důležité, tak tě rušit nebude, ty můj samečku, ale máte asi další průser,“ snažila se šveholit Iren, přestože její šveholení pod špatně oholeným knírkem bylo strašné. Její tlusté nohy připomínaly kulečník a prdel se snažila zmenšit tím, že si kupovala zásadně o čtyři čísla menší oblečení, čímž se domnívala, že když se do čísla padesát vejde, tak je to její velikost.

Je pravda, že do elastických věcí s číslem padesát se narvala, ale mnohdy již ve zkušební kabince takovéto oblečení prasklo v několika švech, a to řešila dvěma způsoby. Buď se snažila z prodejny nepozorovaně zmizet, anebo opět šveholícím hlasem zaskřehotala, no to je vynikající, to mi sedne jako ulité. A roztržené oblečení si koupila. Byla to hra, která jí zvyšovala sebevědomí, výsledek jejích módních kreací byl hrozný. Nebylo tomu jinak ani to ráno, kdy se průšvihy valily jako déšť v tropech, po kýblech.

Míla zoufalým pohledem škemral, aby ho Iren zapřela, ať si něco vymyslí, prostě cokoli, jen ať mu nedává další problém. Iren se dotklo, že její milý je sračka, a podívala se na něj zlým pohledem, pod kterým vždy zcepeněl. Mezi obočím, u kořene nosu, se jí prohloubila hluboká vráska tak, že bradavice s černým chlupem nad vráskou vyrostla do velikosti dětské pěstičky. Míloví se udělalo mdlo, věděl, že neunikne, pokud nechce Iren doslova nasrat.

To se pak děly divý, včetně všech výčitek a připomenutí jeho zbabělého chování v transakcích, jak vznešeně nazýval zlodějny, za které si vzal dost málo odměny, česky řečeno úplatků. Vůbec nevnímala, že takovéto rozhovory mohou být někým třetím, někým kdo není s tím spojen, zaslechnuty, ať již náhodou nebo cíleně. Míla se její pitomosti bál a snažil se o to, aby ji nevyprovokoval k takovéto smršti nadávek a výčitek o jeho neschopnosti a zbabělosti.

Ani nevěděl, proč ji miluje, pokud ji vůbec miloval.

Věděl, že měl zálsusk na Marii, krásnou blondýnku, ale nikdy se mu nepovedlo ji svést. Pak se držel citátu, když tu není ta, co se mi líbí, tak je tu ta, co se mi nelíbí. V určitých momentech to je jedno. No a Iren byla vždy v tyto momenty tady. Tím začal vztah, který Míla ani za vztah nepovažoval, než mu to Iren důrazně připomněla.

Tato Iren nyní stála uprostřed kanceláře ve sladce růžových šatech nad kolena a čekala na pokyn svého milého a šéfa, zda si vezme telefon. Pod jejím dohledem zvedl sluchátko. Téměř s jásotem začal sluchátkem mávat nad hlavou a již trochu v náladě komentoval: „Tak důležitý hovor, a to neměl ani čas počkat, než zvednu telefon, to nevěděl, že mám hodně práce, třeba poradu, a že nemůžu běžet k telefonu, kdykoliv zavolá nějaký vůl.“ Byl si jistý, že Autista nemohl volat, protože byl na dovolené a z dovolené nikdy nevolal, a tím byl celkem v klidu. Provokativně položil sluchátko a teprve nyní měl zájem, kdo volal.

„Iren, a kdo vlastně volal, nějak jsem to nepochopil,“ a potutelně se usmíval tentokrát pod vouskem on. Bylo pochopitelné, že jeho napohled dobrá nálada není výsledek ranních šoků, ale téměř čtyř deci fernetu. „Tak kdopak nám to volal? Ty moje holubičko,“ chechtal se Míla. „Moje růžička chtěla vidět svého kocourka, tak si to vymyslela, že jo!“ a začal se sápat přes stůl na ni, aby ji mohl osahávat. Iren byla opravdu nazlobená, protože tušila, že se něco děje. „Vyser si oko,“ odvětila a odešla z kanceláře a nezapomněla bouchnout dveřmi, aby i ostatní na sekretariátu věděli, kdo tu vládne. Míla se uchichtával a spokojeně usnul na stole.

**

Rozletěly se dveře, ve kterých stál Velká kapsa s Iren, nebylo jasné, kdo z nich byl ve dveřích první. Míla sebou škubl, zdálo se mu o kormoránech, jak mu pomáhají počítat jeho „ušetríno“ a přitom zpívají „Ještě jsem se neoženil, už mě žena bije“. Jeho sny byly

někdy bizarní, někdy plné melancholie, veselí, ale téměř vždy úplně blbé. Jemu se však líbily a dlouze hledal ve snáři, co mu prozřetelnost chtěla jeho snem říci. Téměř si podle toho řídil svůj život. Snář a vykládací karty patřily k jeho vizím, co by měl jako ministr dělat. Kdyby jeho ministerstvo nebylo tak důležité pro život všech v tomto státě, tak by se tomu dalo zasmát. Ale...

Míla hleděl na Velkou kapsu znechuceně, protože po včerejšku v Klubu měl nejasný obraz toho, co se tam dělo a o čem částečně psal dnešní Oheň. Nevěděl, jak moc je kompromitován on a co všechno vyváděl Velká kapsa. Ten stál v rozevřených dveřích zešíroka a s vytřeštěnýma očima hleděl na vyjeveného Mílu. Odstrčil zvědavou Iren a zabouchl za sebou dveře těsněji před nosem.

Bouchnutí bylo tak silné, že Iren již na druhé straně místnosti nárazem do nosu vytryskla krev, ale neodvážila se za rozruženým Velkou kapsou do místnosti znovu vstoupit. Dokonce polstrované dveře ji nedovolily poslouchat, protože by musela vyvinout velké úsilí, aby něco slyšela, čehož by si všimly další kolegyně na sekretariátě. Oblíbený hrnek, který přikládala ke dveřím, používala, jen když byla v kanceláři zaručeně sama. Bylo to dříve, když si na Mílu líčila a potřebovala vědět mnoho tajných informací o jeho „politickém podnikání“.

Teď toho věděla tolik, že by mu to vyneslo nejmíň doživotí, když byl trest smrti zrušen. V duchu byla pyšná sama na sebe, jak to vše zvládla a donutila ho, aby ji měl rád, nebo to alespoň někdy po několika lahvích kořalky pronášel. Ale to jí bylo jedno. Teď byla velmi nervózní, protože nevěděla, co se vlastně děje, a z celé napjaté situace a rozrušeného Velké kapsy cítila, že by to mohl být průser, který by mohl ohrozit jejího králíčka Mílu a ve druhé řadě i ji, její blahobyť, vliv, pohodový život a vše, co přinášel tento zahálčivý způsob obživy v takzvané politice.

**

Míla začínal rychle střízlivět. Velká kapsa šel zeširoka, jako kdyby měl syfilis v posledním stádiu, problesklo hlavou Míloví, ani bych se nedivil, díky jeho způsobu života, v duchu uvažoval dál. Velká kapsa zahřměl a hlas mu přeskočil: „Četl jsi dnešní Oheň? Ráno mi volal Kvido, že je průšvih.“ Míla si nebyl jist, co vše mu mohl Kvido říct, a proto opatrně špitl: „To víš, že četl, těch pár blbých fotek, no a co.“

„Jak no a co,“ opáčil Velká kapsa. „Tak to asi nevíš, že je to seriál a dnes to začalo. Jedou proti nám a chtějí nás odstavit, prý že jsme se nebyli ochotni dělit o projekt obnovitelných zdrojů.“

„Ale to je blbost,“ usmíval se nejistě Míla. „V projektu jsou zahrnutí opravdu všichni, včetně „Drž hubu,“ skočil mu do řeči Velká kapsa, „a pojď do kabinetu.“

Kabinet byla malá místnost za kanceláří ministra, kterou Míla nejraději využíval pro šmajchlování s kýmkoliv, nejraději by tam zatáhl Marii, ale to se mu nikdy nepodařilo, proto tam končila téměř vždy Iren. Kabinet byl vybaven koženou sedačkou černé barvy do účka, velkým čtvercovým konferenčním stolem z mahagonového dřeva a stejnými dřevěnými obklady všech stěn kabinetu. Ze stropu visel nádherný křišťálový lustr, který téměř nikdy nesvítil. Pokud se bylo v kabinetu večer, tak se používala v rohu stojící lampa s křišťálovými stínítky ve tvaru ozdob lustru. Míla přitáhl malý vozík, který vypadal jako pojízdný bar. Vytáhl rušičku a sluchátka.

Když se vcházelo do kabinetu, nechávaly se mobily a veškerá elektronika v předsínce, která sloužila i jako příruční kuchyňka s espresem a lednicí. Oba mlčky zasedli na sedačku, rušičku položili na konferenční stůl, nasadili si sluchátka a Míla zmáčkl knoflík. Sluchátka s mikrofonom a vyděšený výraz Velké kapsy byl předzvěstí něčeho velkého. Při rozhovoru by jiný účastník neslyšel bez sluchátek nic než nějaké divné zvuky. Rušičku používali vždy, když měli něco důležitého a nevěřili tomu, že nejsou v místnosti

odposlechy.

Věděli, že tento typ hovoru není možné odposlouchávat, měli k tomu samostatné školení a Kvido všechny své kumpány těmito přístroji vybavil. Vlastně Kvido to jen řídil, vše obstaral Elegán, a vše vždy působilo bezpečně a spolehlivě. Elegán měl vždy přístroje špičkové kvality a kumpány tak omračoval technikou, kterou do té doby neznali. Bezmezně mu věřili a Kvido byl jejich zárukou, vždyť si žil jak prase v žitě a bez nich by byl asi bezdomovec, tak to viděli oni.

Kdyby chudáci věděli, kam tyto rozhovory, které neměl nikdo slyšet, odchází, právě prostřednictvím rušičky, tak by se raději na místě zastřelili. Velká kapsa začal bez obalu a s jednoduchým slovníkem popisovat, co se děje a co Mílovi vzkazuje Houslista a Teflon. „Podívej, někdo se naboural do našeho projektu obnovitelných zdrojů. Hlavoun má obavu, že se budeme muset dělit, nebo můžeme mít velký problém. Prý prasklo, že jsme to chystali pro pár vyvolených, no a chtějí se přidat další. No a co, o pár miliard více, co má být, však je odkud brát. Lidi jsou debilové, znáš mé heslo – serem na lidi, jen ať platí.“

„Já vím,“ snaží se dopovědět všechny vzkazy Velká kapsa, které si z části vymyslel. Původně byl na výzvědách, jestli náhodou Míla neví o včerejšku něco více. Jak z celého výrazu Míly a další diskuze vyplývalo, nevěděl vůbec nic.

**

„Musíme připravit spolupracující policisty, prokurátory a soudce, kde máš ten šanon?“

„Co máte pořád se spolupracovníky. Vždyť Kvido má všechno. Ale kontrola není nikdy na škodu. A čím více spolupracovníků a našich, tak tím je to pro nás bezpečnější. Já mám ve svém trezoru svoji železnou zásobu, to víš, musíme Kvida trochu kontrolovat, aby se nespletl. Dobře, kontrolu přijede udělat přímo Hlavoun. On také

vybere ty nejspolehlivější do projektu.

Pak odjedou na seminář proti korupci, ten pořádá Houslista a tam s nimi budou podepsány dohody. S každým jednotlivě. Někdo dostane elektrárnu, malou domů, tak do těch 30 kW. To je velmi rizikové, ale to víš, někdo má raději vrabce v hrsti, než holuba na střeše. Jiní dostanou akcie ve vybraných fotovoltaikách. Někdo bude chtít jen peníze, jsou i takoví. Budeme mít sazebník, Houslista bude jednat ještě s Hlavounem, asi to bude podle pozice od pěti set tisíc do třiceti milionů korun.“

„To si děláš srandu, víš co to je třicet milionů korun?“

„Však ti říkám, že to není pro každého. Ocenění provede Hlavoun a pak to v Klubu máme vše projednat. Myslíš, že do toho máme zahrnout i nějaké „Žízaly“?“

„Určitě, budou muset podpořit zákony a nevymýšlet bejkoviny, kdyby někdo s něčím přišel v průběhu projektu. Rozumíš, stálo to mnoho úsilí a nemůžeme to nechat podělat kvůli nějaké miliardě. Vše se má projednat na zasedání v Klubu a pak musí Modrooký zajistit prachy.“

„Rozumím, Modrookého budu informovat dopředu, aby nebyl moc vykulený. Zdá se mi, že se jedná o velkou sumu, kterou budeme muset zajistit dopředu. No vidím, že začínáš střízlivět. Nedělej si boby, to víš, že mi cvakalo, když jsem četl ráno Oheň. No k tomu problému se dostaneme za chvíli, ale teď musíme dobrat strategii obnovitelných zdrojů.“

„A co chceš projednávat, vždyť je to jasné, počítat umím, budeme potřebovat tak jednu miliardu, abychom mohli pak vydělávat bilion, to je přece dobrý výnos, ne?“

„Ty jsi ale bystrý, miliarda na úplatky je málo, určitě budeme potřebovat o něco více, bude na to připraven celý jmenovitý rozpočet. Hlavoun prý s Houslistou na tom dělá. To víš, mají toho hodně.“

„A to je všechno? Nebo máš ještě nějakou jobovku? To že si každý bude chtít uždibnout, se dalo čekat, tak je vezmeme.“

„Ty seš ale vůl, to právě nejde vzít každého, nevím, jak ti to mám vysvětlit. Struktura je jasná, solární baroni, a myslím, že mezi ně budeme patřit, to je jako šlechta, také tam není každý, i kdyby chtěl.

Viš, ještě přemýšlím,“ zatvářil se vědecky Velká kapsa. Přemýšlel tak, že to na něm bylo vždy vidět, že buď prdí, nebo přemýšlí. Výsledek byl ale vždy stejný – velký hovno, pomyslel si Míla. Neměl to napařování Velké kapsy, který si hrál na ekonoma, vůbec rád, přímo to nenáviděl. Navíc ani nevěděl, co je Velká kapsa za ekonoma, krade stejně, nic nikdy nevymyslí a počítat do miliardy, to umí každý parazit.

Je pravda, že ani tentokrát Velká kapsa nic moudrého neřekl, ale pověsný smrad se rozšířil kabinetem. Jasně prděl a snažil se, aby to bylo potichu, pomyslel si Míla, když šel otevřít okno a nalít whisky. Věděl, že tato schůzka se chýlí ke konci, sedl si do křesílka, kde sedával jen on, a otevřel šanon se spolupracujícími prokurátory. Věděl, že jsou pro něj velmi důležití, a nahlas prohlásil: „To viš, kde není žalobce, není ani soudce.“

Zvesela listoval v seznamu, který měl seřazen podle abecedy. U každého jména měl v poznámce prohrěšky nebo slabosti spolupracujícího prokurátora. Kdyby se náhodou někdy někdo začal vzpěčovat, aby si je mohli pozvat na seminář, jak nazývali pravidelnou schůzku s každým spolupracovníkem.

Seminář seznamoval spolupracovníky s novými projekty či s úkoly, které měly zajistit bezpečné prostředí pro jejich politické kejkle. Konkrétně to v oblasti obnovitelných zdrojů měly být dopady, které mohly být dost problémové pro jejich další udržení moci právě proto, že se očekával tunel v rozsahu více než bilion korun. Ne vždy vše vyjde, jak si představujeme. Objeví se nějaký hnípal a začne se kolem toho motat a pak je třeba takové hnípalý umlčet. Mnohdy je

nejde sprovodit ze světa, což je dost dobrá metoda, mnohdy je lepší takového hnípala zkompromitovat nebo zavřít. No a pak se může stát, že nás u něčeho skutečně chytanou za ruku, jak říkával Modrooký, a pak je nutné mít svého prokurátora.

**

Ach jo, zahleděl se na jednoho z nich v seznamu Míla. Takový to býval dobrý milicionář, myslel tím jeho tátu. Mladý se trochu potatil, ale byl značně náročnější. Jeho horlivost v některých kauzách (samozřejmě kauzách na objednávku) mu šla pěkně od ruky. Tam kde by od toho dali všichni dávno ruce pryč, někteří měli pud sebezáchovy, se on angažoval, jen se kouřilo.

Samozřejmě že jeho angažovanost na likvidaci lidí a jejich rodin neměla hranic nejen z důvodu, že byl chtivý peněz, ale byl také neskutečně hloupý. Vysokou školu díky tátovi a nám, v duchu se pyšnil svým výtvozem Míla, sice udělal za tři měsíce, ale výsledek by byl stejný, i kdyby studoval šest let. Střední neudělal vůbec, ani nevím, kdo mu napsal maturitu a na jaké škole. Není divu, že jeho výtvoři, myslím tím žaloby, byly plné pravopisných chyb, neměly ani hlavu ani patu, o právním povědomí zákonů, kterých se trestný čin měl týkat, ani nemluvě. Prostě Radka měl Míla ze všech spolupracujících prokurátorů nejraději. Něžně ho pohladil po fotce v šanonu, jako by byl buzerant, což Míla opravdu nebyl. Ale k tomu klučinovi, synkovi milicionáře, měl vřelý vztah.

Trochu ho mrzelo, že byl v jednom případě málo opatrný a tenkrát, když řešili v Parlamentu v jedné komisi nějakou fakt prasárnu, tak to málem celé posral, přestože to měl procesně na starosti. Ale jeho táta to zase zařídil, aby z toho mladý vyklouzl. A naopak jsme ho tenkrát dostali do bezpečnější pozice, povýšili jsme ho.

Jako prokurátor i kdyby něco podělal, tak se nic neděje, nastoupí záchranná vesta, tak v hantýrce říkali spolupracujícím soudcům. Bylo jich málo, ale byli a pracovali spolehlivě. Tady byla výhoda,

že stavovská čest pokryla naše spolupracovníky, pokud uklouzli a měli být trestáni. Je to jako u lékařů, jak se říká „ruka ruku myje“. Prostě systém v této oblasti byl propracovaný do posledního detailu a byl neprolomitelný.

To Míla věděl, ale přesto si před velkým jednáním v Klubu listoval ve všech šanonech, aby si znovu osvěžil, kteří by z tohoto výběru skutečně mohli spolehlivě pracovat na budoucích možných problémech. Byl si jistý, že k tomu nemůže dojít, a zvedl oči k Velké kapse. Ten listoval v druhém šanonu spolupracujících fyzlů, pokyvoval velkou hlavou a nohu měl nezvykle od sebe. „Myslíš, že je budeme potřebovat ve větším rozsahu, než tomu bylo na jiných projektech?“ zeptal se Míla a usrkl whisky způsobem, jako když pije kůň.

„Ach jo, cítím nějak v kostech, že Hlavotun nechce nic podcenit, připravuje opravdu velká opatření. To víš, není to jednorázovka, podpora bude trvat třicet let, víš co se vystřídá politiků? To může být i revoluce. To se může stát cokoli, to musí být opravdu vše pojištěno na všech úrovních. Je to největší projekt, na kterém jsme pracovali, kromě privatizace.“

„No OKD, to byl také pěkný lup, že jo?“ zasmál se Míla. „Kolik ti to hodilo?“

„Drž hubu,“ ukázal na sluchátka Velká kapsa a Míla zmlkl. Oba nyní pracovali jako včeličky na vypracování menšího seznamu více spolehlivých, kterým říkali BSL, bezpečnostní složky lumpů. S tím přišel jednou na večírku v Klubu Lopata, který v době fyzické likvidace protivníků přišel s novou metodou. Naše odpůrce nemůžeme neustále zabíjet, je to čím dál tím více nebezpečné.

Vybudování sítě spolupracovníků na důležitých místech – jako bezpečnostní složky lumpů, že nás budou chránit a pronásledovat naše protivníky. Jde to prostě hladce, někoho zavřít je jednodušší než zabít. Prostě ho zavřete, a kdo mu má věřit? Nikdo, nakonec i rodina

ho kopne do prdele, jak říkával Lopata při přípravě tohoto základního projektu. Jak říkal, naše bezpečnost musí být na prvním místě. To jsem byl drobný živnostník, fakt úplně neúspěšný, neschopný, a dostat se do politiky a seznámit se s těmito chytráky, to mi poslal snad sám bůh, vzpomínal nad šanonem Míla a to samé se honilo hlavou Velké kapse.

dezinformace

8. Velká kapsa, tepláky a hřeben

Velká kapsa tiše listoval v šanonech spolupracovníků a uvědomoval si, že jeho schopnosti na samostatnou obživu byly mizivé, věděl dobře, že by si nevydělal svojí prací ani na slanou vodu, jak říkala jeho babička. Při monotónním probírání jednotlivých jmen se zasníl a vrátila se mu minulost.

„Ty seš tak blbej, že snad nejsi ani po dědečkovi, a to je fakt blb, na to můžu dát kulaté razítko,“ hladívala babička Velkou kapsu po jeho obrovské hlavě, když byl ještě dítě. Jeho tupý výraz v očích a nehezke těličko předurčovalo Velkou kapsu ne zrovna k světlým zítřkům. I přes svůj nízký intelekt si uvědomoval, že to není pochvala, protože o dědovi měl i on sám velké pochybnosti, zda vůbec někdy chodil do školy. Kdyby v dřívějším režimu nepřišla doba normalizace, bůhví, jak by Velká kapsa skončil, asi jako řezník, a to ještě pomocný. Rád jedl a zdálo se mu, že je to povolání přímo pro něj, že bude pěkně ukrajoval salám, krást maso a že se bude mít nejlíp na světě. Miloval i syrové maso, tatarák, který někdy babička dělala ze zapáchajícího hovězího, které chodila nakupovat do nuceného výseku. Do této prodejny chodila podivná individua, babička a chovatelé psů. Babička tvrdila, že na talíři je jedno, odkud se maso vzalo, hlavně že tam je. Maso miloval tak moc, že jeho sen o tom, že bude pomocník řezníka, byl v jeho představách doplňován právě tím, jak někde při bourání masa krade maso po kousíčku do kapsy a jak si pěkně doma připravuje tatarák na voňavé topince potřené česnekem.

No a pak přišel ten hrozný rok, normalizace. Hrozný jak pro koho, pro jejich rodinu to byl dar z nebes. Obrátil se jim život naruby. Zatímco profesori končili v kotelně, děda vyrostl. Jeho blbost dostala zelenou a Velká kapsa, díky dědovi, se stal studentem. Děda se od lopaty stal ředitelem. Sice nevěděl, co to

obnáší, ale v práci se mu moc líbilo. Montérky neodložil ani v této funkci a každý den se těšil, jak si vezme čisté krásně nažehlené montérky a nasedne do limuzíny, která pro něj každé ráno přijela k ruině, kde Velká kapsa s babičkou bydleli. Jednoho dne pozvali dědu na výbor, aby mu domluvili a vysvětlili, že se jaksi do ředitelny montérky nenosí a že by měl začít nosit do práce oblek. Dostal také dárek, krásný oblek černé barvy, bílou košili i kravatu. Celý balíček byl doplněn ponožkami a botami, které měl děda o čtyři čísla větší. Vzpomínal si, jak děda přijel domů rozzuřený, balík hodil na postel a druhý den se vydal za tajemníkem do Prahy. Debilita dědu předurčovala k tomu, že byl pochopitelně ihned přijat v obrovské kanceláři nejmocnějšího muže tehdejší doby. „Co se děje, Josef,“ zeptal se poněkud nervózní tajemník. „Přijel jsem ti nahlásit škůdce režimu, neváží si dělnické třídy, chtějí mě postavit proti dělnické třídě, chtějí ze mě udělat buržona, chtějí, abych šel proti straně. Jsou to revanšisté, asi připravují puč, chtějí nás dělníky zlikvidovat anebo ty slabé dostat na svoji stranu. Se mnou to zkoušeli včera, mám ti dát ten balík, co mi předali?“ „To v žádném případě, ani to nechci vidět. Josef, neboj se, ihned zahájíme kroky k ochraně naší dělnické třídy, zachráníme naše ideály, však my víme jak.“ a opravdu se tak stalo. Druhý den byli všichni místní funkcionáři odvoláni, skončili v kotelně anebo v kriminále a děda opět povýšil. Stal se nejmocnějším, ale také nejblbějším, říkávala opovržlivě babička, když si děda oblékal nažehlené montérky, nasedal do limuzíny a jel řídit – jak sám říkal krajskému výboru – stát. Byl hrdý na to, že je proletář, a při každé příležitosti to opakoval, a že se za to nestydí. „No a já jsem s neforemným tělem, velkou hlavou studoval, až se mi z hlavy kouřilo, opravdu kouřilo, protože jsem v té době hulil, pil a sem tam mě do školy vozila dědova limuzína. Bylo to vždy v období velkých průserů, kdy mi hrozilo propadnutí, protože postavením

mého dědy se mi do hlavy mozek fakt nenalil. Ve škole mě drželi jen díky tomu, že se báli dědy. Bylo to těžké období, protože jsem kamarády neměl, a když, tak to byli větší debilové než já. Prostě dětství a mládí nic moc. Kdyby nepřišla sametová revoluce, tak to se mnou nevypadalo ani za tvrdé podpory mého dědy nic moc. V té době již chtěli i na referenta alespoň trochu myslícího jedince, což jsem já nebyl. Dědova éra byla na ústupu a díky jeho poslednímu extempore mi již jen škodil, přestože jeho kámoši ještě byli v různých funkcích. Bylo to fakt těžké období.

Moje drahá sametová revoluce, přišla v pravou chvíli, a můj debilní děda byl v té době v ústavu. Babička rozhodla, že děda přestože je totální blb a byl takový celý život, se může hodit. Vyrobila z něj postiženého minulým režimem, bojovníka v odboji, který byl celý život perzekuován, až má z toho trvalé následky. Pomlčela, že do ústavu se dostal po rozsáhlé zlodějně, do které byl zapleten.“

Velká kapsa se probral ze snění a vzal si další šanon, kterým bezduše listoval. Za chvíli se již znovu potácel v myšlenkách z minulosti, které se mu zjevovaly v poslední době čím dál častěji. Báł se, aby někdo jeho skutečný původ nevyčmuchar, což by ho mohlo opravdu poškodit. Dnešní články v bulváru Oheň nasvědčovaly tomu, že se o něm může vědět více, a údajný seriál by to mohl odhalit. Za chvíli opět v podvědomí probíral střípky ze své minulosti.

Dědova zlodějna, pokud si potrpíme na detaily, tak nejen že byl do ní zapleten, ale vše řídil, přestože byl v praktickém životě opravdový regulérní debil. Vzhledem k tomu, že byl ve velmi vysoké stranické funkci a mohlo by to vrhnout špatné světlo na stranu, která budovala lepší zítřky, byl to opravdu velký problém, jak vzniklou situaci řešit. Děda si toho byl vědom, že toto mu nemůže projít, a sám nebyl schopen nic vymyslet. Ve chvíli, kdy vše

úplně prasklo a babička cítila, že se něco děje, co se dědovi vymklo z ruky, na něj uhodila, nikoliv sekerou, což by v té chvíli zasluhoval, ale suchým přiškrceným hlasem, cos to zase provedl, ty hovado debilní. To já ne, to účetní, záviděla nám, tak nás šla udat a vzala si k tomu i účetní doklady za poslední tři roky. Babička viděla, že je opravdu zle, vilka, kterou si před pár lety pořídili, nemohla být rozhodně z dědova sice obrovského platu, ale i dědův příjem byl na tento přepych málo. Chytala ji hysterie. Představa, že kvůli nějaké účetní o vše přijde, ji vyhnala krev z oběhu a o babičku se pokoušela mdloba. K jejich vilce, autu, televizi, kobercům, každé maličkosti, kterou si do svého nového luxusního bydlení pořídila a stále pořizovala, měla osobní vztah a nikdy nepřipustila, že by měl, třeba jen porcelánový hrníček, patřit i dědovi. Vše si přisvojila takovým způsobem, že představa, že by jim to mohli zabavit, ji dovedla z mdlob do zuřivosti a udělila dědovi takovou facku, že se skácel k zemi jak podřatý. Velmi se lekl, protože ho babička nikdy nebila. I při jeho slabomyslnosti si uvědomil, že je situace vážná. Velká kapsa stál v rohu kuchyně, zpod brýlí zahlížel na výměnu názorů a babičce tiše fandil. Tepláky měl vytaženy téměř až pod paže, krásný hřeben za padesát haléřů, který mu babička koupila k narozeninám, nosil stále v zadní kapse tak, aby ho měl kdykoliv k dispozici, když si chtěl pročísnout svoji patku. Je pravda, že Velká kapsa se mu začalo říkat právě nyní, protože s hřebenem nacpal do kapsy další hromadu pro něj důležitých věcí. Kapsy měl u všech tepláků, které nosil i do školy, vytahané tak, že přezdívkou Velká kapsa mu byla přidělena právem. Teprve za několik málo let mu jeho záliba v kapsách přišla vhod, prostě Velká kapsa se používala znovu, tentokrát na úplatky. Je pravda, že jeho vrstevníci v té době se již snažili dostat k riflím, jak se říkalo všem modrým denimových kalhotám po vzoru kovbojů či západních vrstevníků. Ani v té době Velké kapse nepřišlo, že

tepláky nejsou IN. Vlastně v té době se ještě IN a OUT nenosilo. Velká kapsa přes svůj zjev a neintelekt byl v kolektivu oblíbený jen pár minut, kdy přinášel kvalitní alkohol, který ukradl dědovi. Ten ho měl, co se dostal do funkce, plný sklep, takže pár lahví vodky nebo koňaku, které týdně mizely, nemohla poznat ani babička, která měla evidenci i o tomto skladišti ukradeného alkoholu.

Velká kapsa listoval stále nepřítomně v šanonech a myšlenky se mu stále vracely do minulosti, kdy se mu přemílala jedna událost za druhou, které se obával, že by mohly zítra vyjít v bulváru jako pokračování dnešního příběhu. Vzhledem k tomu, že byl včera ožralý jak deka a měl okno, tak ho ani nenapadlo, že pokračování by mohlo být právě ze včerejška. Bylo mu nanic, žaludek měl jako na vodě, v ústech smradlavou lepkavou pachut', neměl již chuť na skleničku whisky, kterou Míla sobě stále doléval. Znovu se ponořil do vzpomínek.

Babička si nevšimla vnuka stojícího v rohu a udýchaně si sedla na židli a kopla do dědy. Vstávej, mizero, a mazej do Prahy, musíš to urovnat. To nejde, špítl z podlahy děda. Jde asi o padesát milionů korun. Nelží, a kde by se tolik peněz podělo? Náš dům a všechno co máme, mohou odhadnout tak na deset milionů. Padesát milionů, co to meleš za blbosti, jak jsi na to přišel, vždyť neznáš ani malou násobilku. Již při této větě babičce blesklo v hlavě. Začala se chvatně oblékat a zavelela, zavolej Jindrovi, jedu do Prahy s tebou. Co se vše odehrálo v Praze, neví, u nejvyššího byla babička s dědou, prý už toho posral dost. Co si babička s Jindrou řekli a zda u toho byl děda, to se nikdy nedozvěděl ani po tom nepátral. Babička se vrátila z Prahy sama. Děda byl zbaven svéprávnosti asi po měsíční hospitalizaci, kam ho odvezli přímo z toho inkriminovaného jednání. Partajníci to považovali za nejlepší řešení, aby nepošpinil dobrou pověst strany. Účetní dostala osm a půl let natvrdo, což babička komentovala, když si četla za pár

měsíců rozsudek v novinách, aspoň se jí nebude chtít udávat poctivé lidi. Babičce pochopitelně celý majetek z té zlodějny zůstal a ty zmizelé miliony ani nikdo nehledal. U účetní se nenašly, žila v jednopokojovém pronajatém bytě a žádné jiné majetky neměla. Pocházela z dětského domova, byla bez rodiny, prostě nedůvěryhodná osoba, která udáním chtěla zamaskovat své chyby, tak znělo v jednoduchém zdůvodnění rozsudku, který byl i nadpisem článku ve stranickém deníku. Prokurátor Ruválek a soudce Okleště se tehdy vyznamenali, ale nebyl to jediný jejich poklesek ve jménu práva. Bohužel i na ně později došlo, ale ne na všechny. Potahováni byli jen ti, kteří se zúčastnili těch největších zločinů ve jménu justice a ochrany gaunerských praktik. Někteří se naopak hodili i v novém režimu, vždyť členství v milicích se dalo lehce zamést pod koberec. A s takovým punčem pak pracoval člověk jako hodinky. Několik takových pracantů měli i ve svých seznamech spolupracovníků. Jsou to naši nejlepší spolupracovníci, mnul si ruce nad vzpomínkami Velká kapsa.

**

V čem se to změnilo, uvažoval s velkou námahou. Dobře že přišla sametová revoluce, zapotil se. To bych se fakt měl za bývalého režimu blbě. Přestože děda nikdy nebyl z té zlodějny ani podezřelý, jeho zbavení svéprávnosti nebyla dobrá známka pro další rozvoj a uplatnění jeho nepříliš vydařeného vnuka. Čerstvý diplom si mohl nechat tak viset doma na zdi, vždyť by ho tenkrát nevzali ani do té kotelny.

Ale revoluce přišla a babička znovu ožila. Vše běželo jako po drátcích. Děda byl propuštěn z ústavu a zase mlel blbosti a zase postupoval po žebříčku společensky důležitých funkcí. Jako jeho vnuk, ze kterého babička udělala ekonoma, jsem byl v kurzu a měl jsem šanci se dostat do nejlepších pozic, a to se mi také povedlo. Nebýt babičky, která ze zloděje dědy udělala chudáka poškozeného režimem, tak jsem nebyl vůbec nic.

Velká kapsa se ze svých vzpomínek probíral, když se Míla již potřetí ptal, co že mu vlastně je, že chodí tak zešíroka. „Máš natažená třísla? Co jsi vyváděl, ty bejku,“ chechtal se již znovu podnapilý Míla.

dezinformace

9. Míla, zrada a početí solárních žebráků

Elis s Herbertem seděli na konferenci k podpoře obnovitelných zdrojů, zajištění energetické samostatnosti a energetické bezpečnosti. Kdyby nevěděli, to co z analytických materiálů měli k dispozici, tak by stejně napjatě poslouchali, jako většina účastníků, které zajímala nejen energetická problematika, ale především investiční příležitost. Byli mezi nimi podnikatelé, finančníci, ale pochopitelně i skupinka pozorovatelů vyslaná „solárním baronem“, aby zjistili, jak se laická veřejnost rychle orientuje a zda je jim dost jasné, o co se vlastně jedná.

Lopata seděl vedle Edy, nechyběl ani Elegán, který se jen usmíval a neznatelným mrknutím oka pozdravil Norberta i Elis. Celkem nejasná konference měla toho říct tolik, kolik bylo nutné, ale hlavní aspekty tohoto byznysu, či jak bude vypadat rychlý zvrát ve výši podpory, nebyl těmto účastníkům vůbec znám. Jednalo se o hrstku vyvolených, která připravovala byznys století. Několik odborníků na obnovitelné zdroje mělo svoji písničku, jak je nutné vyrábět ekologicky, výzva podnikatelům, ať využijí státních pobídek, prostě takové mlhavé nic, které mělo spíš odradit, než povzbudit investiční zájem. Přece nepřipravovali tak výhodné podmínky pro širokou veřejnost.

Nebýt toho, že se mezi přednášejícími začali objevovat skuteční experti, nikoliv tlachalové jako obvykle, tak vše mohlo proběhnout hladce, bez valných výsledků a informací pro účastníky konference. Experti popsali celý princip do detailu, včetně neskutečně štedré podpory, kterou stát chystá uvolnit, a to na tak dlouhé období několika desítek let.

Toho dne se v kuloárech předsálí rozvíjela zajímavá diskuze mezi těmi, kteří nebyli úplně blbí, a byla to většina účastníků této konference, že taková investiční příležitost již nebude. Stát garantuje

výkupní ceny, a to na dobu minimálně dvacet let, to se zdálo jako fata morgána v dnešním tržním prostředí. Takové věci nebyly možné ani za sociku, to je nějaká blbost, bylo slyšet hlasy u kávy od vedlejších stolků. Elis jen povytáhla obočí a zajímalo ji spíše ze zvědavostí, co vše tito „obyčejní“ podnikatelé vlastně o celé akci vědí. Věděli toho opravdu málo, nebyli vyvolení, ale měli podnikatelského ducha, vždyť podnikali od sametové revoluce a byli vesměs úspěšní.

**

K jedné skupince se přimotal také náš Bankér, cítil, že to může být zajímavá akce, kde se nebude hledět na korunu a také bude nutné nějaké peníze nechat projít čistírnou, jak sám nazýval nutnou legalizaci peněz. Účty měl již na Kypru připravené, je pravda pro jinou skupinu, pro ty z Klubu, ale co kdyby tady narazil na zajímavý obchod, kde by mohl zapojit i své kumpeličky. Diskuze se neúčastnil, jen bedlivě poslouchal, usrkával kávu a bylo vidět, že jeho mysl je v plné pohotovosti. U dalšího stolku se rozjela hádka, kdy švihácký majitel firmy začal dost nahlas popisovat, že je to hovadina, aby banka půjčila tolik peněz, že nemusíš sáhnout do strožoku.

Jak říkal, tomu se nedá věřit. A pak taky, věř politikům, dnes je to tak a zítra jinak. Do toho já nejdu a můžete mi vysvětlovat, co chcete. Na střechy mých výrobních hal nedám ani panel, vše moc smrdí a já nemíním ztratit vše, co jsem si za posledních dvacet let vybudoval. Je to nenormální, to nemůže být možné, aby vám někdo zaručil, že budete jen inkasovat, nic vás to nebude stát, a to po dobu dvacet let, a ještě tolik peněz. Na to mě žádná banka neutáhne, na to mě nedostanou, ani kdyby do zákona dali cokoliv. Já vyrábím své postele a u toho si zůstanu. A pozval ostatní na panáka.

U druhého stolku se rozvíjela diskuze trochu jiným směrem. Majitelé středně velkých firem teď neměli zrovna na růžích ustláno. Finanční krize zasáhla především je, a proto se zajímali, jak přežít

toto období. Jiří, jdeš do toho? Víš, mně tam něco není jasné. Přece není možné, aby z toho byl vývar dvacet let, bez rizika, bavili se mezi sebou dva starší podnikatelé. Mladík z bankovního sektoru se ujal slova. To máte tak, garance jsou, je to státní zájem, to je jistota, o které se nemůže nikomu ani zdát. Proto jdou banky do toho, a to ve velkém. Co vám mohu nabídnout. Celou investici nadhodnotíte, to je jasné. Stejně se v tom nikdo nevyzná, technologie jsou nové, pozemky drahé. Úvěr vám dám na 80 % investice, ostatní musíte složit sami. Že nemáte, vždyť vám to vysvětluji, nadhodnotíte projekt o 30 %, a ještě než začnete, tak máte 10 % doma. Z miliardy je to sto milionů, které vám určitě udělají radost. Abych byl přesný, nám udělají radost, protože se budeme dělit. Lehké počty, no a když potřebujete vaše prašule vyčistit, máte je někde ve strožoku, tak na to je jiná metoda. Ale jak se tak na vás dívám, tak vy potřebujete úvěr, a o tom si můžeme popovídat v naší kanceláři, tady je moc uší. Již o poznání tišeji si vyměnili vizitky a tajemně se rozešli.

Konference pokračovala, ale část osazenstva se rozprostřela u malých stolečků ve vestibulu a již o poznání tišeji, ale horečnatěji diskutovali o tomto podivném podnikání.

Jiří nemohl věřit, že něco takového je možné i na půdě, kde se pěstuje zelí, mrkev, na nejúrodnější půdě v Česku, na Hané.

Černozem, která se tam nachází, přece nemůže být takto znehodnocována. Považoval to za blbost, ale přece si jen vyslechl všechny názory kamarádů z branže, která neměla s energetikou nic společného.

Debata pokrčovala věčně, tak jak to mezi podnikateli je obvyklé. Dobře, vláda schválila podporu obnovitelných zdrojů, a ta není malá. Mají na tom zájem, je to dost velké riziko, protože je to úplně nový systém výroby. To riziko pěkně ocenili, to je pravda, dotace na to jsou velké, a jak vyplývá ze zákona, snižování výkupních cen nemůže být víc než 5 %. To je slušná jistota.

To víš, pár panelů na střechu rodinného domku, to je záležitost i s tím nesmyslným papírováním na pár měsíců, ale velké stavby, na zemi, tak to je stavební povolení a vše, co je s takovou šaškárnou spojeno. To může trvat i dva roky. No to máš pravdu, přitakal Franta, ale s tou jistotou pěti procent se dá do toho jít. Slyšel jsem, že velká část politiků do toho šla taky.

Zrovna u nás staví pár poslanců, hejtman a dokonce i nějaký šéf Mého úřadu, co dělá ceny. Prosím tě, ty víš všechno, a kdo to je? No přece to je jedno, hlavně že do toho také šli, tím se jen potvrzuje, že je to stabilní a že nás nechtějí vy drbat jako obyčejně. Jiří pokračoval, úvěr dostaneme, máme čím ručit, a slyšel si mladého, nedělají s úvěry problémy. Víš, jak by se mi teď hodilo něco dělat? Nemusel bych propustit lidi z fabriky. Bylo by kolem toho hodně zámečnické práce, prostě by mi to vytrhlo trn z paty a ještě k tomu bych měl vlastní elektřinu. Fakt se mi to moc líbí. Nevím, proč jsem si toho nevšiml dříve. A to jsem si myslel, že tato konference bude zase jen setkání s kamarády a obsahově nic. Jsem mile překvapen.

Lopata a ostatní kumpáni, kteří přišli spíše na zvědy, byli zkoprnělí. Lopata jen sykl ke kámošovi po pravici. Které hovado vymyslelo tu konferenci. Slyšel jsi, oni do toho půjdou ve velkém, akce se může zcela zhroutit. Těch peněz na dotace také není tolik. To musíme probrat a zaujmout obranu, jinak je to celé v loji. Netrojči, odpověděl Zrzou, to znám, to je vždycky plno keců a pak skutek útek. Já bych byl klidný. Lopata se začal opravdu zlobit. Tak já klidný nejsem. Jestli se do toho pustí i takoví podnikatelé, tak ti umí něco postavit, to mi věř. To může být fakt finanční mazec. Všichni se zvedli a odcházeli z konference téměř v kvaltu.

Zrzek byl zbrklý, a jak stále někomu podlézal, tak tomu nebylo jinak ani dnes. Jeho snaha podlézat Lopatě byla známá a při neobratném otevírání dveří a dávání přednosti, a to s mírnou úklonou, přivřel Lopatě cípek saka do dveří tak nešikovně, že si kus

vytrhl, jak energicky opouštěl prostor konference. Ty jsi vymaštěný kretén, rozzuřil se Lopata a na oplátku mu zcela úmyslně dupl na nohu s takovou silou, že se Zrzek přikrčil až k zemi, což se mu stalo osudným. Číšník, který nesl na velkém tácu kávy, pivo a džusy, ho neviděl a v plné rychlosti o něj zakopl. Při téměř saltu, kdy chtěl vybrat svůj pád, se otočil v letu a vše za obrovského rámusu sjelo na nebohého Zrzka. Byl opařený, zapatlaný od různobarevných džusů, smrděl pivem a Lopata se mohl utlouct smíchy. Ostatní se bavili také, nechali Zrzka být a odjeli bez něj. Všichni odjížděli do Klubu, aby se trochu vzpamatovali a připravili si scénář, co mají večer podat za informace Hlavounovi a ostatním.

**

Možná se někdo bude ptát, proč má Lopata takovou moc a proč si ho jeho okolí tak váží nebo má strach? Zde se mísí opravdu dvě emoce. Lopata je nesmírně inteligentní, má několik vysokých škol a má i vysoké stranické postavení. Je bystrý a pohledný. Zůstává otázka, proč Lopata, což evokuje spíše dělnický původ či zaměstnání spojené s nějakou manuální profesí. Lopata si získal více méně jako další přezdívku spojenou se stavebnictvím právě proto, že jako architekt, stavař vyráběl důmyslné projekty. Pochopitelně neměly nic společného s architekturou či výstavbou mostů...

Byl architektem velkých tunelů, nikoliv dopravních, ale finančních. Jeho nápady vždy byly propracovány do absolutních detailů, včetně nemilosrdné likvidace jeho protivníků. Nemusel to být ani protivník, byl to kdokoliv, kdo se objevil na jeho šachovnici lotrovin, a bez dlouhého přemýšlení, zda je skutečně nebezpečný pro jeho další ziskuchtivé akce, jej nechal odstranit.

Metod používal několik, tak jak bylo zvykem. Od betonových botiček, odstřelovačů po úplné zmizení, tělo bez hlavy, hlava bez těla. Neskutečné množství metod. Malé riziko měla tzv. „sebevražda“. Riziko spočívalo v tom, že tělo přijde ohledat mordparta, která nebyla v „seznamu spolupracovníků“, a začne to

řešit jako vraždu. Takové riziko hrozilo vždy, protože velká část vyšetřovatelů pochopitelně nebyla „spolupracující se zločinem“. Ale i tato metoda měla své pojistky. A ty se uměly využít beze zbytku.

Pak se lze jen divit, když slyšíte v ranních zprávách, že vynikající policista, tělem i duší oddaný svému řemeslu, spáchal brutální sebevraždu, aniž by nechal svým milým zprávu na rozloučenou, aniž by naznačil, že ho život na tomto světě již nebaví. Zcela záhadným způsobem se dvaceti bodnými ranami těžce zraní ve svém bytě, když je manželka s dcerkou na dovolené. Pak se vydá do sklepa a tam se oběsí a předtím se zastřelí. Anebo se nejdříve zastřelil a pak oběsil. Takto skončil život jednoho z těch, kteří dbali o naši bezpečnost a kteří si zasloužili uznání společnosti. Ano, to nebyl nikdo ze Seznamu spolupracovníků, kteří na zakázku obviní, obžalují, zavřou, zničí životy celému okolí oběti, a to za pár drobných, za pár ubohých „Jidášových grošů“ se z nich staly lidské zrůdy.

Je to smutný pohled, k čemu je schopen člověk propůjčit svoji inteligenci, chamtivost, zlobu, nenažranost. Lopata a jeho partáci dospěli k totální likvidaci prostřednictvím justice. Zavřít, zničit, navždy. Bylo jim jasné, že slušný člověk, pokud se dostane do takových kleští, tak dlouho nepřežije. Nemoc a bezmoc ho zabijí. A další odvážlivci se již neobjeví, odstrašující příklady nedovolí, aby se někdo znovu postavil do cesty.

V čem se tyto zrůdy liší od fašismu? Ten rozdíl je jen jeden, zabíjejí v menším počtu. Ideologii ale mají stejnou. Jak dlouho ještě jim to vydrží?

**

Lopata s partou sedí v Klubu, za pár minut za nimi dorazil i Elegán, Míla, Velká kapsa a samozřejmě Kvido. Jejich svolání probíhá po šifrovaných telefonech, kterými je vybavil Elegán. Zrzek přijel poslední, celý zbabraný. Ochranka ho nepustila dovnitř, že smrdí, ať se jede převléct, vykoupat, navonět a pak ať dorazí. U dveří

zaškemral, že ho nechtějí vzít do žádného taxíku, do tramvaje již vůbec ne. Když se o to pokoušel, tak ho nějaký dědek přetáhl holí se slovy „když se umíš válet někde jako prase a ožírat se přes den, tak maž pěkně pěšky“ a skopl ho ze schůdků přeplněné tramvaje.

„Ale Zrzku, já se tomu dědkovi nedivím,“ zatvářila se ochranka ve chvíli, když si oba hoši chránící vstup do Klubu vlastními těly dávali přes nos kapesníčky. Rozruch neušel Kvidovi, který si potrpěl na to, že Klub je vyhlášený a chodí sem jen vybraná elita. Nesnesl, aby zde byl jakýkoliv rozruch, a to ještě s tím podržtaškou Zrzkem. Přišel a nařídil ochrance, ať zavolá řidiče, který Zrzka odveze domů.

Zrzek se vítězoslavně podíval na oba hochy, ale to již Kvido dodal: „Samozřejmě myslím dodávku, ať ho naloží mezi špinavé prádlo, co vezou do prádelny. A ty,“ otočil se k Zrzkovi, „sem dnes nechod', budeš smrdět ještě nejmíň týden.“

„Já se vykoupu, navoním a vezmu si všechno čisté, fakt nebudu smrdět.“

„Řekl jsem, tento týden sem nelez, Lopata se na tebe zlobí za to sako. Mohl by chtít, abys mu ho zaplatil.“

A bylo vymalováno, Zrzek zůstal zkoprnělý, věděl, že Lopatovo oblečení je tak drahé, že by si za oblek klidně koupil v bazaru auto. Představa, že by poškozené sako musel fakt zaplatit, mu vzala náladu a také zájem se ještě dnes do Klubu vrátit. Pro jistotu tam nepáchl měsíc a dusil se v noci divokými sny, jak okrádá v samoobsluze stařenku, aby nastrádal, dal dohromady peníze na Lopatovo sako. Byl to opravdu ošklivý měsíc.

Ačkoliv byl vždy schopen všeho, okrádat stařenky se mu ošklivilo. Neměl rád projekty šmejdu, kteří dokázali odvézt autobusem důchodce na odlehlé místo a za ubohý oběd, ze kterého bylo většině účastníků zle ještě týden, je protřele okradli o jejich někdy i životní úspory. Na půjčku jim prodali hrnce, které vůbec nepotřebovali, anebo zázračné deky, v podstatně také na hovno, jak

řikal jeho strejda, který se tím slušně živil.

dezinformace

10. Co se vám zase posralo?

Lopata seděl v Klubu a bylo vidět, že se soustředil na to, jak stručně může podat večer informaci Hlavounovi, Modrookému a Teflonovi, který přijde i s Houslistou. Z Autisty obavy neměl, ničemu nerozuměl a zpod brýlí hleděl vždy jak ťulpas. Kvido si naléval whisky, do které nasypal hrst ledu, a otočil se na Lopatu: „Tak co jste všichni jak lesní včely, nebo spíš sršni. Co se vám zase posralo?“

„Milý Kvido,“ odvětil zcela suše a bez jakéhokoliv náznaku vzteku, zcela bez emocí Lopata. „To se posralo nám všem i tobě, víš?“ Kvido přestal míchat led ve sklenici whisky grifem, který uměl jen řádný pijan. V místnosti bys slyšel spadnout špendlík, jaké ticho se rozhostilo, dokonce Elegán vypnul hudbu, což se stávalo zřídka. Všichni to ohodnotili, atmosféra houstla, napětí by se dalo krájet.

Něco bylo ve vzduchu, vždy když Lopata se takto choval, tak to nevěštilo nic dobrého a on byl hlavička. Velká kapsa s Mílou seděli v rohu vedle sebe jako školáci a oddechovali se zvýšenou frekvencí, tlak měli určitě přes 200. Velká kapsa měl stále nohy široce od sebe a Míla nestihl vyzvědět, co se mu stalo, že chodí jako syfilitik.

Lopata téměř monotónním hlasem začal: „Tak jsme se byli podívat na nějaké přiblblé konferenci o vývoji energetiky, rozvoji obnovitelných zdrojů. Jen tak jsme si šli špíznout, jak se naši podnikatelé na to dívají. Chci vědět, které prase tu konferenci vymyslelo a připravilo celkem podrobný program, tak podrobný, že jen totální kretén by nepochopil, co vlastně probíhá a jaký z toho bude prejt.

Podnikatelé u nás nejsou idioti, ačkoliv se je snažíme dusit, jak se dá, aby neměli myšlenky na kraviny, tím myslím třeba sledovat, co se chystá a nemá být pro ně určeno, tak tito podnikatelé, kteří dřou držkou po betonu, se teď chopí příležitosti. A že to umí, to si buďte

jisti, umí z hovna uplést bič a ještě jím práskat. Vždyť to, co jim stále připravujeme, aby se zabavili papírováním, jak podnikání znemožňujeme jak podnikatelům, tak i živnostníkům, to je do prdele již propracovaný systém, a teď jim někdo připraví takovou nalejvárnou. Kdo to asi byl?“ dodal řečnickou otázku a otočil se vyzývavě na Mílu.

**

Ten se přikrčil jako žáček v páté třídě, který je přistižen, jak dává připínáček na židli sousedovi. Míla se ještě více přikrčil. Byl si plně vědom, že konferenci pořádalo jeho ministerstvo, protože to chtěla manželka. Bratr pořádal takové konference pravidelné a těch pár milionů, které mu ministerstvo na to přispívalo, považoval za rodinnou výpomoc, a dokonce byl přesvědčen, že je to správné.

To že si pozve na konferenci přednášet odborníky, nepředpokládal, vždy tam přednášeli za slušný plat jen rodinní příslušníci, a tam nebezpečí, že mohou něco kloudného odpřednášet, co bude mít hlavu a patu, nehrozilo, natož něco vyzradit.

Důvod byl jasný, všichni ukončili základní školní vzdělání asi v šestnácti letech, a to již v šesté třídě. Kdyby nebyla sametová revoluce, tak by pracovali tam kde jejich maminky a tatínkové. Jako pomocný dělník či pomocná uklízečka.

A ti měli zaměstnání jen proto, že bývalý režim nedovolil žádné zaháleče a příživníky. Každý musel pracovat. Kdo dvacet jedna dnů v kuse nepracoval, pochopitelně se to netýkalo dovolených nebo nemocenských, tak byl označen za příživníka, a to byl trestní čin a putoval do vězení. Jejich rodinní příslušníci měli práci jen proto, že na to byl zákon.

Strýček, který vystřídal jako pomocný dělník stovky míst, byl znám v celém bývalém Československu. Jeho schopnost pracovat byla podstatně horší, než u cvičených zvířat. Každý řemeslník, dělník měl v té době radost, když dostal k ruce pomocníka. Netýkalo

se to ale strejdy. To nastala katastrofa a takovému dělníkovi, v tyle se strejdou, šlo celou směnu minimálně o život. Jako pomocník se vyznamenal, když připravovali spuštění jednoho významného plynovodu a měla přijet delegace z Ústředního výboru. Plynovod, přestože to byla vládou sledovaná stavba, se nepodařilo dokončit. Velká sláva na spuštění byla připravena přesně na den a hodinu, ale nebyl plyn. Strejda přišel s nápadem, že se zakopou propanbutanové láhve, že prd kdo pozná, z jakého plynu se bude vařit voda na kávu. Vše se mělo odehrávat venku, tak se příprava nezdála být nebezpečná. Soudruh tajemník otočí ventilem, začne proudit plyn a zapne se sporák v polní kuchyni a uvaří se voda na kávu. Mezitím si dají vodku, koňak a na další technické záležitosti se již nedostane. Sele upečeme dopředu doma a tam se bude jen dopékat, jako na plynu. Vše vypadalo skvěle a strýc rostl na ceně.

Dokonce si ho všiml i kádrovák, který měl za úkol toho imbecila na chvíli zaměstnat, jak slíbil svému kolegovi, když přecházel po jiném průšvihy z vedlejších skláren. Tam nechal vychladnout sklářskou pec. Začal nad strejdou přemýšlet, že asi nebude takový imbecil, když přišel s tímto zlepšovákem téměř ve dvanáct hodin a pět minut. Delegace tu měla být příští týden a dostavba plynovodu měla před sebou nejmin půl roku zpoždění. Švindly ve výkazech, jen aby se pravidelně měsíčně plnil plán vládou sledované stavby, se jim nyní vymstily. Půlroční skluz se tak lehce nenahradí, to vědělo celé vedení. Ale ač to nevypadalo věrohodně, kádrovák by to odnesl úplně stejně jako výrobní ředitel.

Za zlepšovák byla strejdovi přislíbena tučná odměna 500,- Kč (pro toho imbecila to je stejně až moc, přemítal kádrovák), ale všem ostatním šlo o místa a také mohli skončit v uranových dolech, kdyby někdo vyhodnotil, že neplnění plánu vládou sledované stavby je z jejich strany úkladná sabotáž. Měl radost, že se nechal ukecat v hospodě u druhé flašky gruziňáku. A s kádrovákem skláren si plácli a

strejda hned druhý den byl přeložen k nim do státního podniku.

Celá věc se spuštěním nového plynovodu proběhla nakonec velmi tragicky. Nestalo by se tak, kdyby vše připravil odborník a láhve s PB, stejné jako kulové kohouty, sporák či pečicí gril velmi odborně zapojil. Nikdo neví, proč to nechali strejdovi. Asi okouzлил celé tehdejší vedení státního podniku svým nápadem, že již nikdo nedomýšlel, že neumí ani přenést pár prken z jednoho místa na druhé. O trubkách ani nemluvě. Tam obyčejně došlo k silnému poškození izolace, že jím manipulovaná trubka byla k danému účelu již nepoužitelná.

Strejda se pyšně chopil díla a celou montáž provedl dle svých znalostí ze šesté třídy, kdy si v dílnách při výrobě plechové nádoby na mýdlo ucvakl jeden článek ukazováčku na levé ruce, ten spláchl na záchodě, když se snažil zamaskovat své zranění, a zbylou krvácející část prstu omotal izolační páskou. Vše tenkrát skončilo těžkou infekcí a strejda přišel téměř o celý prst, v nemocnici si pobyl pár týdnů.

S touto schopností postavit se k manuální práci, a to v oblasti plynu opravdu velmi odbornou, se chopil díla. Používal izolační pásku, plastelínu (tu miloval již jako dítě a zůstalo mu to), různé staré hadice z kola a podobně nesmysly, které se mu mohly hodit v případě, když si doma dělal ohoz, když kradli plyn a chtěli obejít plynoměr. S touto výbavou připravil náhradní zdroj plynu, který měl působit, jako kdyby stavba plynovodu byla dokončena. Tajemník otočením velkého kulového kohoutu měl spustit tuto významnou část vládou sledované stavby.

Akce se nepovedla, došlo k obrovskému výbuchu, kdy zakopané láhve PB létaly vzduchem jako bomby, na kusy byl roztrhaný sporák s obrovským grilem, všude lítaly střepy. Nehoda měla desítku zraněných a dva mrtvé, bohužel mezi nimi nebyl strejda. Ten pak policii vše podrobně popsal, některé detaily si ještě vybarvil,

protože ho bavilo, jak šéf policie v čele s ministrem, vedením strany a dalšími vyšetřovateli ho bez hlesu poslouchají. Případal si důležitý, a dokonce rád podepsal v protokolu i to, co neřekl a co si pánové přáli, aby tam pro úplnost bylo, přestože se to tak nestalo.

Strejda vyvázl pouze s šestiměsíční ochrannou léčbou, která mu byla předepsána jako důsledek těžkého šoku, který při výbuchu zažil. Celé vedení státního podniku bylo obžalováno z vlastizrady, přípravy puče, sabotáží a nevím čeho ještě, všech šest ředitelů bylo přesunuto do uranových dolů, kde měli pracovat patnáct let.

No a tento strejda nyní přednášel na všech seminářích především k energetice, protože se po tom výbuchu cítil být plynařem a energetikem v jedné osobě. Tím že byl částečně perzekuován v bývalém režimu, jak sám říkal, byl považován za zlatý hřeb všech konferencí, které bratr pořádal.

Míla se probral z hlubokého přemýšlení, co se vlastně na té konferenci stalo. Že by jeho rodina mohla něco vyrazit, o tom silně pochyboval, ba dokonce si byl vzhledem k jejich intelektu jist, že odtud vítr nevaně. To ale Lopata již řval a držel Mílu za límec a cloumal jím ze strany na stranu jako tajfun se stéblem slámy. Míla se začal dusit a zbrunátněl. Nikdo z přítomných se ani nehnul. Lopata s ním mrštil o pohovku a řval: „Mluv, tak kurva mluv, co to má znamenat.“ Míla věděl, že se něco vážného stalo, a začal koktat: „Já nevím, kdo na té konferenci přednášel, měl tam být jako vždy můj strýc jako hlavní expert v energetice, však víš který, a další. Já nevím, co brácha vymyslel za kokotinu.“

„Tak ty nevíš, tak já ti to doplním. Místo těch vašich trotlů tam byli sami špičkoví odborníci, kteří navíc zjevně elektrárny nemají ani neplánují, že by je měli. Byly to špičky v oboru, a když tam udělali rozbor, tak jen blbec by nepochopil, co to znamená. A to ještě na konferenci, kde byli sami podnikatelé a ne vyžírky, které chodí na konference sežrat chlebíček a kávu a vůbec nejsou schopni rozeznat,

co se vlastně přednáší.

Mílo, ty bys zasluhoval betonové botičky. Uvědomuješ si, co to znamená? Do projektu se nám vloupne kdejaký čípek. To je strašné, já jsem předvídal, že se blíží krize. Budeš si to muset zodpovědět Hlavounovi, Houslistovi, prostě vedení. Večer jsou tady. Připravte projekty, šanony s našimi spolupracovníky z policie, prokurátorů a soudců.

Dále nachystejte Metodiku podpory obnovitelných zdrojů, kterou jsme schválili před dvěma léty, budeme muset připravit krizový plán a zajistit další pokračování projektu. Bez návrhu krizového plánu nemůžeme před vedení ani nastoupit. Tak kluci, do práce, zavolejte Anču.“

„Nafoukneme Anču?“ snažil se zavtipkovat Ěda, aby zklidnil hustou atmosféru. „Ne debile, naši Anču, ať vám pomůže s prezentací.“ Elegán se tvářil nezúčastněně a tiše pomáhal připravovat veškerou techniku k prezentaci.

11. Krizový plán to ještě není

Elis s Norbertem seděli u ní doma a dívali se na televizi. No televizi, tak se to nedalo nazvat. Přímý přenos z Klubu, který jim zajistil Elegán, tak to bylo víc než jakýkoliv oskarový film. Nevěřili vlastním očím, tiše se dívali a popíjeli dobře chlazené Grüner Veltliner. Celou scénu pochopitelně automaticky nahrávali a zálohovali, pak zpracovávali podrobnou zprávu pro NWO. To jim umožnilo se bavit o průběhu jednání této tlupy, jinak se nedali nazvat.

Dnes chtěli mít z první ruky celé dění, protože věděli, že se doví podstatné věci on-line. A skutečně, dlouhá léta praxe jim dala za pravdu. Potvrdilo se vše, co již dříve měli zmapované z odposlechů, a dověděli se i nové věci, které neznali. Elis zvedla telefon, volal jí manžel. Odešla z obývacího pokoje, aby si v klidu mohla popovídat.

Igor nechal pozdravovat Norberta a pak již byl jak splav a nenechal se zastavit: „Einstein zase plaval v bazénu, vyvaloval se na terase na svém gauči a nechtěl mě tam pustit, vylil sklenici šampaňského (schválně), sežral mi grilované rybičky, takže jsem neměl co obědvat, rozbil vázu, prokousl pneumatiku u elektrického kola, když jsem chtěl jet na oběd bez něho a...“

„Prosím tě, zadrž,“ přerušila Elis Igora, „dopovíš mi to za chvíli, jak se máš ty? Co kyčel? Jsi v pořádku?“

„No počkej, musím ti to vše dopovědět,“ a znovu pokračoval v kouscích, které mu Einstein provádí. „A přivedl si domů kočičku, no to není kočička, velikostí je jako puma, prostě strašné. Roztahuje se tady, jako by jí patřila celá zahrada.“

„Ale to tak neber,“ oponovala Elis. „Myslím, že kočka se hodí, aspoň tam nebudou žádní hlodavci. Kočka je u domu požehnání, a vůbec, jak k ní Einstein přišel? a to se snesou?“

„Prosím tě Einstein, Einstein, tvůj rozežraný Einstein. Je to hajzl

malý.

Oba dobře víte, že kočky nemám rád, a to co dotáhl domů, je nejmíň třikrát větší než on, nejsem si jist, že ještě neporoste. Veterinář mi říkal, že neví... Kočka, to je poslední hřebíček, Einstein si tu dělá co chce, a tu potvoru chtěl včera dotáhnout domů, myslím tu kočku. To jsem mu nedovolil, večer byl uražený a spal v hale. No a od rána tak vyváděl, dělal mi vše naschvál, mám nervy nadranc, otevřu ráno dveře a tam ta potvora. Vrhla se na Einsteina a vítali se, jako by spolu vyrůstali. Einstein se mohl přetřhnout, jak se předváděl, proto šel asi plavat.

Já mu asi zaplatím letenku a pošlu ti ho do Prahy.“

„Miláčku, uklidni se, Einstein teskní a je mu určitě smutno, to musíš vydržet a být mu oporou. Co nejdříve přijedu aspoň na týden domů, je mi po vás moc smutno a tady je to opravdu strašné. Počkej, dám ti Norberta, chtěl s tebou mluvit. Posílám oběma pusy, vlastně již třem?“

„Prosím tě, dej mi Norberta, nebo se fakt rozčílím, tu pumu líbat nebudu.“ Elis předala telefon a šla se podívat na vývoj v Klubu. Z kuchyně pak slyšela jen hihňání Norberta, což bylo vždy, když telefonoval s jejím mužem. Ti dva si náramně rozuměli. Upila vína a soustředila se na obrazovku.

**

Mezitím dorazili již další aktéři, včetně vedení. Všichni již byli pohodlně usazeni a Modrooký požádal Lopatu, aby je seznámil s programem. „Dnes bude pouze pracovní, problémy, se kterými jsme tak úplně nepočítali, jsou tady, myslím kolem obnovitelných zdrojů, především fotovoltaiik. Proto jsme připravili shrnutí situace a poznatků, dále metodiku podpory, kterou jsme měli zpracovanou při zahájení projektu, a a a, no návrh opatření.“

„Teď si připadám jako za socíku, nechceš přidat ještě poučení z krizových let a perestrojku?“

„Nedělej si legraci,“ opáčil Lopata s úctou, kterou před ostatními dával najevo Vysokému. „Tak začni,“ vybídl Lopatu Hlavoun, který již měl v sobě nejmíň půl litru alkoholu, což na jeho bystrosti nenechalo žádnou stopu.

Lopata začal. Stál u tabule a průběžně klikal na prezentaci a maloval na tabuli různobarevnými fixy, podle toho co právě zdůrazňoval. Velmi podrobně popsal konferenci, ze které bylo jasné, že i podnikatelé pochopili, co se vlastně děje a jak se poslední roky dá vydělat neskutečné jmění, když se to bude umět. Popsal vystoupení analytiků a nebezpečí, které z davového zájmu může vyrobit průser, který nebudou moci obhájit.

V závěru popisu poznatků z konference přiznal, že se to vymyká kontrole a nedá se to již zastavit a musí se připravit opatření. „Tím, že jsme původně nedali žádná omezení, abychom si mohli v klidu vybudovat příjmy na dalších dvacet let, tak se do toho pustí také oni. Původně jsme přece měli spočítáno, že se postaví zdroje do velikosti 800 MW. Teď to vypadá, že to může být i více než 1000 MW a možná mnohem více, což vzbudí obrovskou pozornost, protože to bude již ranec peněz a k tomu ty ostatní sračky. Záměr, že v klidu vyděláme a budeme moci platit i politické strany, aniž by si toho někdo všiml, je pryč. Nekonečné vládnutí je ohroženo. Musíme vybudovat ochrannou pevnost.“

„To víš, banky taky ucítili svoji kořist, a ta je nemalá v době krize.“ Do prezentace se vložili ostatní, aby se předvedli před politickým vedením. „A který vůl to bude brát na úvěr?“ narostla křídla opět Mílovi, kterému se ulevilo, že vedení nezkoumá, kdo je za tu nepovedenou konferenci zodpovědný.

Lopata nechtěl situaci ztěžovat, a proto jen koutkem úst dodal: „Mílo, Mílo, každý nemá našetřeno jako ty, každý nepotřebuje vyprat prachy v Hongkongu. Představ si, že si někdo bere úvěr ne proto, že ho nevrátí a s prachama zdrhne. Jsou i takoví volové, že si berou

úvěr proto, aby podnikali. A v akcích, kde je garance státu, jsou banky jak v transu. To bude mazec.“

Na Autistu to bylo příliš mnoho informací, které neuměl strávit, natož vyhodnotit, tak jen seděl a dělal si nesmyslné poznámky do svého čtverečkovaného sešítu. Zato Houslista byl okamžitě v obraze. „Dobře, tak pokračuj. Situaci jsi nám popsals, můžeme očekávat boom, který by znamenal ohrožení našich plánů, a někteří chytráci by to chtěli zastavit. Rozumím tomu dobře?“

„Jasně, rozumíš úplně přesně.“

„Dobře, tak předlož, co navrhuješ.“

„Ne,“ vložil se do debaty Modrooký. „Nejdříve zrekapituluj naši Metodiku podpory, abychom viděli, kde jsou trhliny a kde to musíme zaštepovat, jak říkala babička,“ a kamenně se usmál. Lopata tedy pokračoval v prezentaci.

„Metodika byla založena na následujících pilířích. Zákon neumožní snížení výkupních cen. To se stalo. Ceny panelů půjdou dolů, což se dá jednoznačně očekávat. Jedná se o novou technologii, tak ceny půjdou během pár let dolů. Naše očekávání se potvrdilo, ceny panelů letí dolů jako divě, jen co se do toho pustili Čiňané. Vše se musí udržet pod pokličkou, což se téměř povedlo, kdyby nebyla dnešní konference. Tady vidím první trhlinu, za chvíli se k ní vyjádřím v části nápravných opatření.“

Legislativa nesmí být jasná, abychom mohli pružně pracovat, to se také povedlo, protože nikdo z nás nevěděl, co to vlastně obnovitelné zdroje jsou. Nesmíme dát žádný finanční strop na podporu, protože by nás to mohlo připravit o prachy. To se také podařilo, není dán ani počet výroben, ani jejich výkon, ani strop peněz, které na podporu vynaložíme. Jak jsme v metodice stanovili – je to plovoucí, nekonečná výše. Zásadní byla naše privátní distribuce, která bude dodávat do přenosovky i to, co se nikdy na těch dřevěných panelech nevyrobí. A když se dodává to, co se

nevyrobí a za co se platí, tak se to nesmí měřit.“

„Tomu nerozumím!“ opět se chtěl předvést Míla. Lopata, aniž by odpovídal na jeho otázku, pokračoval: „A když se to nesmí měřit, tak nikde v legislativě nesmí být povinnost mít obchodní měření – elektroměr. Co není v legislativě exaktně uvedeno, to je nenapadnutelné. Chápeš?“ a otočil se s grimasou na Mílu. „Nejsme omezeni ničím, pouze některými omezení!“ a opět se významně otočil na Mílu a Velkou kapsu.

„V metodice je trhlinka, nyní vidím jako malou nevýhodu, že se nám bočním vstupem narve do projektu ta podnikatelská cháska. To musíme také řešit. Konta na Kypru i jinde jsou funkční, Bankéř vše zajistil. Naše firmy stavějící elektrárny jsou v ohrožení, již to dělá skoro každý, to je špatné, s tím se v metodice nepočítalo.“

„A co náš Úřad, co Fík? Ten s tím může zatočit, ne?“ zeptal se Velká kapsa, aby zapůsobil. „To si děláš srandu? Fík může hovno, ale úkol by mohl dostat. To není jen o tom, aby si chodil kontrolovat, jak rychle se mu budou stavět jeho elektrárny. Ale teď mě nepřerušuj, až dokončím prezentaci,“ a pokračoval.

„Nyní nastává nejhorší fáze projektu, udržet již rozpracovaný záměr a nedopustit, aby se něco na původních podmínkách pro nás změnilo.“ Autista se chtěl, chudáček, také předvést. Měl naučené fráze, které používal za každé situace, jen když zaslechl určité slovo, které evokovalo spuštění jeho naučené věty. Patřilo mezi ně slovo změna, změnit. A spustil: „Změna, někdy je změna dobrá, někdy dobrá není. Já se postarám, jestli něco měnit budeme, nebo nebudeme. Já rozhodnu, jak to bude.“ Hlavoun zakoulel očima jak rarach a zhluboka se napil, aby se udržel na uzdě a nereagoval. V duchu si řekl, pitomec jeden, zase neví, o čem mluvíme, a i kdyby náhodou věděl, tak by to neuměl vyhodnotit. Ještě že ho tam máme, pitomec je lepší než nějaký chytrák. Autista byl opravdu zvláštní. Měl několik slov, která se dala na prstech rukou spočítat, na která

dokázal reagovat. Když je zaslechl, tak spustil vždy naučenou frázi.

Dal se jen částečně přirovnat k papouškovi kamarádky Elis Dari. Proč částečně? Protože papoušek byl o poznání vzdělanější, s ním se dalo popovídat. Byl velmi inteligentní a setkání s Pitrulem bylo zážitkem. Slova, na která uměl reagovat, se dala počítat do stovky. Škoda, že Autista není alespoň tak chytrý jako Pitrul, řekla si v duchu Elis, která se dívala na televizi stále ještě sama.

Pár slov, která aktivovala Autistu, Elis identifikovala zkraje své analytické práce. Například když uslyšel občan. V tu ránu spustil: „Občané jsou základem našeho státu, pro občany musíme udělat vše, my jsme tu pro vás.“

Tato duchaplná věta, jak si myslel, spíš potvrzovala jeho IQ 72, kterým se zpočátku pyšnil, protože nevěděl, že je to důkaz hranice debility. Když ho připravovali do funkce, tak se za pomoci celé škály poradců a pracovníků PR udělala hloubková kontrola, kde k tomu číslu přišel a kde všude se o tom ví. Prohledávali všechny jeho dokumenty od narození. Byl nalezen ověřený certifikát z testů na IQ u renomované společnosti. V té době udělali jeho poradci neuvěřitelný zásah.

Certifikát měl najednou předřazenou jedničku a Autistovi se to moc líbilo. IQ 172 bylo pro něj jen číslo, aniž by si uvědomoval, co to znamená. Renomované společnosti vzali licenci, zničili všechny jejich záznamy, pochopitelně nenápadně, byl tam požár, povodeň, a pak celé vedení obžalovali ještě z pokusu o daňový podvod a pojistný podvod. Odsoudili a zavřeli, kdo by následně věřil takovým zločincům, opravdu nikdo. I kdyby se někdy někde ještě nějaký založený test našel. To by je zavřeli za pomluvu, ale po osmi letech kriminálu je žádné kousky ani nenapadnou, budou mít co dělat s dluhy, než aby kecali o IQ Autisty.

Poradci si nelámali hlavu s tím, co číslo IQ znamená. Svorně říkali, od debila ke géniovi je cesta neprošlapaná, tak co. To když se

rozhodli jako nejjednodušší zásah předřadit jedničku před sedmdesát dva. Předtím si z opatrnosti nechali vyložit odborníkem (pozvali vězeňského psychologa, bývalého milicionáře, kamaráda), co stupnice IQ znamená. IQ 70 že má asi 6,8 procent populace. „To je dost, tak proč by to nemohl mít Autista?“ opáčil poradce těsně před paděláním certifikátu, který si Autista pověsil do kanceláře. „Tak poslouchej dál. Sedmdesát – to je debilita, slabomyslnost. Je-li dobře veden, může zvládnout zvláštní školu. Osmdesát – to je nižší stupeň slabomyslnosti. S problémy zvládne základní školu, úspěšný může být ve zvláštní škole. Chápeš? On je mezi tím, sedmdesát dva, to je fakt dost špatné na jeho pozici.“

„A jak to vypadá u sto sedmdesát dva?“

„Tak to není přesně stanoveno. IQ nad 140 má jen 0,2 procent populace. Je to inteligence géniů, absolutní předpoklady pro tvůrčí činnost, určují ostatním směr poznání.“ Poradci se shodli, že paděláním certifikátu je nutné, a tak také učinili se slovy, dáme národu génia.

**

Lopata se stále ještě zabýval metodikou, kde podrobně probíral i vyhlášky, které jsou také velkou pojistkou pro další nepředvídatelný vývoj. Pojistky pro jejich peníze. Předložil tabulku, ze které bylo jasné, jak se budou příjmy pro ně vyvíjet, a hovořilo se o miliardách ročně. „Aby to tak zůstalo, tak musíme metodiku vylepšit a navrhuji další postup.“

„Počkej, chci se ještě zeptat, jak je velké riziko, že se rozvoj fotovoltaiik stane boorem.“

„Riziko je víc než sto procent. Je to již jistota.“

„Opatření fakt musíme udělat. Dobře, je lepší být připraven na nejhorší. Co navrhuje?“

„Udělalí jsme dnes takový jednoduchý návrh – říkám tomu jednostránková strategie. Musíme to udělat rychle, zapojit se musí

opravdu všichni. Kdyby někdo z důležitých remcal, tak ho musíme zpracovat, peníze jsou malá kouzelnice.“

Autista opět zasáhl: „Peníze jsou důležité, pro někoho více, pro někoho méně, ale bez peněz se žije těžce, to jsou pak ti chudáci pod mostem.“ Hlavoun byl na tuto větu již alergický. Proto navrhl, že je již hodně pozdě, tak ať návrh opatření dopracují včetně návrhu úkolů a jmenovité zodpovědnosti za plnění.

To již se mu v hlavě honila myšlenka, že Autistu musí poslat pryč stůj co stůj. Což nebude z jeho pozice a znalostí bezpečnostních zpráv jednoduché. Asi ho pošleme do Bruselu, tam se takový „nadprůměrně nadaný“ ztratí, zapadne mezi ostatní, tam vyčnívat nebude. Tam je to samý takový chytrák. V duchu se usmál sám pro sebe a začal střádat pavučinku, která vystřelí toho troubu třeba do Vesmíru, hlavně daleko od nás. Byl si jist, že by to psychicky nemusel vydržet a mohl by mu jednu ubalit, až bude trousit ty svá moudra, jak holub po střeše hovna. Anebo se budu muset upít k smrti, aby mi to bylo jedno. A to při myšlence na jinak oblíbenou láhev alkoholu zavrhl. On musí pryč.

Všem se oddechlo, že budou mít dostatek času na přípravu perfektního návrhu, který chtěl Lopata ještě projednat s dalšími kumpány. Elis usnula na gauči a neslyšela, že Norbert tiše odešel a za sebou stejně tiše zabouchl dveře.

12. Zrození solárních žebráků. Solární baron, žebrák, zločinec

Skupina podnikatelů z konference se setkala s Bankéřem o pár týdnů později, kdy měli již nastudováno vše do detailu. Nedali se jen tak napálit, ale vidina velkého zisku na další desítky let by je mohla zahojit po posledních hubených létech krize.

Vyjeli do Beskyd a v penzionu, který zajišťoval dostatečné soukromí, se pustili do příprav. Bankéř jednal s každým samostatně, protože měli různé podmínky a také různé požadavky na financování. Provizi za zajištění úvěru brali jako nutnou daň. Na druhé straně, nešlo to z jejich. Fígl s navýšením porcízení investice, kamuflovaná spoluúčasť a peníze zpět do vlastní kapsy, požadovaný poplatek za zajištění výhodného úvěru, to byly dobré podmínky. Je pravda, že část podnikatelů se ani této výhodné transakce nezúčastnila a šla vlastní cestou. Zajistili si úvěr, ručili svým majetkem, složili třicet procent spoluúčasti a těšili se, že na stará kolena nebudou muset chodit prosit o zakázky a že příjem z elektrárny jim zajistí slušné žití i ve stáří.

Ano, bylo různé pojetí této státní pobídky, která měla zajistit návratnost investice a ještě něco navíc, přiměřený zisk. Podnikatelský sektor to nemá lehké a ti slušní, je jich valná většina, to mají opravdu složité.

Společné diskuze byly věcné, neobešlo se to ani bez nedůvěry k politikům a obavy z možných změn, které by mohly být v průběhu nastoleny a investice by nemusela vycházet tak dobře, jak to vypadá. Někteří z nich oponovali, že si kapříci rybník nevypustí, a když jsou v tom zainteresovaní i politici, tak se není čeho bát.

A část podnikatelů, kteří s dobrým úmyslem šli do tohoto byznysu, se začala horečně připravovat na svůj investiční záměr s

pobídkou státu, s garancí státu.

Nic nebránilo tomu, aby vše zvládli v pohodě, byl rok 2008 a očekávalo se, že technologie budou podstatně levnější. V té době se objevila i řada finančníků, kteří oslovovali bohaté, jež s tímto byznysem neměli žádné zkušenosti a neměli ani potřebné znalosti.

Ať již se jednalo o sportovce, umělce, kteří tuto investici ani nehodnotili, byla jim doporučena, tak někteří do toho také šli, považovali to za dobrou investici. Byli v rukou svých finančních poradců a bezmezně jim věřili, vždyť spravovali jejich peníze celou řadu let. Ano, v té době podnikatelé, kteří se rozhodli takto investovat, netušili, že se budoucnost může ukázat trochu v jiném světle.

Na jedné straně budou „solární baroni“ a na straně druhé „solární žebráci“. Netušili, že oni nikdy nebudou solární baroni. Netušili, že vznikne ještě další skupina, „solární zločinci“, možná psanci. Ale skuteční zločinci budou úplně jinde.

13. Kotel politicko-lobbistických sraček

To se již jinde vařila ve stejnou dobu jiná polévka, polévka v politicko – lobbistickém kotli, kde se vařily sračky. Nastala zlatá horečka, příležitost pro mnohé. Dělníky, řemeslníky, firmy, projektanty, prostě pracovní boom, který zaměstnával desítky tisíc lidí, kteří by jinak skončili na úřadu práce, na bedrech sociálních podpor.

Krize, která zasáhla celou Evropu, a nejen Evropu, skutečně snižovala pracovní příležitosti a toto bylo bráno jako malá pomoc státu. Kdyby tušili, že o to vůbec nešlo, řešit krizi umělou zaměstnaností, jako třeba postavit hladovou zeď či jiné stavby, které v dávných dobách vladař, stát zajišťoval v době velkých krizí, hladomorů pro své obyvatele.

Tak to stát nemyslel, nemyslel to ani jako plnění nějakých závazků. To by nebylo vše připraveno tak lajdácký, aby v následujících létech z toho opět stát vyrobil kýbl sraček. Euforie zachvátila podnikatelský svět. Vynořili se také podvodníci, především z řad „známých firem“, které nikdy nic nevyrobily, ale vždy jen podvodným způsobem přicházely k velkým penězům.

A mezitím Klub připravoval obrannou hráz proti těmto bočním vstupům do jejich tak důkladně připravovaného byznysu.

O solárních zebrácích, o solárních zločincích, aniž by byli zločinci, se bude hovořit o několik let později. V této chvíli netušili, nevěděli, že o jejich budoucím osudu se již dávno rozhoduje, že se připravuje ochrana energetické mafie, a to tou nejbrutálnější cestou. Netušili, že vůbec nejde o jejich přežití v krizi, že vůbec nejde o pracovní příležitosti desetitisícům lidí, že vůbec nejde o výrobu nějaké zelené energie. Oni prostě zase naivně, jako mnohokrát dříve, naletěli těm šejdířům s bílými límečky. Oni věřili.

Jako ty miliony obyčejných lidí, věřili ve spravedlnost, pravdu,

slušnost, demokracii, věřili... To, že se jim život změní za pár let v peklo, zjistili později.

„Nessun maggior dolore che ricordarsi del tempo felice nella miseria.“ (Dante Alighieri, Božská komedie, Peklo)

dezinformace

14. Ať se perou, Einstein, puma a ráj

Einstein ztřeštěně vítal svoji milovanou paničku již na letišti. Elis přiletěla na pár týdnů domů a těšila se jako malé dítě na dovolenou. Manžel ji políbil, vzal malý příruční kufřík, víc toho nevezla. Kufřík stihl Einstein v nestřeženém okamžiku počůrat. Pak si pyšně sedl na zadní sedadlo, kde měl již své místo v sedátku pro psy. Postavil se na zadní, aby snad po miliónté pozoroval nádhernou, přímo rajskou krajinu palem, kopců, voňavých keřů, ibišků, šplouchání moře.

Cestou Elis zdravila mávnutím své přátele, sousedy a Einstein úplně stejně napodoboval pozdrav tím, že štěkl, zvedl packu a spadl. A tak se to opakovalo až do příjezdu domů. Vůbec se jí nechtělo hovořit o tom dlouhém období, co vše zažila v odloučení od všeho, co měla ráda.

Platila vysokou cenu za luxusní život, který jí byl po celou dobu práce pro NWO dopřán. Na straně druhé, každý luxus má svoji stinnou stránku. A tou byla u Elis ztráta soukromí, lépe řečeno, byla stále ve „službě“.

Všichni se hrnuli na terasu, kde již byl připraven gril, a než se stačila osprchovat po cestě a převléci do pohodlných lněných kalhot a trička, milovala značku Lorro Piano, tak již to vonělo. Na grilu se pekla krásná cambala a ve sklenicích značky Swarovski s krásnou stopkou vykládanou jeho kamínky (dárek od Břeti) se perlilo nádherně chlazené šampaňské, které Igor začal nalévat zrovna, když vcházela na terasu s ještě mokkými vlasy. Po sprše, provoněna Amoage, jen v pantoflích působila i ve svém věku příjemně. Vrhla se na skleničku, jako by celou cestu abstinovala, a po přípitku a puse se s chutí napila.

To již Einstein ležel ve své poloze přes celou sedačku značky Dedon Orbit tak, že bylo umění si tam pohodlně sednout. Klidně ho odsunula, natáhla si nohy a začala si dělat legraci z obou. Byl to její

neutuchající humor, který ji popadl vždy, když byla v absolutní pohodě. „Tak co vy dva, prý vám bylo smutno.“ Jak muž, tak Einstein se na sebe vyčítavě podívali, protože jim fakt smutno nebylo. Když, tak se jen někdy nudili, ale vždy si našli cestu kudy z nudy. „Jak jsi na to přišla, že jsme se nudili, to jak jsem ti na toho tvého spratka žaloval, tak to fakt s ním bylo k nevydržení.“ Elis vykřikla a vyskočila na sedačku. Muž se ohlédl a v keřích levandulí, anturií a divokých orchidejí se dívala Lízinka. Tak pojmenovali kocoura, kterého si před mnoha měsíci dotáhl domu její miláček, zlatoušek Einstein.

Lízinka vypadala jako jaguár, který se zapletl s pumou, jen byla o něco málo menší. Strašné zvíře, zuby jako Einsteinova noha, očima by mohla svítit v noci na terase místo lamp. Lízinka seděla a dívala se upřeně na vetřelce, který se tu objevil v jejich oáze klidu a míru. Bylo vidět, že jí Elis vyloženě vadí. Zbytky ryb, které jí pravidelně muž po večeři přinášel na její místo na zahradě, patřily jen jí, nikomu jinému, a teď tohle.

A leží vedle jejího Einsteina na gauči, kam sice Lízinka nesměla, ale také tam za celou dobu nesměl nikdo jiný, jen Einstein. Byla zmatena a také pěkně našťvaná, což dala najevo silnými zvuky, jako když pláče tisíc dětí najednou.

Einstein jen vítězoslavně zvedl hlavu, jako by představoval své bodyguardy, na které si zvykl, když pobývali nějaký čas v Indii. Lízinka znovu zařvala, tentokrát takovou silou, že Elis opravdu začala uvažovat, že to zvíře není kočka. Podívala se vyděšeně na muže a tiše se zeptala:

„Fakt jsi s tím zvířetem byl u veterináře a on ti řekl, že to je kocour? Proč mu říkáte Lízinka? Na kocoura je moc velký, vždyť jsi mi v telefonu říkal, že je jen dvakrát větší než Einstein.“

„No to byl, když k nám přišel, ale to byl asi koťátko.“

„Viš, co může udělat Einsteinovi? Vždyť je to šelma.“

„Ale neblbni,“ oponoval jí manžel. „Však uvidíš, jak si oba rozumí. Je to fakt kočka, no a kočka je také šelma. Již jsme si na ni zvykli, nemáme tu žádné hlodavce, dokonce je bystřejší než Einstein.“

„Tak a dost, nedělej z Einsteina blbce, nechceš mi přece říct, že nějaký kocour je chytřejší. Náš Einstein by klidně mohl pomáhat Einsteinovi, kdyby ještě žil. Je chytrý jak smečka vlků. A víš, že je vědecky dokázáno, že vlk je velmi chytrá psovitá šelma, že je ze psů nejchytřejší.“

„No nevím, z čeho usuzuješ, že je tak chytrý. Ale když ho posledně hlídali naši mladí, než měli děti, tak víš, že mu koupili pod stromeček různé testovací hry pro psy. No a jak to dopadlo. Místo aby se předvedl, tak i po třech týdnech, když měl hledat pamlsky a udělat nějaký úkon, tak si lehl na záda, ukázal břicho, tak trošku mňoukl a bylo. Prostě to nezvládl. No a na cvičáku taky žádný lumen.“

Bylo vidět, že se jako vždy schyluje k rozepři, jestli je inteligentní a jak moc, ale zde to již vypadalo, že se Igor zahleděl do té potvory, která byla určitě střižena nějakou šelmou.

Einstein se spokojeně protahoval, jako by rozuměl, že se ti dva přou o jeho krásu nebo inteligenci. Vždy mu to dělalo radost, protože různá změna intonace hlasu, jeho zbarvení v něm vyvolávaly pocit bezpečí, radosti, prostě jsme zase všichni doma a já tu mám ještě Lízinku. Najednou se zvedl, loudavě seskočil z pohovky a vydal se napříč zahradou za Lízinkou.

Ta když ho viděla, tiše zapředla, lehla si, aby dosáhl na její čumáček. Ten si k ní zlehka čichl a zcela na jistotu si šel lehnout na její rozsáhlý hřbet. Lízinka se pomalu zvedla, aby nespadl, a tiše, tak jak to šelmy dělají, zmizela s Einsteinem v keřích a květinách. Elis se zatajil dech a udělalo se jí mdlo.

**

„Igor, tak dělej něco,“ byla úplně ztuhlá, nebyla schopna pohybu. Igor se jen smál, dolil sobě i Elis skleničku šampaňského a začal připravovat rybu na krásné talíře s motivem, který se hodil nejen k rybě, ale i do tohoto ráje. Elis stále nebyla schopna jakékoliv reakce, dokonce nevnímala, že ryba je již na stole, krásně orosené bílé víno že je již také připraveno. „Ke stolu!“ zahlaholil Igor a pustil CD Gotta, kterého Elis milovala a on vlastně také. Jeho písnička o kufru iluzí, či o bielom koni, prostě všechny byly krásné a tiše podmalovávaly ten krásný podvečer nebo pozdní odpoledne.

Igor viděl, že ani to na Elis nezabralo, tak zavolał: „Lízinko, přivez nám Einsteina!“ Elis blesklo hlavou, to je blbec, zatnula zuby s tím, že místo večeře, na kterou se opravdu těšila, půjde hledat svého mazlíčka, chytráčka, miláčka, aby ho zuboženého vyrvala z drápů toho hnusného zvířete.

Vtom se k nim řítí Lízinka, na hřbetě se drží její miláček jak klíště, hlavička pěkně zvednutá, oušička ve vánku plandají a možná se i smál, pokud se psi umí smát. Lízinka zastavila před terasou, trochu se snížila, aby mohl přes její obrovskou hlavu vstoupit přímo na terasu, aniž by musel po schodech. Pak se opět podívala na Elis velmi zle, otevřela svoji obrovskou tlamu a loudavě zmizela v zahradě.

Elis zůstala sedět jako vytesaná z kamene. Igor se řehtal, až se za břicho popadal, doslova, slzel a dostal škytavku. Einstein se mohl zbláznit radostí a vyváděl tak, že dostal škytavku také. Tak to byl první den v ráji, kam se těšila, aby si na pár týdnů odpočinula od toho hnoje, se kterým se musela seznámit.

„Tak vidíš, že jsme se tady nenudili, a to jsme stihli ještě zajet na čtrnáct dnů za golfem, vínem do Kleinezalce. Cože, kdy? To je již dávno, nechtěli jsme tě otravovat. Monty mi půjčil domek, tak jsem vzal jak Atika, tak Lízinku. Byli tam téměř všichni na prázdninách, všichni naši kamarádi. Byla tam i hromada lidí od vás.“

„Ach jo, a já si dělala starosti, že vám bylo smutno, že jste tesknili.“

„Chceš mi vyprávět, co se vlastně děje, že jsi tam ztvrdla tak dlouho?“

„Myslím, že ještě ztvrdnu. Není to nic zajímavého.“

Stejně věci jsem již řešila v mnoha zemích, vždy to má ale jiný podtext. Vzpomínáš tenkrát v Itálii, Indii, jo jo, to stačí. Prostě stejné zájmy, ale různé scénáře, jak přijít bez práce k penězům.

Pojď se raději projít a vyprávěj, co jste všechno podnikali v Kleinezalce.“

„Jedli, pili, hodovali, hráli golf a tak.“

„Nekecej, to bych tě nesměla znát. Jak to vypadá u Montyho?“

„Ani se neptej, mám obavu z velkých změn, které přinesou obrovské nepokoje, a to v celém světě.“

„Tak dost, nechci již nic dalšího slyšet. Dáme si bobříka mlčení o všech těch negativech. Chci těch pár týdnů si užít jen tak, vyčistit si hlavu, zajít na dobré jídlo, nebo si ho udělat, pozvat pár přátel, určitě rádi přiletí.“

Nechci vůbec přemýšlet o tom, že když jsem část té party uviděla poprvé u nás na pláži a o nějaký rok později v kavárně ve městě, že těch pár let uteklo jako voda.“ Igor chytil lehce Elis za ramena a šeptl: „Půjdeme se projít, západ slunce nad oceánem máš ráda. Tak jdeme,“ zulí si pantofle a vyrazili na pláž, Einstein se loudal za nimi a Lízinka zůstala u terasy. Již nyní si byla Elis jista, že to strašné zvíře, podobající se kříženci jaguára a pumy, je lepší než bezpečnostní zámek.

15. Elegán, Redaktor a inflagranti

Elegán pečlivě třídil svůj archív, který měl ve třech vyhotoveních. Jeden odevzdával pravidelně dle pokynů, druhý si schovával na utajeném místě a třetí měl jako pojistku, kdyby přece na něj někdy přišli. Pojistka byla uložena u notáře. I notáře považoval za riziko, přestože se jednalo o prestižní kancelář v zahraničí. Dobře věděl, že když dělá takovou práci, tak se počítá, že bude mít kopie, proto si vybral notáře. V případě, že by byl odhalen a chtěl se ho kdokoliv zbavit, tak bude nejdříve hledat, kde má kopie všech informací.

Notář je celkem logický úkryt. Že by měl ještě třetí, čtvrtý archív, tak s tím nikdo nikdy nepočítal, a to byly jiné služby, než ti křupani, které by ho mohly odhalit. Naděje na jeho odhalení byla mizivá a on to dobře věděl.

Seděl ve své pracovně a pečlivě si vše označoval, dělal seznam s daty, místy a doplňoval také osoby, které se objevily jako nové anebo i v minulosti byly málo vidět a znovu se dostaly do nějaké z her, které tato „smetánka“ vymýšlela. Byl tak zabraný do práce, že si nevšiml, že je již pozdě odpoledne a že měl již být dávno v Klubu.

Jen tak si pustil přenos, aby se ze zvědavosti podíval, kdo již tam je. No a ejhle! Hlavoun s Modrookým tiše diskutovali, bohužel o ničem zajímavém. Měli na pořadu holky z Klubu, která je v posteli lepší. Elegán se těmto hrátkám vždy vyhýbal, a proto se zájmem poslouchal, která to dělá dobře pusou či která má radši více chlapů v posteli. Modrooký filozofoval: „To víš, když ti řekne Marta, že má ráda více chlapů v posteli, tak se musíš podívat, které má na mysli. Kdyby mezi nimi byl pořádný chlap, tak jí bude stačit jeden. Ale to víš, když se tam připrdolí Velká kapsa s Mílou, tak takových může mít tucet.“

„Poslouchej, než přijdou ostatní, byl za mnou zase redaktor Ohně, že už dále nebude čekat. Víš co, týká se to jenom nás dvou? Netýká,

tak musíme počkat, až přijdou ostatní.“ Nemuseli dlouho čekat a přicházel Velká kapsa, Míla, Houslista i Lopata, jako kdyby přijeli jedním autem společně.

**

Již ve dveřích Lopata zahlaholil: „Tak co, chytráci, jaký máte nápad? Kde máte Fiká, dnes tu měl být, dostane úkol.“

„Jo, pozval jsem ho o hodinu pozdějc, protože přijde ten vyděrač z Ohně.“

„A co by tu měl dělat? Vždyť jsme ho tu letos již měli a dobře mu zaplatili.“

Míla se zvědavě zapojil do rozhovoru. U Míly zvědavě znamenalo, že vypadal, jako když má orangutan zácpu. Brunátný v obličejí, jinak velké oči prozrazovaly chabý rozum. Jeho soustředěnost a zvědavost působily vždy až odporně a Hlavoun to nenáviděl. V duchu si jen řekl, proč tu mezi námi musí být takoví idioti a ještě jsou v takových pozicích. Lopata zvědavost Míly přešel bez povšimnutí a přecházel po místnosti pomalým krokem a pokračoval oznamovacím tónem, aniž by jakkoliv reagoval na otázky Míly.

„Abyste věděli, soudruzi, tak ten článek v Ohni před pár měsíci, jak se nám podařilo vše včas zastavit, tak pochopitelně ne navždy. Znovu se objevil problém, prý má někdo třetí nějaké nahrávky, snad fotky z nějakého parku, a hodlá to vydat příští týden.“

„Prosím tě nemel, jaké fotky, jaký park, co to má společného s námi. My snad fetujeme někde v parku nebo ukazujeme pindíka osamělým stařenkám?“

„Vole, co to na nás Redaktor hraje? Tak ať to nejdříve ukáže, co má, nemíním souhlasit s dalším poplatkem za zničení nějakých kravin, které se možná naší skupiny ani netýkají,“ jedním dechem ze sebe vysypal známý lakomec Hlavoun. Velká kapsa již byl brunátný a těžce oddechoval, přešlapoval na místě a začal něco vykládat, aniž

by ho někdo poslouchal.

Stál v koutku sám a brýle měl potem orosené, takže ani neviděl, že do místnosti vstoupil Redaktor. Postřehl to, až když ho Lopata pozdravil a nabídl mu, aby se usadil. „Tak co, bejku, co pro nás máš? Park a nějaké prase, které se obnažuje, víš, že nám to je jedno? Minulý kvartál jsi dostal tři mega, tak pořád nevydírej.“

„Ale hoši, vždyť to nemám pro sebe, to dobře víte. Dělán vám ochranný deštník a myslím, že docela dobře. Ne?“ opáčil Redaktor. „Ale jo, to víš, že jsme hodně spokojeni, ale co se děje, že potřebuješ takový balík? Deset mega je i pro nás dost na pokrytí nějakého úchyláče. A navíc nevíme, proč tě to tak rajcuje, nás to vůbec nezajímá a zajíce v pytli určitě nebudeme kupovat. Chceme vědět, co to je, kdo je na záznamech, kdo ty záznamy má. Prostě chceme vidět a případně slyšet všechno, jinak není možné zaplatit ani korunu. Tak co, jak jsi na tom? Máš skutečně něco, za co bychom mohli dát deset mega?“

U krbu seděl Fízl, aby si ohlídal, jestli v tom nejedou nějakou levámu jeho kluci. No a teď to začalo. Redaktor položil na stůl obálku s rozšířeným dnem plnou fotek, dále hodil na stůl flešku a další. „Tak to je všechno, klidně mohu jít, ať máte klid a čas si to prohlídnout.“

To znejistěli všichni a Míla si začal vzpomínat, že tenkrát když vyšel první článek, tak byl i Velká kapsa hodně vyděšený, ale nakonec se vše zastavilo a všichni dávno zapomněli, že vůbec nějaký problém byl. „Počkej, a odkud máš ta videa?“

„Z policejních kamer.“ Fízl ztuhl. „To děláš bubáky,“ spustil, ačkoliv obyčejně jen poslouchal. „Ze kterých kamer? Co to jsou za nahrávky, a za tak dlouho, to již může mít kdekdo. To vůbec nemusím umět zastavit.“ Místnost byla horší než sršňí hnízdo. Nervozita by se dala krájet a nikdo nechtěl sáhnout na obálku první. Nakonec Houslista jako nejvýše postavený vzal obálku a fotky

rozsypal po stole se stejným grifem, jako když profesionální zloděj vysypává šuplíky, aby během vteřiny měl celý obsah před sebou jako na výstavě. Aby se během vteřiny přehledně mohl podívat, jaký je obsah obálky. Již při prvním pohledu na pár fotek se rozesmál kyselým úsměvem.

„Čí je to prdel, proboha, to snad souložil hroch.“ Nebyl si jistý, kdo bude na dalších fotkách. Všichni se nahrnuli k fotkám a začali je přebírat jako parta pubertáků kochajících se pornografií. Lopata zařval: „Tak klid, musíme si prohlédnout všechno a postupně.“ Velká kapsa s Mílou se začali potácet, Velká kapsa si byl jist, že prdel na první fotce je zaručeně jeho, a dokonce s hrůzou zjistil, že to je incident, který před půl rokem zažil a myslel si, že je již dávno pohřben, a to docela.

Chodil již normálně, a dokonce nemusel ani nic vysvětlovat či odpovídat na legrácky svým kámošům, co se mu vlastně stalo. Teď měl vše před očima, jako by to bylo zrovna teď, celý ten hnusný večer a následný zážitek, který ho připravil téměř o koule.

Dobrá zábava v Klubu, nějaké štamprle smíchané se šampaňským a pak ani neví jak se ocitl v tom baru, kde se scházeli všichni, kteří si mysleli, že něco znamenají. Tam potkal tu krasavci, blondýnu s prsy jak kámen tvrdými a velikostí, která omráčí každého chlapa.

Tedy ne každého, ale Velká kapsa byl z ní úplně hotový. Podprsénka na taková prsa asi neexistovala, a když, tak by se klidně mohla použít jako obal na kopky sena před deštěm. Opilý a v rozdivočelé náladě se vydal se svojí krasavicí do parku, kde si myslel, že si užije tak jak nikdy předtím.

Lupl si modrý zázrak a rozvláčně šeptal své Kett, jak má důležitou práci a jak se musí čas od času také trochu uvolnit a je rád, že ji potkal, že ji má rád a že ho fascinují její krásné chlupaté nohy. Blábolil, nevnímal okolí, až došli do parku na klidné místo, kde stála velká lavička, možná větší než bývá obvyklé.

Velká kapsa byl zcela vzrušen po požití pilulky a pohledem na svoji krasavici, že jen co dosedli, začal se obnažovat a sápat na Kett. Ta se vůbec nebránila, naopak, otočila se k němu zády, pěkně se vytočila tak, že bylo jasné, jakou polohu upřednostňuje. Rozvášněný Velký kapsa se na ni navalil, gatě stažené i s trenkami až ke kotníkům, těžce dýchal, držel ji za obrovská prsa, což zvětšovalo jeho chtíč.

Když sjel rukou dolů, aby svoji milou pohladil i v rozkroku, nahmatal penis a byl v tu ránu střízlivý, uvědomil si, že penis není jeho. Zařval jak lev: „Ty kurvo, ty jsi chlap, ty jsi chlap, já tě zabiju.“ Vyděšený nebo vyděšená Kett vyskočila, protože Velká kapsa by ji nebo ho asi opravdu udusil. To jak vyskočila zpod tlustého těla Velké kapsy, způsobilo jen zčuchnutí, kdy se rozvalil břichem na lavičku, a jedna sprušle se nalomila.

Velká kapsa, jeho mužství i vzrušení okamžitě opadly a koule mu visely jako sáčky od vypitého mléka. Bohužel mu spadly do trochu větší mezery mezi sprušle lavičky, byl uvězněn vlastním tělem, spíš vlastními koulemi břichem k lavičce a s holou prdelí. Bolestí se nemohl ani pohnout.

Kett se na něj podívala zcela opovržlivě se slovy: „Ty hovado, tak co mě balíš, připravil jsi mě o dnešní kšeft, tak to si nenechám líbit. A ještě mi budeš nadávat. Tak to tedy ne.“ Velká kapsa nemohl ani dýchat, jakou měl bolest, natož aby se dohadoval, kolik Kett za sex dluží, i když žádný sex nebyl.

V té chvíli by dal vše za to, jen aby se dostal z té trapné a bolestivé polohy. Vůbec nevěděl, že se vše nahrává na kamery, které byly rozesety po celém parku. Kett si vzala z jeho peněženky pět tisíc korun, ani o korunu víc. Natáhla si trenky, plivla na Velkou kapsu a odešla z parku.

**

Velká kapsa ležel a plakal, nevěděl, co má dělat, nemohl dosáhnout

ani na telefon, zavolal by asi manželce, nebo komu? Nebyl schopen vůbec nic vymyslet, nemohl volat ani o pomoc, protože se bál, že příběhne v lepším případě nějaký bezdomovec a okrade ho, anebo se půjde podívat nějaký teplouš, kdo to volá o pomoc, a najde ho bezmocného na lavičce s holou prdeli, ani nechtěl domýšlet, co se může dít. Po několika hodinách, kdy se pokoušel šetrně koule vytáhnout, marně, slyšel nad sebou mužské hlasy.

„Tak co, ty prasáku, co tu děláš, ožralo, souložíš s lavičkou?“ Velká kapsa uviděl strážníky. Udělalo se mu zle. Nicméně strážníci ho nepoznali, a když viděli, v jaké je choulostivé situaci, tak mu začali spíš ze solidarity pomáhat. Jednu ze spruší museli vyřezat, tak to chvíli trvalo, než si přinesli malou pilku. Stále nevěděli, koho osvobodili. Ani se neptali, zda chce tuto událost sepsat jako přepadení, či zda byl jinak poškozen, či zda potřebuje zavést do nemocnice.

Podal si s nimi ruku, řekl, že je fajn, že si chlapi pomáhají, a s doširoka rozkročenými nohama se odpotácel z parku. Netušil, že za pár týdnů si všimne jeden ze strážníků v centrále při kontrole kamer této události a pozná ho. Pak již vše mělo hezký spád. Celý incident byl natočen, a to od počátku až do konce, včetně zvuku. Nahrávka se prodávala velmi dobře a byl o ni velký zájem.

Velká kapsa se probral ze šoku, když Houslista na něj volá, pojd' se podívat, to jsi ty. Míla si začal vzpomínat, jak Velká kapsa chodil dlouho tak nějak divně, jako by měl syfilis. To již ale běžela nahrávka na velkém televizním plátnu v Klubu a všichni kromě Velké kapsy napjatě sledovali každou část záběru. Ještě stále se nesmáli, protože nevěděli, kdy se na nějakém sestřihu neobjeví někdo v nějaké choulostivé situaci. Třeba jak si berou igelitku ne banánů, ale peněz.

16. Když prokurátor staví, musí někdo sedět

Elegán se tak zahleděl do děje v Klubu, že zapomněl na čas. Rychle vyskočil, sjel výtahem do garáže a rychle se dostával přečpanou magistrálou do centra města. Všichni byli tak rozrušeni, že si nevšimli, že mezi nimi pár kámošů chybí. Elegán vstoupil, právě když Redaktor odcházel, kývnutím ruky se pozdravili, když se míjeli, a to již v patách za nimi klusal Fík, vyšňořený, jako by se ženil.

Fík věděl, že jeho cena stoupá, s Úřadem, kterému velel, byl pro ně nyní nepostradatelný a dnes měl podat raport, co se mu daří zajišťovat, jak je plněn úkol, který dostal. Byl rád, že mu jeho synek pomohl rozbít jednu významnou advokátní kancelář a postavit se do čela důležité části řetězce organizovaného zločinu, kdy bude právě on rozhodovat, kdo ze solárníků bude vybrán, aby se stal solárním žebrákem.

Připadali si se synkem jako bohové, že oni budou ti, kteří rozhodují. Tak velké měl ambice a tak velké bylo jeho ego nepostradatelného. Věděl, že jeho tři elektrárny jemu i jeho vnukům ponosou nemalé peníze. Věděl, že i on je solární baron. Nebo si na něj alespoň hrál. Je pravda, že viděl hluboko do karet všem a stal se neopomenutelným.

**

Metodika podpory, kterou si vyrobili, jasně hovořila: Fík licenci musí vydat, protože je na to zákon, je to nároková věc, pokud splní zákonné podmínky. S tím se nedá nic dělat. Ano, obstrukce, to může dělat, ale je to tenký led.

Proto nastoupila druhá podmínka, a to je připojení k distribuční síti. No a tam má svého synka. Ten může obstrukce dělat nebo účinně obstrukce řídit. A to se také dařilo. Prostě nebyla v daném místě

kapacita, posouvalo se připojení, synek od Fíka jen zkoordinoval, jestli se má zdroj připojit, nebo ne. Jednou to ale doslova podělal. Napsal přímo na protokol o připojení: nepřipojovat, nezaplátit. Tím byl odhalen jejich malý obchod, který si táta se synem vytvořili ještě mimo, jako takovou rodinnou firmu.

Pár desítek milionů korun na tom již vydělali, když došlo k tomuto trapasu. Vždy si poznámky dělal pečlivě na své kopii, nevěděl, co to blbnul, jak se mu to mohlo stát. Bylo to poprvé v jeho životě, kdy ho táta doma seřezal, přestože mu bylo čtyřicet.

Když ho mlátil, tak na něj řval: „Víš, co se stane, pokud na to přijdou? Víš, co se stane, že jsme si udělali ještě soukromý kšeft bez nich? Já nevím, jak jsem mohl zplodit takové vemeno!“ Synek vzlykal, že se mu to stalo poprvé a nedopatřením. O to víc si dávali pozor, aby jejich pletichy nebyly ostatními odkryty. Se slovy, co je doma, to se počítá, pěkně skládali své penízky a Fík se co druhý den chodil dívat, jak se pěkně jeho elektrárny mají k světu.

Vůbec mu nevadilo, že dělníci na stavbě nejsou gummy, jak je sám nazýval, a že ho tam vidí. Stejně firmy a stejní dělníci stavěli o pár vesnic dále další elektrárny, které patřily zase jeho dvěma věrným spolupracovníkům z Úřadu, na které se mohl spolehnout. Stavba se nedala utajit a ani ho nenapadlo, že by to měl dělat. Vždyť věděl o každém politikovi, o všech, kteří do tohoto lukrativního byznysu šli, věděl, které elektrárny jim patří, musel to vědět, vždyť se synkem vydávali licence, stejně tak připojovali elektrárnu.

Fík cestou přemýšlel, jestli se nestal nějaký malér, neměl tušení, proč je pozván. Asi kontrolní den, jak všechno probíhá dobře. To že bude další funkční období, to je na šest let, bylo všem jasné, kdo jiný by to měl být. S budoucností si nedělal starosti, potvrzení, že ve funkci bude další dvě volební období, to je dvanáct let, měl, když připravovali zákon, který mu měl zabetonovat pozici tak, aby s ním nehnuli. Však se Křivý nadřel, jako právník byl průměrný, jeho

charakterové vlastnosti se nedaly popsat. Byl to padouch každým coulem, a také proto s ním tak za zády jednali. Nikdo ho neměl rád a Fík ho také nesměl nikdy nikam brát. Padouch byla jeho druhá přezdívka, jinak mu nikdo neřekl. Jeho jméno ani mnozí neznali. Fík byl sebevědomý blb.

Do Klubu vcházeli najednou, ale nikdo jim nevěnoval velkou pozornost. Zrovna byla velká hádka, co má Redaktor za materiály, že to určitě není všechno, co jim tady nechal. Záznam z kamer běžel podruhé, a to jen proto, aby se ostatní ujistili, že tam nejsou anebo se nenachází poblíž. U druhého zhlédnutí se již všichni, až na Velkou kapsu, hodně bavili a dobírali si Velkou kapsu. „Ukaž nám prdel, jsi to fakt ty? Ty neznáš Kett?“

„Vždyť úplně všichni vědí, že je to chlap s cickama.“ Velká kapsa seděl zcela zborcen, pokoušel se o něj infarkt a v duchu si přál být mrtev. Taková potupa, jak to, že tam není ta část, kdy ho pochcal ten pes, když mu nejdříve pod lávkou očichával bezvládně visící koule. To byl také strašný okamžik, ještě že ta potvora měla páníčka, který když hvízdal, tak se bestie stačila na něj vymočit, a to tak důkladně, že byl mokrá od hlavy až k patě. Smrad nevnímal. Rychle se rozpomínal, co ještě na záznamu nebylo.

Bylo mu jasné, že ti zmrdi přijdou znovu a budou vydírat. Proč ale nepřišli za ním? Těch pár milionů by jim také dal. Hlavu měl jak vymetenou, nevěděl, co má dělat. Nechal se urážet a v duchu si říkal, jestli se přivalí Autista, tak mě vyhodí. Míla to cítil také a věděl, že Teflon je jejich jediná záchrana.

Byl to vše zlý sen, Míla tam tenkrát také byl, dostal odměnu, kterou měl dále dělit Žížalám. Co když to je také nafilmované, ten batoh nechal na chvíli bez dohledu, vůbec neví, kolik milionů tam bylo, jestli si někdo vzal pět, tak by to stejně nepoznal.

Elegán věděl, do jaké atmosféry vchází, a proto se posadil, na nic se neptal a jen se koutkem úst usmíval. Fík se hrnul jak velká voda

hned ke stolu, chtěl vidět každou fotku, smál se, až se mu malé břicho třepalo jak huspenina. Chtěl být vtipný a začal si dělat z Velké kapsy legraci. Básnička, kterou na jeho prdel složil a odrecitoval, nikoho nerozesmála. Ale tak to bylo vždycky, hodil se na nějaké dílčí zlodějny, a to bylo vše.

Velká kapsa omdlel, i když si myslel, že se mu podařilo umřít. Nemohli ho vzkřísit, ani když ho polili studenou vodou, zvedli nohy nad výši hlavy a dělali další kousky, které znali z dřívějšíka z různých školení první pomoci.

Vešel Teflon a suše řekl: „Zavolejte záchranku, ať nám tu nechcípne, co bychom s ním dělali. Tady ho nezakopeme.“ To již personál volal záchranku. Doktoři i s nosítky vletěli do Klubu a začali se vyptávat, co se stalo.

Přiskočil Fík, který prd věděl, a začal podávat raport, jako by byl nejméně profesor medicíny. „Vy jste lékař?“ zeptal se lékař, zatímco ošetřoval ležícího Velkou kapsu. „Ne, nejsem, ale na vojně jsem byl lapiduch.“ Lékař obrátil oči v sloup. „Prosím, může mi někdo říct, co se stalo?“

A Fík znovu spustil: „Pán je přepracován, pořád musí hodně pracovat. A mezitím také snědl asi viagru, protože když hodně pracuje a leží na něm celý stát. Fík se chtěl prostě předvést, jak umí zachránit jakoukoliv situaci. On však dokonale uměl vše podělat, ne zachránit. A nebylo tomu jinak ani dnešního dne.

„Tak když na něm leží celý stát, to ještě nemusí užívat viagru,“ opáčil znechuceně lékař. To již mu píchal další injekci a zaváděl kanylu a kapačky. Fík však pokračoval: „To má z práce, on pořád pracuje.“

„Promiňte, pane doktore, tady kolega má šok,“ a Lopata odtáhl Fíka stranou.

Lékař slyšel šok, tak se začal na Fíka sápat, aby ho rovněž ošetřil. „Omlouvám se, nemyslel jsem šok jako trauma... prostě on je tak

trochu blbý.“ Fík pochopil, že má mlčet. Lopata podal vcelku odborný popis toho, co se stalo. Pochopitelně vynechal záběry z kamer, fotky a vše, co předcházelo tomuto kolapsu. Velkou kapsu naložili a odvezli ho do nemocnice. Na nosítkách, ve kterých seděl a byl přikurtován, mu padala hlava ze strany na stranu. Pro neznalého situace to vypadalo, že je po něm.

Dokonce ho Elegánovi bylo asi sekundu líto, než se vzpamatoval a vzpomněl si, jaká je to kurva převlečená za kamaráda. V tu chvíli jeho rysy v obličeji ztvrdly a nabraly opět ledový výraz bez jakékoliv emoce.

„Nevím, nějak se nám v poslední době nedaří,“ protnul hrobové ticho Hlavoun. „Myslím, že je pro nás jednodušší zaplatit Redaktorovi, co chce. I on ví, že si s námi nemůže hrát, ale to co máme na stole, by mohlo přinést pád vlády a bůhvíco ještě.“

„No to si nemyslím,“ ozval se Autista. Pád vlády, to bylo zase spojení, které v něm evokovalo, že by měl něco říci.

Hlavoun raději rychle reagoval, aby nemusel poslouchat větu, kterou snad slyšel miliónkrát, a pozval Modrookého a Fíka do salónku. „Podívejte se, pánové,“ začal hned, jakmile za sebou zavřel vypolstrované dveře. „Musíme vědět, jak se to vše jasně vyvíjí. Jak pracuje Monostav? „Jo je to vcelku v pořádku. Staví jak drak, a tam kde nestíhá, tak mají pěkné dřevotřískové desky, které hezky nastříkali.“

„Počkej, na co mají desky?“

„Místo panelů. Nedá se to stíhat v tom rozsahu, všichni staví jak diví.“

„No, ale to nebudou vyrábět elektřinu, nebo je to nějaký zázračný model?“

„Vyrábět nebudou, ale dodávat budou, to je to kouzlo.“

„No tomu nerozumím, jak mohou dodávat, když nebudou vyrábět?“

„Jednoduše, prodají znovu to, co je v síti. Proč si myslíš, že budujeme ty velké elektrárenské celky a samostatnou distribuci. Je to vymakané, neboj se, vše běží jak po drátcích.“

„Tam, kde se nestíhá, tak dá Fík licenci a jeho synek papír na připojení. No a pak se to všechno dodělá. Je to jednoduché jako fácka. Nejdříve papíry, pak dílo.“

„No to považuji za dost velké riziko.“

„Neboj se, máme to pod kontrolou.“

„Plukovníci s prokurátory s námi staví jak diví. Sami dělají i bezpečnostní opatření. Nic nenecháváme náhodě. Platíme všechny, i Žízaly, tak jak to má být.“ Hlavoun spokojeně pokyvoval rukou, jako když dirigent řídí filharmonii, a dodal: „Tak se mi to líbí, ale tak to nemůžeme nechat. Váš systém na vybudování ochranného válu je nedostatečný. Musíme to udělat jinak. Naše elektrárny koupí Energotak, budeme muset nakrmit Žízaly, aby nezačaly šílet s nějakým zákonem.“

Fík začal zuřit: „Já svoje elektrárny prodávat nebudu, já si je chci nechat.“

„Dělej, jak umíš, ale ty připrav rozsáhlý projekt na odkup všech našich velkých elektráren, a to hned. Již nemůžeme čekat. Vidím, že to Fík nemá pod kontrolou, jak sliboval.“ Fík se nafoukl jak létací balón, byl vzteky na prasknutí. „Podívej, licence vám zajišťuji zadarmo. Víš, kolik by jiní za licenci zaplatili?“

„Ne, to nevím,“ tvářil se Hlavoun naoko zvědavě.

Samozřejmě že o kšeftech Fíka, jeho synka, stejně tak lidí od Fíka věděl. Že za vydání licence brali až dvacet milionů korun podle velikosti elektrárny a problémů, které mohli žadatelé nadělat. Byl to ceník, kterému se mohli vyhnout pouze majitelé, kteří patřili do skupiny. Párkrát se stalo, že to Fíkoví a jeho lidem, stejně tak jeho synkovi, uteklo. Neměli ani potuchy, že Hlavoun o jejich kšeftech ví úplně vše. Vůbec je nenapadlo, že peníze, které se převáděly na

jejich úplatky přes Kypr za různé poradenské smlouvy, má Hlavoun pod kontrolou. Hlavoun prostě věděl vše, ale mlčel. Dělal to tak vždy, znalosti o nekalých kšeftech využíval, až když to osobně potřeboval. No a teď mu ty malé zlodějny Fíka přišly vhod. Může se to do budoucna hodit. Jak sám říkával: „Není nic horšího než úředník nebo politik, který nemá žádný škraloup, to pak máme vícepráce.“ Na „vícepráce“ se ho jednou ptala Žížala, která již byla přijata do party a tuto větu slyšela poprvé. Protože měl tenkrát dobrou náladu, začal vysvětlovat, kolik stojí peněz a času něco kompromitujícího vyrobit. Proto je prý lepší si vybírat do státních služeb raději ty, kteří to máslo na hlavě mají. Lepší máslo na hlavě, než svatozáře.

Stalo se, že někteří byli takoví hajzlové, v duchu přemýšlel Fík, že si vzali licenci a pak nezaplatili. To pak na ně naskočili trochu tvrději se svými plukovníky a prokurátory. Byl to nemilosrdný boj v džungli třetího tisíciletí. Na úřad chodili bývalí fizlové, vyjednávali podmínky, přinášeli odměny a obchod kvetl jako nikdy dříve.

Bralo se všude, v milionech korun, a především hotově. Peníze ve velkém mizely na Kypru, který se stal takovým nějakým energetickým ostrovem. Fík se cítil sebejistě, protože věděl, že mu musí být všichni vděční, jak to se svými hochy pomohl vymyslet a jak to pěkně probíhalo. Nic ho nezajímalo, než vydání licencí, synkovo připojení, peníze a pochopitelně jeho tři elektrárny.

Zákon, který mu zaručí bezproblémové setrvání ve funkci, byl schválen. On byl šťastný a nenechal si svůj pocit štěstí nikým narušit. Rozhodl se, že si nenechá své štěstí nikým vzít a bude ho bránit i se zbraní v ruce. Koupil si nové boty, oblek i kravatu a chlebíčky na recepci kradl stále stejně. Když ho znovu chytli, tak jen odsekl, starého psa novým kouskům nenaučíš a tygr trávu nežere. Sice nebylo personálu jasné, co to ten pán žvaní, ale Fík již byl takový. Myslel si, že na něj nikdo nemá.

Hlavoun se zeptal, kolik vlastně těch elektráren je připojených,

kolik to bude čerpat peněz a jak to bude s tím biometanem. Fík neměl rád všetečné otázky, a vůbec ne takové, na které neznal odpověď. A jelikož neznal odpověď nikdy na nic, tak jen velkopansky odpověděl: „To nemůžu říct jen tak z voleje. Na to se musím podívat.“

„To je jasné, i když si myslím, že ty čísla bys měl mít v hlavě, blbečku. Je to důležitější, než si myslíš, a nezapomeň, jsi za to zodpovědný a mně se to fakt již nelíbí. Ať jsem kdekoliv, tak se mluví o fotovoltaikách, všude se staví. Míla dal další prachy na jejich podporu, prostě abyste to, hoši, nepřestřelili. Myslím, že to nemáte vůbec pod kontrolou. Ty čísla mi přines zítra ráno v sedm hodin do kanceláře.“ Fík se poprvé zapotil. Filloupě se usmál, chytře to vlastně neuměl. „Já ještě něco mám, že bych šel, jestli mě nepotřebujete.“

„Ne, již tě nepotřebuji, ale zítra ráno ať jsi u mě a přines všechny podklady.“

dezinformace

17. Elis, mistr SUN-C', NWO

Elis si užívala volna. To byla nádhera, všude pohoda, klid a mír v duši. Ráj, nic jiného než ráj, tak se dívala kolem sebe plná radosti, že je to zrovna ona, která měla štěstí na úplně všechno. Manžela, práci, vizáž, zdraví, kamarády, rodinu. Měla vše, co si člověk může ke štěstí přát. Pokud není padouch. Ležela natažena na verandě, dýchala z plných plic tu slast mořského vzduchu, Einstein ji vzal na milost a ležel jí u nohou. Listovala bezmyšlenkovitě v modních časopisech, dělala vše, na co poslední rok neměla vůbec čas. Dokonce si znovu četla svoji nejoblíbenější knihu Umění války od Sun-C'. Tu četla vždy, když se cítila zcela vyčerpaná a potřebovala si utříbit některé další kroky, které se chystala udělat.

Knihu kdysi dostala od jednoho z nejvlivnějších, nejlepších a nejobávanějších novinářů. Byl z něj postrach pro všechny, protože nebyl povrchní, nedělal kauzy na objednávku bez obsahu. Když něco napsal, tak to bylo jako judikát nejvyššího soudu. Nikoho ani nenapadlo cokoliv z toho zpochybnit. Byl a stále je hvězda ve svém oboru. Když se s ním setkala poprvé před mnoha desítkami let, tak vůbec nevěděla, jak reagovat. Nevěděla, jak se s touto novinářskou hvězdou může bavit. Měla prostě strach. Ve dveřích se objevil muž, vizáží spíš klučina, s bystrými očima. Usedli ke stolku ve vyhlášené restauraci ve sklepeních Starého Města v Praze. Ještě stále jí tenkrát hučelo v uších, ty jdeš na setkání s novinářem, který zničil všechny lumpy, kteří se mu dostali do cesty. Však co, já nejsem lump, tak čeho bych se bála, oponovala v té době příteli. Ještě než se toho večera rozvinula diskuze, vytáhl z kabely malý balíček s tím, že to je dárek pro Elis. Horečně tenkrát přemýšlela, mohu si vzít dárek od novináře? To snad nemohu. Ruka se jí třásla a stále bojovala sama se sebou, co to má znamenat. On s úsměvem dodal: „Je to moje neoblíbenější knížka, snad vám udělá radost a snad vám i v

některých krocích bude vodítkem.“ Balíček otevřela a tam byla ONA, kniha knih, nikoliv Bible, ale Umění války. Ještě tentýž večer ji jedním dechem přečetla. A pak znovu a znovu, je to kniha, ke které se stále vrací. Je to kniha, ve které objeví pokaždé něco nového, a to ji četla snad milionkrát. Moudro mistra Suna obsažené v této knize, staré více než dva a půl tisíce let, je v mnohém její inspirací. Jako například: **„Znáš-li nepřítele i sám sebe, můžeš bez obav svést sto bitev.“**

Tak jak uměla pracovat s plným nasazením, tak uměla také lenořit. Nebrala telefony, neotevřela e-mail, chtěla si těch pár týdnů užít bez jakéhokoliv vyrušování. A to se jí dařilo. Byla ráda, že je doma, byla ráda, že se nemusí potkávat s tím ksindlem.

Život na ostrovech ubíhá rychleji, než narážejí vlnky moře na krásné břehy, buďto do bělostného jemného písku, či krásných, nad moře se vypínajících granitových skal, porostlých zevnitř a na vrcholcích bujnou tropickou vegetací. Elis věděla, že bude muset za pár týdnů zpět, a proto si svolala své kamarády z NWO, aby nejen poklábosili před pracovním setkáním, které se tentokrát konalo v indickém Švýcarsku, jak říkali jihu Indie, překrásné oblasti Goya. Naposledy když se setkali u nádherného moře, tak to bylo ve francouzské Polynésii, ale to je již pár let zpátky. Elis se nechtělo pozvánky posílat, protože je to proces přes speciální kanály. Není možné kontaktovat kamarády jinak než přes šifrované telefony nebo e-maily.

Bezpečnostní proces znala a celý život to přísně dodržovala. Požádala o tuto službu Noru, která velmi ráda celou organizaci zajistila, včetně hotelů a celého servisu. Většinou se přátelé zdrželi jeden týden a zase se rozutekli, zmizeli jako voda v proutěném koši. Přijeli všichni a zažili si dost legrace. Znali „drby“ z celého světa a bylo až obdivuhodné, jak se některé nitky spřádaly. Pro všechny byla takováto setkání i pracovním, nejen přátelským přínosem.

Elis jen zastříhala ušima, když uslyšela o kontech na Kypru a o energetické mafii, která si tam řeší své peníze, a to nejen z Evropy. Hong Kong a finanční operace, které probíhají především v oblasti fotovoltaických panelů, jak se tam peníze tahají v kufrech. Tolik podrobností vůbec neznala. Narazili také na Bankéře, kterého znala z Prahy. Udivilo ji, že je známá figurka v Rakousku, Švýcarsku, Lichtenštejnsku a pochopitelně ve všech daňových rájích. Bankéř se zabýval především převody peněz a jejich ukládání v zahraničí pro přední politiky a také pak pro kohokoliv, kdo ho uměl zaplatit. A levný rozhodně nebyl. Jeho služby mohli využívat jen hodně bohatí.

Toho svinstva, se kterým se v průběhu svých služeb pro mocné setkal, bylo tolik, že začal pít. Pil hodně a začal být rizikovým faktorem v řetězci organizovaného zločinu. Ale stále byl špička ve svém oboru a znali ho i kamarádi Elis, kteří se podrobně zajímali o transakce na Kypru, v Panamě a na Kajmanech a prováděli jejich analytické vyhodnocení. Když seděli večer u Elis na zahradě, tak různě u jednotlivých stolečků, či jen tak korzovali se skleničkou vína a povídali si, přišla Norika a jen tak mezi řečí ji upozornila, že se připravuje v Praze velká mela, že to bude chvíli nebezpečné, ať zůstane doma déle, aby se zbytečně neodhalila. Samozřejmě to tak nemyslela, věděla, že Elis je jeden z největších expertů a ani při nejsložitějších situacích nikdy neselhala. Všichni si jí vážili a považovali její dosavadní analytické zprávy za jedny z nejlepších ve skupině.

NWO jí to určitě odpustí a co, je tam Norbert. „To víš, Elis, nemusíš být u všeho. NWO bude mít poradu příští měsíc v Goya, tam vše probereme, bude tam příjemně a tobě nic neuteče.“

„Myslím, že je to dobrý nápad. Stejně se mi nechtělo letět na pár týdnů do Prahy a pak přes půl světa na poradu. Protáhnu to doma a odpočinu si. A co ty, jak se máš v D.C.?“ zeptala se Elis. „Mám se bezvadně, miluji to město, které ani nepřipomíná Ameriku. Je tam

kus Evropy. Život mě tam baví, pro naši práci je tam větší klid.“

„A co víš o Chameleonovi?“ zeptala se Elis. Nora se usmála a dodala: „Tolik, že bych mohla napsat román, nebo spíš krimithriller. Do D.C. přijíždí zřídka, hodně pobývá v Londýně.“

„A co Moskva, Tel Aviv, Peking?“

„To co tam vyvádí, tak to vím jen z několika zpráv, ale bude to předmětem jednání v Goya, prý se máme na co těšit.“

Obě brouzdaly kolem bazénu a čachtaly si chodidla v přepadu. Byla to krásná atmosféra, kdyby se nepřihřítla Lízinka, na zádech Einstein, a nevrhla se k prvnímu stolečku, který byl nejbliž hustého ibišku. Všichni sborově vykřikli, shodili stůl, židle, nastala panika. Norika spadla do bazénu, pochopitelně oblečená. Lízinka s Einsteinem viděli, co způsobili, bylo vidět, že je ten všeobecný chaos baví, a aniž by se báli neskutečného jekotu a pištění, pokračovali ve svém předvádění, ale poněkud pomaleji.

Lízinka zpomalila tempo a pomalou chůzí, chůzí šelmy na lovu, se procházela mezi zkoprněnými přáteli. Einstein ležel na jejím hřbetě tak, jak byl zvyklý, hlavičku vzprímenou, všechny čtyři packy visely podél mohutného těla této šelmy. Jejich kousek se jim povedl, Igor jen počítal škodu způsobenou především rozbitými skleničkami a vylitým vínem, rozházenými dobrůtkami, které ležely na každém stole, a dokonce byl převrácený větší stůl, kde bylo jídlo naskládáno tak, aby se mohli všichni obsloužit, pokud měli po vydatné večeři ještě na něco chuť. Zahrada, veranda, okolí bazénu, prostě vše vypadalo jako po Apokalypse. Chtělo se jí plakat i smát se zároveň. Lízinka dokončila svoji kreaci, jako by byla na molu a předváděla model Versace. Tvářila se povýšeně, jako mívají ve zvyku světové top modelky, které vědí, že všichni tam v hledišti jsou fascinováni jejich krásou a zcela omámení tím, že mohou být v jejich blízkosti. Mnoho žen se tajně dívá, jak by je mohly napodobit, jaký model si mají koupit, a myslí si, že z nich právě ten model udělá tu krásnou,

štíhlou, mladou, dlouhonohou. Manželé, kteří je doprovází a většinou to platí, té své slepici přitakají, ano, to je krásný model, ten ti bude moc slušet. Tuto větu pronášejí zcela zpitoměle a automaticky a hlavou se jim honí jediná představa, jak z toho modelu svlékají právě tu krásku, jak je ona dychtivá po jejich mužství, které visí jak ucho jezevčíka pod rozbředlým břichem plným tuku. Ano, každý z nich prožívá tu podívanou módních přehlídek, plnou krásy, úplně jinak.

S Lízinkou tu přehlídku prožívali všichni stejně, nejdříve se k smrti vylekali, že nastala jejich poslední hodina a ta šelma někoho z nich určitě rozsápe. Pak se postupně, podle toho, jak kdo rychle odhalil, co se vlastně děje, začali probouzet ze šoku vyvolaného obavou, že jsou ohroženi na vlastním životě. Pak rozpoznali Einsteina a někteří se začali bát o nebohého psíka.

Ačkoliv ne každý měl toho malého černého hajzlíka rád, protože jeho veselý kukuč, krásná očička neznamenal, že je jim oddán na milost a těší se na to, až ho pohladí. Jeho někdy až zákeřné reakce nebyly vnímané shodně. Posledně, když si malou aktovečku jeden z nich položil na zem a klekl si, aby přivolal Atika, protože se s ním rád mazlil, kdykoliv přijel k Elis a Igorovi na návštěvu, se stala nepříjemná příhoda.

Tenkrát příběhl, nechal se mazlit, lehl si na břicho, nechal se šimrat, a když měl dost, tak se loudavým krokem odebral na své místo. Kamarád se postavil, v tu ránu se náš malý zázrak vrátil, počůral mu tašku a utíkal na své místo. No a takových příhod s přáteli mohla Elis vysypat z každého rukávu tisíc.

Takže i v této tristní chvíli byli přátelé rozdělení na dvě skupiny. Ti jedni měli radost, že ho ta příšera odnese, a o ty druhé se pokoušel infarkt, že mu ublíží. No a když nastalo třetí dějství tohoto představení a všichni pochopili, že Einstein přivedl ukázat svého kámoše Lízinku, pyšně přes jeho hlavu sešel na terasu, přesně tak,

jak vítal Elis, když přijela z Prahy.

Přes škodu, kterou svým kouskem způsobili, rozlehl se přes celou zahradu neskonale smích, a ten končil až za ranního kuropění. Tak už se dlouho nebavili jako toho večera. „Elis, lepší večírek jsi nám nemohla připravit,“ znělo téměř shodně při loučení.

Ti co mají veškeré informace o dění ve světě, se v přátelské náladě rozešli. V každém z nich zůstal po tomto večeru kus neblahého tušení, že vše co dnes probírali, je předzvěst něčeho strašného, co lidstvo doposud nepoznalo. Válka, která může zničit život na této planetě, planetě, která se jmenuje Země. To že mají veškeré informace, že umí tyto informace vyhodnotit a že se dnes, bez obalu, o tom bavili, každému z nich nahánělo hrůzu, protože věděli, kam vše spěje. Musí nastat změna, politici nemohou zastávat roli vyžitek a pijavic systému, a to je jedno, ve které části světa. Musí přijmout osobní zodpovědnost za svoji práci, nikoliv imunitu za zločin.

18. Fík, filantrop a Emil Filla

Bylo nehezké ráno, venku drobně přšelo, bylo sychravo. Podzim a zima se blížily a Fíkoví nebylo nanic z toho počasí, ale z problémů, které zjevně mohou padnout na jeho hlavu. Dobře věděl, že ceny elektriny vyrobené ve fotovoltaikách byly přemrštěné, ale že s ním někdo bude jednat jako s onucí, to se mu ještě nestalo. Celou noc nespál a přemýšlel, proč by se měl zpovídat jen on z průšvihů, který zavinili všichni. Možná že si tu třetí elektrárnu neměl pořizovat s politiky společně. Měl si jít vlastní cestou, jako u těch dvou. Tak by mohl lépe manévrovat. Ihned tuto myšlenku zapudil jako blbost. Co víc tě může ochránit, než společný zločin. Je dobře, že ji mám společně s nimi. Ale proč se po mně v poslední době tak vozí? Zase jsem toho tolik nezavinil a můj synek s Advokátem jim také vycházeli vstříc, jak jen mohli. To že se za licenci platilo, to je přece správné! rozhořčoval se v noci, když se převaloval a počítal hříchy, vlastně hříšky, které za poslední dobu se svými spolupracovníky a synkem prováděli. Proč já, proč jen já.

Zítřka se hodím marod, abych si vše řádně promyslel, a pak půjdu za Hlavounem a pěkně mu to vysvětlím, to si za rámeček nedá, co mu všechno řeknu. On si myslí, že nevím, komu všechny ty elektrárny patří. Že nevím o Pistolníkovi, že nevím, jak se za mými zády domlouvali s Modrookým. Zapomněli, že mám komplexní informace. Já mám přes licence část informací a synek přes připojení tu druhou část. Já, jen já mám celou mozaiku. Mě tak jednoduše nezničí. To se svinsky plete, brblal si Fík pod vousky a čekal, až bude těsně před sedmou, aby nechal zavolat na sekretariát Hlavouna, že je nemocný.

Nechal vše provést sekretářku a netrpělivě očekával, až mu zazvoní telefon. Věděl, že ho zvedne až na páté zazvonění, aby náhodou nezvedl volání rozzuřeného Hlavouna. Tak měl dohodnut signál se svojí sekretářkou. A opravdu, něco málo po sedmé mu

Hedvika zavolala. „Tak co, jak reagovali, co jsi jim řekla?“ vyzvídal Fík. „Nic, jen to co jste mi řekl. Že jste nemocný, že vás záchranka odvezla přímo z práce, že to je nějaká mozková příhoda.“ Fík to nevydržel a zařval: „Ty jsi kráva, cos jim to navykládala? To si může ověřit, a když zjistí, že je mi hovno, tak nevím... vždyť jsem ti jasně říkal, co máš žvanit.“

„Jó, to se vám řekne, ale sekretariát mě přepojil na Hlavouna, než jsem ze sebe vykoktala, že vás chci omluvit. Tak se on začal vyptávat, co že se vám tak náhle stalo, a pořád dokola. No tak jsem ho ujistila, že je to moc vážné, že nevím, jestli to přežijete. A když jsem zvyšovala grády, tak jsem měla pocit, že mi věří, a nechával vás pozdravit, pokud to prý budete ještě vnímat. Že u mozkových příhod to většinou je pacientům jedno, tak nevím.“

Fík cítil, že se mu podlamují kolena. Jestli to praskne, tak má po ptákách, to věděl jistě. Nechtěl již raději nic vědět, Hedvice poděkoval a řekl jí, že zůstává pro dnešek doma, že mu opravdu není dobře. To že se mu skutečně udělalo zle až u jejího telefonátu, jí pochopitelně neřekl.

Seděl v křesle svého obývacího pokoje sám se svým papouškem, který z ničeho nic na něj zavolal „Pepo hňupe“ a začal se smát stejně nesnesitelně jako jeho manželka. Hodil po něm papuči, ale netrefil se. Papoušek začal gradovat „říkám ti, jsi hňup, Pepo hňupe“ a opět napodobenina skřehotavého smíchu manželky. Fík rezignoval a nechal papouška nadávat, a ten zvyšoval grády. Fík raději odešel z obývacího pokoje do zimní zahrady na druhém konci domu, aby toho strašného ptáka, kterého si pořídila manželka, raději neslyšel.

**

Pozval své věrné spolupracovníky Boža a Padoucha domů, aby probral další postup. Oba přiběhli přímo ze svých staveb elektráren, kde rovněž trávili většinu pracovního času. Nic víc je celkem nezajímalo. Přišli zvědaví, co se vlastně děje. V práci šly chodbové

řeči, že to s šéfem švihlo. Že by se o Fiká báli, to tedy ne, ale kdyby to s ním skutečně švihlo a začal kecat, tak by to mohlo být dost špatné pro všechny. Období bylo politicky nestabilní, měnila se vláda a nový premiér byl dle jejich slov „kokot“, který neměl ani fotovoltaickou elektrárnu a vůbec nevěděl, co to je biometan a jaký profit z něj bude, až dokončí i tento husarský kousek v legislativě. Pořád kdákal něco o bioplynu, a tím si naštvál všechny zemědělce. To se jim pro dezorientaci velmi hodilo a pracovali dál na svých projektech a tunelech do státního rozpočtu.

Premiéra nebrali vážně a byli si jisti, že je poslední, kdo může do jejich byznysu hovořit. Fík se chystal na další funkční období a život na Úradě byl lepší než život na zámku, jak říkali shodně.

Vkráčeli do vily Fiká. Zabouchli branku a procházeli dlouhým chodníčkem ke dveřím vily, za kterou by se nemusel stydět ani Rothschild. Fík přišel otevřít v hedvábném domácím sáčku, s kapesníčkem v kapsičce. Asi to viděl někde ve filmu, že to nosí šlechta, když je po ránu doma. Nevšiml si, co nosí pod tímto sáčkem, a proto měl pod ním vytahané tričko s nápisem Wodka wyborova, pyžamové gatě z letadla. S nimi se chlubil, že mu je jednou přivezl Modrooký z Ameriky, jako dárek. Chudák nevěděl, že to jsou pyžama z první třídy letadla, protože netušil, co to první třída v letadle je. Natož aby měl znalost, že k výbavě v první třídě při letu patří i pyžama a papuče. Na nohách měl naboso žabky.

„Pojďte dál, kluci,“ oslovil žoviálně své podřízené. „Co se děje, šéfe,“ zaznělo jak v mafiánském filmu. „Nic a všechno. Musíme probrat události posledních dnů. Hlavoun chce, abych předložil podrobný přehled fotovoltaik, kolik je výkonu, kolik bude třeba peněz na jejich výplatu. Co je naše a co jsou příživníci,“ jak říkali těm, kteří šli do podnikání jen proto, že jim stát dával neuvěřitelné podmínky, ale nepatřili do jejich party. „Jak výkony?“ vysoukal ze sebe Božo. „Jak to máme vědět, je to boom. Jak máme vědět, kolik je

a kolik ještě bude?“

Padouch se zamyslel a dodal: „Šéfe, a to máme vědět my?“

„A kdo jiný!“ obořil se na něj Fík, „vždyť jsme za to zodpovědní.“

„Jak zodpovědní, jak zodpovědní,“ remcali oba jednohlasně. „Kluci, mlčte, to neukecáme. Musíme Hlavounovi něco podstrčit, ať se uklidní. Prostě jsem mu to měl dát dnes ráno. Ale jelikož jsem nemocný, tak nemohu.“ Padouch s Božou se na sebe podívali. Že by šéf vypadal nemocně, to se jim nezdálo, ale ve vážných chvílích uměli poslouchat a blbě se neptat na šéfovo zdraví.

„Musím předložit, kolik je výkonu, kolik ještě bude připojeno, prostě co nás čeká, až začnou vyrábět celý rok, a kolik to sežere peněz. Loňský rok jsme tak trochu kecali, ale letos nám to neprojde.“

„To nic není,“ řekl velkohubě Padouch, „já to s Božou připravím.“

Fíkoví se ulevilo. „A jak dlouho ti to bude trvat?“

„No dnes to nestihnem, jedeme ještě na naše stavby,“ a usmál se, „ale zítra odpoledne to budete mít barevně.“ Fík byl ukonejšěn, nalil každému hrníček čaje, jako vždy druháka, a začal si spokojeně pobrukovat. „Pro jistotu budu ještě nemocný a zítra odpoledne se stavte na kafe a přineste mi ten přehled. Dejte k tomu nějaké barevné grafy, ať má Hlavoun radost.“ Kluci sedli do služebního vozu, který řídil Božo, a vyrazili do severních Čech na obhlídku svých elektráren a pak to vezmou na jižní Moravu. Dnes by mohli stihnout vše. A jak jeli, cestou zpívali národní písně a měli dobrou náladu. Skleslost Fíká na nich nenechala žádné stopy.

Na Moravě se zdrželi, protože skončili s kumpány ve sklepě. Probudili se ráno po těžké opici a věděli, že slib, předat odpoledne přehled šéfovi, nemohou splnit, i kdyby nějaké přehledy na Úřadě byly. Jeli zpět jak o závod, Padouch jako spolujezdec něco ťukal do notebooku a Božo mu házel nějaká čísla. Vše dělali ještě pod vlivem

alkoholu, který z nich mohl vyprchat tak za dva dny, podle toho kolik litrů vypili. Kdyby krásný večer po několika litrech vína nezazdili nespočetnou řadou panáků slivovice, tak by to takové následky asi nemělo.

Nicméně stalo se, ale když se blížili ku Praze, měli již celou zprávu hotovou, zastavili se v kanceláři ji vytisknout, dát hezký obal a vydali se k Fíkoví domů. Fík je již nervózně očekával. Manželka byla doma a připravila bábovku. Fík byl opět ve svém hedvábném sáčku, tentokrát to ještě vylepšil malým šátkem kolem krku, který na vytahaném tričku s nápisem Wodka wyborowa byl děsivý. „Tak co, kluci, máte?“ neudržel se Fík. „Samozřejmě, šefe,“ ještě než dosedli a dali si druhák čaje, podali Fíkoví složku se zprávou. Vypadala nádherně. Barvami hýřila, grafy byly všude. Horší to bylo s obsahem. Padouch se ujal vysvětlování, co znamená ten graf, co ten druhý. Vysvětloval s nadhledem znalce a odborníka.

Fík jen lapal po dechu a v myšlenkách se pýřil. To jsou mi chytrí kluci. Nechal si vysvětlit, co které číslo a graf znamenají a byl nadmíru spokojen. Poklábosili o výstavbách svých elektráren, o problémech, které je potkaly. Závěrem je Fík pochválil, kde by byla energetika bez nich, že jsou opravdoví odborníci.

Vůbec je nezajímalo, co se s tímto boomem stane a jaký to bude mít dopad na poctivé investory, kterým nedovolí dosáhnout na licenci či připojení. Bylo jim to jedno.

Zajistili ještě legislativu, aby nemohlo dojít k jakémukoliv omezení jejich budoucích peněz. Fík je spokojeně vyprovodil z domu až k brance. Na žabky bylo trochu chladno, ale jemu to nevadilo. Vracel se domů a broukal si písničku Rascvjetali jabloni i gruši. Přemýšlel o tom, kdy bude zdravý, aby mohl navštívit Hlavouna a fascinovat ho touto perfektní zprávou. Seděl důležitě a přemýšlel. Dalo mu to hodně práce, přemýšlení mu šlo vždy ztěžka.

Velká kapsa se probral v nemocnici, když uslyšel hlas Míly. Když ho

uviděl, znovu upadl do bezvědomí. Byl to strašný rok. Míla to tak strašně neviděl. Bylo toho hodně, ale sám si nepohoršil. Příjem měl stále stejný, ne-li větší, starostí o trochu méně, byl opět mocný a spokojený. Redaktor dostal, co chtěl, a byl klid. Velká kapsa se stále válel v nemocnici a hrál si na nemocného a čekal, až se na něj zapomene. Tedy ne úplně, to zase ne. Hlavně ať se zapomene na jeho průšvih.

Fík se zázračně uzdravil a nechal se nahlásit k Hlavounovi hned první den, když dorazil po týdnu do práce. Ten ho bez termínu ihned přijal. Fík byl sebevědomý. V aktovečce nesl zprávu a těšil se, jak bude Hlavouna fascinovat svými vědomostmi. Vrazil k němu do kanceláře, aniž by počkal na sekretářku. „Ahoj, tak jsem tady.“

„No a co,“ odvětil s úšklebkem Hlavoun. „Tak ve které nemocnici jsi skončil?“ zeptal se Hlavoun a byl zvědav na reakci toho velblouda. Samozřejmě že když se Hlavoun dověděl, že Fík je v nemocnici a že ho odvezla rychlá, tak si nechal vše prověřit. Ne kvůli Fíkoví, na kterém mu vůbec nezáleželo, ale co kdyby se dostal fakt do nějakého stavu bezvědomí a žvanil nesmysly. To by mu musel třeba nechat zakroutit krkem.

Velmi rychle zjistil, že Fík vůbec nebyl nikde ošetřen, natož hospitalizován. Fík začal cítit, že něco není v pořádku. Proto začal lhát, jak se nechal vzhledem ke svému významnému postavení hospitalizovat pod jiným jménem. Hlavoun mu chtěl dát za to lhaní po hubě, ale přemohl se a přešel na téma, kvůli kterému se setkali.

„Tak ukaž mi vývoj těch fotovolataik.“ Fík mu předložil zprávu, která hýřila barvami, blbostmi, ale zcela špatnými údaji. To ale Fík netušil. Hlavoun tím listoval a průběžně se dotazoval na jednotlivé údaje. Fík měl před sebou rozloženou kopii zprávy a naučeně vysvětloval, co který údaj popisuje. Hlavoun ho nechal deset minut žvanit.

Pak vytáhl jiný dokument a zařval: „A co je tady to?“ a ukázal

Fíkoví změř čísel, bez grafů a barevných obrázků, ale hrůzných výsledků, které zvěstovaly průšvih, o kterém se jim ani nezdálo. „To co mi ukazuješ, snad bylo před třemi roky, děláš si snad ze mě srandu?“ Fík zbledl. Začal blekotat, že to je nějaký omyl, odkud že má ty informace? Hlavoun ho vyhodil z kanceláře, hodil za ním jeho zprávu a řval, že ho nikdy již nechce vidět.

Fík se vypoτάcel a v mdlobách se dostal do práce. Zavřel se a s nikým celé dopoledne nemluvil. Nechápal, co se vlastně stalo. Jediné co věděl, že to nemůže řešit sám, a bolestně vzpomínal, koho má požádat o pomoc. Velká kapsa je ve špitále, Míla mu moc neporadí. Modrooký, koho proboha, koho mám zavolat. Lopata, ten je nejchytrější, Lopata anebo Elegán? a co Luftík. Se svýma klukama se radit nebude, to nemá cenu, když mu připravili tak pitomou prezentaci. Přemýšlel a mezitím bezhlavě podepisoval dopisy. Kdyby mu podstrčili vlastní trest smrti, tak ho v rozpoložení, ve kterém se právě nacházel, také podepsal.

Vtom zazvonil telefon, což ho rozčílilo. „Kde je Hedvika,“ vyletěl na sekretariát. „Co to má znamenat, proč mi přepínáš telefony, když nemám čas.“

„Volá Autista.“

„A co chce, víš, že nemám čas.“

„Nevím, co jsem mu měla říct, tak jsem vám ho spojila.“ Fík se vrátil do kanceláře a udýchaným hlasem se představil s omluvou, že zrovna doběhl k telefonu. „Musím s vámi mluvit, přijďte do Klubu, pokud možno hned.“

To tak, myslel si Fík, teď když jsi hovno v trávě, tak by ses chtěl setkávat. A velmi slušně se omluvil, že opravdu tento týden nemůže. Autista to nechápal, vždyť to není tak dávno, když zavolal i o půlnoci, tak přijel, a to neměl ani tak důležité věci k projednání. Je fakt, že někdy správně neodhadl den a čas a jednou si Fík pozval do Vily v neděli ve tři ráno. A Fík přijel. Nemohl se dozvonit, protože

Autista zapomněl, že mu volal, a šel klidně spát. Fík se mu druhý den omluvil, že asi přijel pozdě, že to dřív než za půl hodiny nestihl. Autista tenkrát nevěděl, o čem mluví a proč se omlouvá. Když slyšel slovo omluva, tak ze sebe vysypal větu, která u něj byla vyvolána právě slovem omluva: „Omlouvám se, omlouvám se, máte štěstí, že mám dobrou náladu. Jinak bych vaši omluvu nemohl přijmout. To se prostě nedělá, povinnost je povinnost. Omlouvat se nemusí nikdo, kdo vše dodržuje tak, jak to má být, a tak je to správně. A když je někdo nejlepší, jako například já, tak se nemusí omlouvat. Ve funkci vás ještě nechám, ale stalo se to naposled.“ a položil telefon. Vzal si písanku a začal si podle pravítka kreslit okraje a malovat hambaté obrázky.

Fík na druhé straně aparátu tomu nerozuměl, ale ulevilo se mu, že není ohrožen na svém postavení. Vzpomínka na Autistu a nedávnou minulost mu trochu zvedla náladu. V duchu si říkal, no tak kde jsi, chytráku, a kde jsem já? Cítil se jako olympijský vítěz ve všech kategoriích. Přece jen bych si měl zajít za Lobbistou, je stále v obraze, ten by mi mohl poradit, co uděláme dál.

^{**}
Věděl, že Lobbista se umí pohybovat všude, bez ohledu na politickou orientaci. Úplně se roztřepal nedočkavostí, až uslyší na druhé straně aparátu Lobbistův hluboký hlas. Podle zvonění odhadoval, že Lobbista není nikde v Karibiku či jinde v přčicích, což by bylo náročné pro osobní setkání, a po telefonu nechtěl nic projednávat. Několik zvonění a Lobbista zvedl telefon. „Ahoj bejku,“ snažil se ho žoviálně oslovit Fík. „Co chceš,“ odpověděl místo pozdravu Lobbista chladně. Že by věděl, že mám u Hlavouna průšvih? Fík byl podezřívavý a nervózní. „Musím se s tebou setkat, je to nutné.“ „Něco se děje?“

„Jo, děje. Kdy a kde?“

„Přijed' večer do Klubu, budu tam v devatenáct hodin.“

„OK, budu tam,“ zašveholil Fík. Spadl mu kámen ze srdce, jako

kdyby bylo vše vyřešeno. Nechal si přinést na oběd hamburger, zapil ho coca colou a vydal se domů, aby se nenechal rozptylovat v práci nějakými blbými úkoly.

Těšil se na večer. Lobbista vždy uměl vše řešit, že si na něj nevzpomněl dříve. Setkali se úplně přesně a sedli si do zadního salónku, který byl u hlavní části Klubu. „Tak co se děje,“ řekl opět místo pozdravu věcně Lobbista. A Fík spustil: „Nevím, co se stalo, ale Hlavoun se na mě nějak zlobí. Chtěl, abych mu předložil stav fotovoltaik. Nebyl spokojený s mojí zprávou,“ téměř zaloval Fík. Lobbista zpod hustého obočí nechal Fíka vyprávět. Fík se sám vytáčel a začal rozčíleným hlasem popisovat poslední události: „Vůbec nevíme, kolik elektráren je zapojených, kdo jsou naši, a kdo ne. Koho můžeme připojovat, koho ne, kolik to bude stát. Prostě se to posralo. Dokonce mi Hlavoun řekl, že jsem hňup a že ať nepočítám, že mě v Úřadě nechají.“ Lobbista to nevydržel a skočil mu do řeči. „Ty debile, tak to jsi mu neuměl něco napovídat?“

„To fakt neuměl,“ odpovídá upocený skrček. „Musíme zavolat Modrookého, jinak s tím neheme.“

„Nedělej paniku, zajdu za Čistým a nastrčíme místo tebe toho tvého Boža.“

„Já nevím, je to průser, i fizlové říkali, že je to průser, že se na to vykašlou a prokurátoři a soudci že za nějakou debilní elektrárnu u nich doma nás kryt nebudou.“

„Podívej, uklidni se,“ vrátil se zase do role Lobbista. „Neuklidním, to místo mám slíbené, nechci žádnou změnu. Dodrží se vše, co bylo dohodnuto.“

„Tak to v této situaci silně pochybuji,“ řekl zostra Lobbista a Fík zkoprněl. Vtom jako na zavanou přišel Modrooký a přisedl si, za ním hned Lopata a Elegán. Připojili se tiše k hovoru. Fík chtěl zopakovat a zjednodušit celý problém a začal: „Oni mi chtějí vyfouknout moje místo.“ To již si ho nikdo nevšímal a ostatní se

bavili mezi sebou. Elegán mlčel a poslouchal.

**

„Vidím to fakt jako dost velký problém, na pár dnů se uklidíme, zajistím akci a u moře na klidném místě vše probereme a zvolíme další postup,“ řekl Lobbista Modrookému. „Já ale nikam nepojedu,“ vzpomínal se Fík, „pamatuješ si, jak jsme to připravovali a nakonec jsme se posrali,“ tím myslel ten incident po špitálech, kde je poprvé uviděla Elis. „Ne, já nikam již nejedu, já se nenechám odstavit, já mám své elektrárny,“ mrmlal stále dokola jako smyslů zbavený.

Jeho vzpurnost, se kterou se domáhal potvrzení, že jeho tři elektrárny mu nikdo již nemůže vzít, i když mají mírný skluz s dostavbou, začala jít všem na nervy. Aniž by si ho kdokoliv z nich všímal, Fík stále opakoval: „Já jsem nejdůležitější, já vám ty licence nevydám a uvidíte, můžete se podělat, budete mě ještě prosit, abych vám pomohl. A nepojedu nikam. Ty vaše výlety již znám, děvky, chlast, žrádlo. Jo a já odjedu a vy mě vystrnadíte z kšeftu. Nejedu,“ a oči se mu podlily krví. „A to, že nebudu šéfovat další období, tak to, hošánci, prr. S tím nepočítejte. To bych s vámi teprve zatočil. Plukovník mi pomůže vás dostat do tepláků. Já mám vysokou školu, na rozdíl od vás. Já jsem měl v první třídě samé jedničky. Vyhrál jsem ve druhé třídě recitační soutěž. A poslouchejte, hošánci, kdo zajistil potvrzení u vlády, že se nemusí měnit vyhláška? No, která vyhláška,“ mluvil sám pro sebe zblázněný Fík. „No ta vyhláška, která určovala technické podmínky. Bez ní byste byli všichni namydlení. To byste nemohli tak rejžovat. Kdo vám zajistil u Ida těch pět miliard, kdo nosil igelitky Žížalám? No tak, žádné chytračení, nebo na vás pošlu třeba SNB,“ v rozčílení zapomněl, že se změnil režim a že tato složka již neexistuje. „Vy si jed'te třeba do pr...“ nedořekl.

**

„Tak poslouchej,“ zvedl hlas Lopata, „zprvė tě nikdo nezve, zadruhé máš průser ty, žeš to neuměl uhlídat, zatřetí máme práci na vysoké intelektuální úrovni, a toho ty fakt nejsi schopen. Kurva, jestli se cokoliv provalí, tak je po tobě, debile. A teď urychleně vypadni, nebo zavolám ochranku.“

To nemusel dělat. Urostlí hoši šmírovali za dveřmi, což dělali pokaždé, když viděli osazenstvo přicházet. Bylo jedno v jaké náladě, vždy se mohli něco dozvědět, co jim mohlo přinést následnou korunku. Jako náhodou vstoupil Bruno se slovy, pane Lopata, myslím, že přijíždí Hlavoun, máme ho přivést sem? Jeho stupidní otázka nikomu nepřišla jako stupidní. Hlavoun se nikdy nikoho neptal, kam má v Klubu jít, šel sám, kamkoliv chtěl, dělal, co se mu zachtělo, a všude se klaněli a byli rádi, že ho vidí nebo že o ně zavadí okem. Když někomu podal omyllem na pozdrav ruku, tak byli i takoví, kteří si ji týden nemyli.

Fík když uslyšel Hlavoun, popadl dva chlebíčky, strčil je ze zvyku do kapsy, zakopl o Elegánovu nohu, narazil do Bruna, který ho jemným bodyčkem vyhodil ze dveří. Věděl, že Fík je otravný hmyz, který je trpěn jen proto, že ho potřebují.

**

Bruno působil jednoduše, vysoké obrovské čelo, které trčelo nad mohutnou postavou výšky přes dva metry, váhy nejméně sto osmdesát kilo, ano, Bruno když se na někoho usmál, tak člověk nevěděl, zda ho chce spolknout, nebo utopit ve sprše slin, které mu z úst crčely jako vodopády Niagary. Bruno pochopil, že se může na Fíkoví vy dovádět, a tak ho šel doprovodit k autu. Fík se zoufale pověsil na Bruna a začal mu plačky vyprávět: „Víš, já jsem všem pomáhal, chodil na výstavy, chválil ty jejich blbě obrázky.“

A Bruno si začal užívat zborčeného Fíka. „Ale Fíku, chválil obrázky? Co je to za blbost, vždyť nepoznáš ani Ladu, a to poznám i já. Tak jak jsi mohl chválit Fillu?“ Bruno nahodil udičku.

Pochopitelně věděl, že Kvido a Modrooký mají Fillu, protože ten plagiát sám maloval, nechal přes „svého znalce“ ocenit, potvrdit pravost díla, no a koneckonců to byl dost dobrý byznys, v duchu si při konverzaci se zoufalým Fíkem připomínal Bruno své umělecké začátky. Rád trávil svůj volný čas malbou, ale nikdo to nevěděl. Nebyl zase až tak blbý, aby si nespočítal, že by ho to mohlo stát i život.

Jako malíř by se neuživil, ale plagiáty uměl dokonale. Ve spojení s aukční síní, znalci a celou skupinou obchodníků dokázal vydělat velké peníze. Dělal ochranku mocným jen proto, že uměl dát tipy, jaké umělecké dílo těmto filutům nabídnout. Rádi se vžívali do role filantropů, podporovatelů umění, mecenášů, dobráků. Jak říkával děda Bruna: „V nich je dobroty jak v prdeli cukru.“ Když tak maloval Rembrandta, Fillu, Slavíčka, namaloval podle fotky cokoliv, broukal si u toho různé písničky, které sám skládal. Neměly vůbec rým, notu, ale to mu nevadilo. Nejradši měl *Hellou blejšn, nevíš, kde je tu bramborejšn. Zdravstvuj mandelinejšn, Nět ja neznaju, ja tože turist*. Písničku si sám složil, a jak sám říkal, podnět k této skladbě je umělecký. Ve skutečnosti to byl vtip, který miloval:

„V době studené války vysadili Američané mandelinku, aby šla zničit brambory ve východním sektoru. Mandelinka dosedne padákem v obilí. Jak tak jde cestičkou v obilí s batůžkem na zádech a hledá bramborové pole, potká blechu, také s batůžkem na zádech, a zeptá se: Hellou blejšn, where is hear bramborejšn. A blecha odpoví: Já něznaju, ja tože turist.“ Po tomto vtipu se Bruno divoce rozřehtal a dával ho k dobru pokaždé, když potkal někoho, o kom si myslel, že ho nezná.

Byl rád, že Fík vlastní také jedno jeho dílo Slavíčka. Byl levný, něco přes tři miliony korun. Fík byl citlivý na to, že by nerozuměl umění. Vždy když byl pozván na návštěvu, aby obdivoval díla významných umělců v soukromých sbírkách, tak si nabifloval nějaké

životopisy umělců, styl a průběh jejich vývoje a tvorbu. Zpočátku si pletl kubismus s naivismem a surrealismus mu nic neříkal, další styly smotal dohromady. Jelikož většinou všichni byli na stejné intelektuální úrovni v oblasti umění, tak tam mohl chytračit. Bruno se většinou těchto akcí účastnil jako ochranka, vždyť tam byla díla v souhrnné hodnotě několika desítek, někdy i stovek milionů korun. Většinou to byla díla vyrobená Brunem a on se obdivoval plný nadšení svým výtvorům. Bouchalo šampaňské, jedly se exkluzivní kanapky a mezitím mecenáši umění obdivovali obrázky z dílny Bruna.

Bruno se rychle vzpamatoval a začal přitakávat, to víš, chtěl jsem tě jen trochu rozveselit. To přece ví každý, že jsi expert, máš vkus a taky víš, co chceš. To víš, až ti budou tvé elektrárny vydělávat, tak určitě bys měl investovat do umění, je to trvalá hodnota a navíc roste. Fíkoví se v těchto smolných dnech rozsvítilo světýlko. Začal na chvíli přemýšlet, jak miliony, které bude vydělávat, bude investovat do umění, koupí si Fillu také, a to bude Modrooký koukat.

A začal cestou k autu rozvíjet svoji představu nahlas: „Bruno, to je dobrý nápad. Koupím si stejného Fillu, jak má Modrooký, ať se podělá vztekem, až ho u mě uvidí.“ Brunovi se zachtělo namalovat ještě jednoho Fillu, jako pro Modrookého, ale ihned pud sebezáchový zapracoval a jen tak bez projevu velkého zájmu se začal vyptávat: „Jak to myslíš, stejného Fillu, jako autora, a máš na mysli nějaké konkrétní jeho dílo?“

„No jasně, to co má Modrooký.“ Bruno začal přemýšlet, že by poznal, že to je plagiát?? Proto se znovu zeptal: „Ale Modrooký má originál, ty chceš nějakou kopii?“

„Ne, jak kopii, já chci originál, stejný jako má Modrooký.“

„Fíku, ale originál je vždy jen jeden, a ten má Modrooký, ty mu ho chceš ukrást?“

Fík se slova ukrást lekl, protože to fakt takto nemyslel. „Nechci

mu nic ukrást, chci mít stejný originál.“ Bruno až teď pochopil, na jak vysoké intelektuální výši je ten, jenž řídí Úřad, který si přisvojil Modrooký, a společně s Hlavounem mu říkali Můj úřad, a dokonce používali zkratku MÚ. Poplácal Fík přátelsky po ramenou, otevřel mu zdvořile dveře do auta, zasalutoval, když mu zavíral dvířka od vozu, a ještě jednou, když Fík nastartoval a odjížděl z garáží.

Bruno byl fascinován a zapojil všechny mozkové buňky, nebylo jich tolik, do uvažování, jak udělat Fíkoví radost nějakým hezkým obrázkem. Co by mu tak namaloval a pak v aukci se svými kámoši prodal. Každý z této povedené partičky měl své okruhy. U Bruna to bylo podsvětí, které fušovalo do umění, a těmto zlodějům prodávali plagiáty.

Fík a jemu podobní si hráli na filantropy, mecenáše a plagiáty kupovali s jistotou, že ty nakradené miliony investují do trvalé hodnoty – umění. Bylo to smutné, ale pro koho smutnější... Kdo z nich byl horší? Bruno a jeho děda si mysleli, že ti druzí. No, a kdyby „mecenáši“ zjistili, že mají plagiát, za který zaplatili miliony korun, tak by si mysleli, že ti podvodníci jsou oni.

**

Fík přišel druhý den do práce naprosto vyčerpán. Celou noc nespal a na umění zcela zapomněl. Cítil, že akce, kterou připravili před pár léty, má drobné trhliny. Dokonce měl pocit, že trhlinky jsou hlubší než propast Macocha. A do toho ještě změna politické scény, kdy Čistý nebyl do projektu přizván, a tudíž může dělat problémy. To je den, to je den, sračky, sračky, sračky, já se asi zblázním. Dává si kávu a chce se mu brečet. Ve dveřích se objeví Božo a Křivý. Tak co, šéfe, již je všechno v pořádku? Jak to dopadlo? Byli jsme pochválení? Fík slabým hlasem vykleštěnce pískal: „Není to v pořádku, Hlavoun již od někoho nějaké údaje měl, prý jsem mu přinesl nějaké blbosti. Nevím, kde na to přišel.“

Božo se ošival a nechtěl přiznat, že si ho Hlavoun pozval, aby mu

přišel vysvětlit stav věci. Rozhodl se, že bude hrát na sebe. Když ho volá Hlavoun, tak to určitě nebyl spokojen s tím, co tam přinesl Fík, anebo Fíkoví nedůvěřuje. To by mohl mít šanci se Hlavounovi zalíbit a to by pak mohl povyrůst. To by mohl všechno. Viděl se ministrem. Politoval Fíká, že to má blbý, že se Hlavoun zlobí, a s Křivým jako dvojčata vypadli z kanceláře, kde zanechali truchlícího Fíká osamoceného.

Cestou do své kanceláře ho politovali, že to má z toho, že byl nenažraný, a nakonec dobře mu tak. Božo se vydal dopracovat nějaké podklady, které chtěl druhý den předložit na smluvené schůzce.

dezinformace

19. Tak, a je to...

Skupinka přešlapovala na letišti v odletové hale určené pro soukromé tryskáče. Rozhodli se frknout do Londýna, setkat se v takové krizi s Chameleonem a slyšet jeho názor, nebo lépe řečeno pokyn, jak postupovat dál, vyřídit pár důležitých věcí v bance a u notáře a přesunout se na oblíbený ostrov do teplých krajů, jak byli zvyklí, když museli něco důležitého řešit. Alespoň na pár dnů, aby v klidu probrali další postup.

Tušili, že se musí zbavit Fíka, než začne Čistý něco věřit. Nikdo z nich nemyslel fyzicky, ale pro další funkční období byl Fík neudržitelný, museli ho obětovat. Jak mu to sdělí, jim bylo vcelku jedno. Důležité bylo, aby tam měli svého člověka a pokračovala kontinuita v prasárnách. Nejvhodnějšího a nejlepšího, vybrali Božu. „Bude to nenápadné a lepší než s Fíkem. Tomu dáme nějakou trafiku, třeba bude radit,“ rozvíjeli diskuzi ihned po startu letadla z Londýna směrem na Male.

„Jsou to komplikace, ale to zvládneme,“ ušklíbl se Modrooký a pleskl letušku po hezkém zadečku. Ta jen vypískla, ale bylo citelně znát, že ji to potěšilo, že nemusela tolerovat ruku Míly, který jí byl od pohledu odporný.

Lobbista začal kreslit pavouka, jak to bude vše fungovat, aniž by se cokoliv změnilo s jejich záměrem rozjet byznys s biometanem. Je pravda, že za těch pár hodin letu měli vcelku jasno a těšili se na krásný pobyt v místě, kde to důvěrně znali, ačkoliv ne všechny zkušenosti jim byly příjemné. Pár dnů na bělostných plážích v jejich vile, kterou si pronajali na mnoho let, dalo se říct skoro na doživotí.

Těšili se na rum, doutníky a na trochu toho relaxu, který si dle svých slov plně zasloužili. Po pár dnech pobytu dotáhli i plán, jak se budou mstít těm, kteří si dovolili postavit elektrárny, aniž by byli členy jejich spolku, a dokonce nezaplatili výpalné ve formě úplatků

za připojení, výstavbu elektrárny od jejich firem, nákup panelů od jejich dodavatelů: Ti kteří nevědí, co je vděčnost, musí plakat nad tím, že se do byznysu pustili.

Rozhodovalo pár osob, na pláži, kde se každému, kdo ji spatří poprvé, tají dech. Tají dech z té krásy, omamně krásy přírody. Vymýšleli, jak bude Plukovník s Prokurátorem likvidovat tuto nechtěnou konkurenci, která se jim vloudila do jejich byznysu. Tím se odpoutá pozornost lůzy, pokud jí vůbec dojde, že se tu něco za stovky miliard odehrálo. „Odpoutáme pozornost od sebe a ještě naše voliče potěšíme, že tu děláme pořádek,“ řekli důležitě Plukovník a Prokurátor.

Talár jen přitakal. Na výletě byli všichni důležití pro další kroky, které měly pokračovat v případě, že se někdo bude zdráhat doplatit úplatky, nebo bude poptávka z davu po „krví“ v případě, že se něco provalí. Ani jeden ze skupinky neočekával, že by se něco mohlo zvrtnout. Čistý neví, kde mu hlava stojí, nerozumí problému, nemá čas se tím zabývat a vše bude mít připraveno, včetně hlavy Fíka. „Víte, jakou bude mít radost? Že vše vyřešil, no a my pojedeme jako po másle dál. Vyrobíme obchod století biometan a u toho již bude.“

„Jak bude, vy ho chcete do holportu?“

„Ani náhodou, ty si děláš kozy? To v žádném případě. Ale za něho se to stane.“

A může se klidně podělat, i když z toho nebude mít ani korunu, na to je moc blbý, abychom se s ním dělili nebo ho vzali do party. Ať si hraje na Čistého, bude tu větší sračka než fotovoltaiky na polích. Ještě budou naši voliči vzpomínat, jak jsou solární baroni bezvadní, nesmrdí. Víš jak jim ty biometanové sračky budou pěkně smrdět, vidlákům na vesnici. No a pan Čistý bude za to zodpovědný, ani nebude vědět jak. To je přece krásné, ne?“ Všichni se dobře bavili a dopracovávali strategii dalšího postupu. Byli si naprosto jisti, že mají vše pod absolutní kontrolou a nemůže je nic překvapit. Měli

pocit, že jsou již přepracovaní a začali poslední dva dny skutečně odpočívat. Odpočinek u nich byl, že se opíjeli do němoty.

**

Jejich osud byl zpečetěn. Božo vyrazil k Hlavounovi, aby předvedl na svém notebooku výsledky stavu výkonu a výstavby elektráren. Těšil se jak malé dítě, až ho Hlavoun pochválí, nabídne mu určitě lukrativní pozici, jak překvapí ostatní, až se vrátí ze služební cesty, jak je houževnatý, šikovný, jak se mu podařilo svými znalostmi přesvědčit Hlavouna.

Vešel s malou trémou do malé zasedačky u kanceláře Hlavouna. Objednal si vodu a čekal. Hlavoun přišel již s notnou dávkou alkoholu v krvi. Božovi tykal a hrnul se ke stolu se slovy: „Tak předved', jak to máte pod kontrolou. Tvůj šéf neví vůbec nic, je zcela mimo mísu, asi ho tak trochu ignorujete, že, vy jedni kluci ctizádstiví.“ Božo si povolil kravatu, kterou si byl den předtím koupit Na Příkopech v Hedvě. Nové boty ho tlačily, tak si je trochu povyzul a jen tak v ponožkách s dírou na palci seděl tiše a čekal, až ho Hlavoun vyzve. Chtěl se cítit uvolněně, tak si nožkami poklepával o špinavý koberec. Za chvíli byly jeho bílé ponožky špinavé, jako by nikdy neviděly práci prostředek, a k tomu ještě s dírou na palci.

Ještě než začal, přednesl Hlavoun říkanku na Fíka: „Onehdy jsem potkal Fíka, chlebiček mu z kapsy čouhá, říkám Fíku, zloději, až tě chytí, neplakej, v kriminále ti bude hej.“ a krvavým pohledem se podíval na Slávu, který nevěděl, jestli se má smát, nebo ne. Trochu se zasmál, a tak trochu ne. Ujistil se sám, že tak to bude nejlepší. Hlavoun chtěl ve svých verších pokračovat, ale vstoupila sekretářka, kterou vyhodil, ať neruší. Nedal jí šanci, aby mu sdělila, že volají ze zahraničí, tím myslela Mílu. Hlavoun unaveně pokynul Božovi, aby spustil.

Ten s radostí začal drmolit, jaká je situace. Závěrem, když

odpověděl na všechny, jak si v duchu myslel, všetečné a debilní otázky Hlavouna, tak již trochu zjihlým hlasem dodal tak tiše, že ho nebylo téměř slyšet: „Situace je překotná, každý do toho mluví, nic nefunguje, nemáme žádný relevantní přehled. Dodávky elektřiny jsou dodávány bez měření, nejsou elektroměry. Takže se neměří, kolik se elektřiny vyrobí, ale to asi nevadí, důležité je, kolik se bude fakturovat.“

To již Hlavoun nevydržel a zařval: „Ty čuráku, vypadni, nechci tě již nikdy vidět!“ Vylekaný Božo si nestihl about boty a letěl ze zasedačky naboso, v černém obleku, kravatě značky Hedva, bílých špinavých ponožkách s dírou na palci s dlouhým, alespoň rok nestříhaným nehtem, který mu čouhal z ponožky jak vyděšená myš. Notebook letěl za ním, netrefil ho, dopadl na koberec. Sláva se s vytřeštěnýma očima rozpleskl před zasedačkou, pomačkaný, bez všech svých osobních věcí, notebook asi rozbitý, blesklo mu hlavou. Nevěděl ani, jak se vše seběhlo. Byla to rychlost kulového blesku, a i ten je proti tomu slimák.

Po chvíli, kdy se sesbíral se země, sesbíral... pomohlo mu asi třicet úředníků, kteří se seběhli, protože si mysleli, že je požární cvičení a vybuchl poplašňák. Rozhodl se, že nepůjde bosky. Jemně zaklepal na dveře zasedačky, ještě jednou a znovu, do třetice. Pak tiše otevřel dveře a viděl, že místnost je prázdná, na zemi jeho notebook, pod stolem boty, na židli jeho aktovka. Vše tiše posbíral, jako zloděj odcházel, pošlapán, ponížen, rozčarován a především zoufalý, co bude dál.

Fík je mimo hru a má pocit, že Hlavoun si ho také zrovna neoblíbil. Od něj by snesl i facku, kopanec, plivnutí do tváře, cokoliv, jen kdyby mohl dostat to šéfovské křeslo, které tak s Křivým připravovali pro svůj další spokojený život státního úředníka. Bylo to smutné zjištění, že se to nějak komplikuje.

Asi udělal chybu. Měl počkat na Modrookého, zkušeného Mílu,

Prokurátora, Lobbistu, uvažoval jako v transu, kdo tento vyhazov a to oslovení „čuráku“ může z jeho ochránců, kterým tak věrně sloužil, napravit. Teflon, ano Teflon, ale ten teď je rád, že je rád. Neměl jsem se tam cpát, měl jsem počkat, až dostanu pokyn, co mám dělat. Asi jsem udělal chybu, vyčítal si cestou do kanceláře. Teď byli dva, seděli zavření každý ve své kukani a oddělení přemýšleli, jak zvrátit situaci, která každého z nich ohrožovala.

dezinformace

20. Když mafie pláče, nesmí se ostatní smát!

Rok se chýlil ke konci své poloviny a partička se vracela plná sil z ostrovů v Indickém oceánu soukromým letadlem domů. Žádné zprávy neměli, Hlavoun přestal komunikovat, Fík nebyl k dostižení, ale také ho nesháněli. Těšili se na Božu, jak mu oznámí, co ho čeká. Jakou dostane odměnu za věrné služby. Hned po přiletu se setkali v Klubu, kde pozvali pouze jeho, aby s ním dopodrobna probrali plán, jak ho budou instalovat do funkce, kde není možné dál udržet Fiká.

Božo seděl jako vytesaný z kamene. Ani se nehnul a nábožně poslouchal Mílu. Vždy ho obdivoval a byl rád, že mu oznamuje, jak bude povýšen. Všichni si po krátkém oznámení, jak vše proběhne, připili šampaňským. Teprve nyní se jim Božo odvážil opatrně sdělit, že jednal s Hlavounem a že si není jistý, jaký názor Hlavoun na další postup má. Že má pocit, že se na něj tak trochu zlobí, protože mu neuměl odpovědět na všechny otázky. Celý průběh audience pochopitelně nesdělil, ani něžné oslovení „čuráku“. „Ale z toho si, mazánku, nic nedělej, to víš, on je příliš chytrý, to se ptá každého na detaily, protože on je na rozdíl od nás zná,“ zaskřehotal Míla. „To je dobré, o tom rozhodujeme my, jak to bude, tak buď v pohodě, o nic se nestarej, to je již vyřízený.“

„No ale přece premiér může mít jiný názor.“

„Neser, Božo, kdes to viděl, premiér než se vzpamatuje, tak budeme schvalovat biometan a ty budeš neodvolatelný šéf, ten zákon nemá chybu,“ znovu důrazně řekl Míla, jako kdyby řídil zeměkouli. „Snad si nemyslíš, že nějaký premiér si dovolí nám jmenovat někoho, koho sami neschválíme.“

Božo se zapýřil, slušně všem poděkoval a začal se chovat jako šéf. Chlebíčky do kapsy necpal, ale ztřískal se jako kozel. Nechali

ho na podlaže, pozvraceného, a odešli. Nakonec i oni byli spokojeni, že mladý je tak oddaný. Plukovník jen poznamenal, že s ním bude dobrá spolupráce.

**

Po dvou dnech, až vystřízlivěl, se Božo dostavil do práce, byl samý žert a začal připravovat listinu, koho za pár týdnů vyhodí, koho nechá zavřít, pochopitelně za spolupráce Padoucha. Plány nebraly konce, vše mu šlo od ruky, psal anonymy, vyklízel šuplíky a Fíkoví nabídl poradenskou smlouvu, kterou napíše na synka, aby mohl brát několik platů odstupného a zároveň neporušil závazek, že nebude rok pracovat v oboru. Vše běželo tak, jak si představoval. Nikdo nebyl znepokojen, vše bylo domluvené, všem jasné.

Jediné, co se zásadně změnilo, Hlavoum s nikým nekomunikoval. Vlastně ho již nepotřebovali, vše bylo jasné, Božo bude za pár týdnů velký šéf a rozjedou jízdu na dotace tak, že se to nikomu v tom zaprděném údolí ani nesnilo. Drželi se hesla „Na lidi šerem, ať platí“.

Bylo to opojné období, kdyby nepřišlo to pozdní letní odpoledne dva týdny před nástupem do funkce. Nějaká debilní zpráva od těch zkorumpovaných novinářů, jak řval bez sebe Modrooký, když zaslechl:

„Vláda rozhodla a jmenovala do našeho Mého úřadu...“ To již volal Míla: „Slyšel jsi to, co to je za zradu? Oni tam dali tu píču Kamilu.“

Rozdrnčely se šifrované telefony, kterými je vybavil Elegán. Na internetových novinkách drnčely zprávy, jedna za druhou. Titulky zpráv se předbíhaly „Liška v energetickém kumíku“ a další další... Rozjela se auta směrem do Klubu, byl svolán krizový štáb energetické mafie. Přijeli všichni kromě Hlavouna, který se s nimi přestal přátelit. Sám vyhodnotil situaci za nebezpečnou, protože partička neznala meze a začali se navzájem ohrožovat svojí

venažraností. Vždy měl pud sebezáchovy a šestý smysl, který ho po dlouhá léta varoval před přicházejícími průsery. Vždy uměl z potápějící se lodě vyskočit jako první a dostat se nikoliv na záchranný člun, ale doslova na záchranný parník. A nebylo to jiné ani tentokrát. Byl prostě génius, ale na Chameleona neměl. Považovali ho za zrádce.

Velká kapsa byl v šoku, nebyl jediný. Nenašel se nikdo z nich, kdo by to bral s nadhledem. Jednali ve zkratku, zoufalství, šoku a chovali se jako dementi. Zoufalí lidé dělají zoufalé věci.

Rozhodli se napsat anonym, nebo raději více anonymů. „Neblázněte, uděláme petici,“ navrhoval Lobbista. Toho podvečera se nedokázali ani opít. Zahájili akci, ve které se snažili během pár následujících dnů zvrátit rozhodnutí vlády. Byli ochotni napsat cokoli. Vyzvali své zaplacené novináře, aby zahájili útok. Ale většina z nich byla na dovolených a ten zbytek měl neskutečnou radost, že mafie pláče, a rozhodli se psát pravý opak, nebo zcela vyváženě. Toho večera partička nakonec sesmolila pod vlivem alkoholu a kokainu jeden hanopis, nakonec i ten vyzněl hrozně.

Nikdo to nechtěl podepsat, začali tušit, že to je tenký led. „Ne, já to klidně podepíši,“ postavil se k věci statečně Kvido, protože byl notně zfetovaný. „Ta píča nesmí nastoupit.“

**

Elis měla vypnutý mobil, a tak se Norbert s horkou zprávou obrátil na Igora. Poprosil ho, že potřebuje, aby se Elis připojila. Všichni věděli, že na linky NWO a že bude muset jít do pracovny. Za chvíli již Elis seděla ve své pracovně a vedla veselý hovor. Norbert jí se smíchem sděloval, co se před pár hodinami událo v Praze. Popisoval, jak energetická mafie dostala ránu přímo do týlu. Místo Fíka, Boža se objevila v nejvyšší pozici Kamila. „Počkej, Kamila??“

„Ano, je to ta Kamila, to bude sranda,“ smál se nahlas Norbert.

„Aspoň vidíš, že ta zemička není tak zkažená, jak se na první pohled zdá. Je tu většina lidí, kterým na ní záleží, záleží na tom, aby se tu žilo dobře. Jen jsou ubití, jakmile vystrčí hlavu, tou žouželí, tím lidským odpadem, který si osvojil ničit životy všech, kdo se jejich zlodějnám postaví do cesty. Jsem moc rád, že se blýská na lepší časy.

Těch, kteří se nebojí bojovat s mafií, je opravdu hodně, jen byli doposud poraženi. Já Kamile věřím. Vždyť ten národ si to po těch utrpeních zaslouží.

Musíme Kamile pomoci.“

„To musíme, ale nesmí o tom vědět, aby nám nezlenošila.“ Elis přislíbila, že v srpnu po zasedání NWO přijede do Prahy. Rozhodnutí vlády se přes veškerý nátlak nejvlivnějších, nejmocnějších nepodařilo změnit. Solární baroni plakali, energetická mafie držela týdenní smutek, v Klubu to vypadalo jak v krematoriu, hudba se hrála jen smuteční. Držela se tryzna. Božo se zhroutil, Fík byl nezvěstný, Padouch se začal pomočovat.

Kamila přes nevoli energetické mafie do funkce nastoupila. A nastalo peklo... Jen NWO, Elis a Norbert věděli, že přichází změna!

dezinformace

DOSLOV

ŽALM 58:10,11 – Modlitba o odplatu ničemným

Spravedlivý se zaraďuje, protože spatřil pomstu. Své kroky bude koupat v krvi ničemného.

A lidstvo řekne: „Jistěže je pro spravedlivého ovoce.“

ŽALM 59:2

Osvobod' mě od těch, kdo konají to, co ubližuje, a zachraň mě před muži s vinou krve...

Konfucius

Malý člověk nepovažuje malé dobro za přínos, a tak je nečiní. Malé zlo nepovažuje za nic špatného, a tak se jej nevystříhá. Proto se zlo hromadí tak dlouho, až jej nelze zakrýt, vina se stává tak velkou, že nemůže být pomínuta.

dezinformace

Alena Vitásková
SOLÁRNÍ BARONI

Organizovaný zločin

Vydalo Nakladatelství Olympia, s.r.o. Werichova 973, 252 64 Velké Přílepy v roce 2017

jako svou 4000. publikaci

Vydání první 176 stran

Text Alena Vitásková

Koláž na obálce Ondřej Hoppner

Grafická úprava a zlom Atelier IV.

Jazyková úprava Ivana Riegrová

Vydání první

Tisk Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín 27-010-2017

dezinformace

Ing. ALENA VITÁSKOVÁ se narodila **11. 12. 1956** ve St. Bohumíně. Dětství i mládí prožila v Petřkovicích u Ostravy, od roku **1979** žije v Hlučíně. Vystudovala VUT Brno obor pozemní stavby. Od svých 17 let pracuje v plynárenství, teplárenství, energetice. Vysokou i střední školu vystudovala při zaměstnání, bývalý režim ji denní studium nedovolil. Má jednoho syna a dva vnuky. Pracovala od těch nejnižších pozic po nejvyšší manažerské funkce, jako generální ředitelka, předsedkyně představenstva. Za svoji práci obdržela celou řadu vyznamenání, uznání, byla manažerkou roku, obdržela Řád Elišky Přemyslovny, pracovala pro charitu, osobně podporovala potřebné. Po téměř čtyřiceti letech práce přijala nabídku a šla pracovat do státní sféry jako předsedkyně Energetického regulačního úřadu. Popsala problematiku podpory obnovitelných zdrojů, zastavila další tunelování veřejných financí. Po celou dobu šesti let ve funkci chránila spotřebitele a vytvářela rovné podmínky pro všechny účastníky energetického trhu. Ceny energií byly přijatelné, dodávky bezpečné. Nikdy se nepřiklonila k požadavkům energetické mafie. Stala se nepohodlnou systému. Byla obžalována, nepravomocně odsouzena ve vykonstruovaném procesu. K této kauze napsala svoji prvotinu „Na prahu vězení“, kterou vydala u příležitosti své kandidatury do Senátu v roce 2016 (nebyla zvolena). V brožurce popisuje fakta kauzy, která poukazuje na bezmoc, jaké jsme vystaveni všichni, kteří se postavíme ZLU do cesty.

ZAPOMEŇTE NÁČERNÉ BARONY! TEĎ JE TU SVĚTLO!

Alena Vitásková ve své knize Solární baroni – Organizovaný zločin přichází s humorným příběhem s reálným základem ve světě byznysu a politiky. Dozvíte se, jak nenápadně vytunelovat státní pokladnu a vytřískat z toho „prospěšný projekt“, jak se dělá dnes populární lobbying, jak se z jedněch mohou stát „Solární boháči“, zatímco z druhých

„Solární chudáci“. A konečně dozvíte se, jakou cenu má slunce pro vás i pro ty druhé. Nehleďte zde jména z obrazovek televizorů, podobnost je čistě náhodná, i když fantazii se meze nekladou. Především se zasmějte a pobavte, ale i zamyslete nad tím, jak moc je román podobný dění kolem nás.

[Solární baroni 1](#)

[Předmluva. 4](#)

[Úvod. 5](#)

[1. Početí solárního barona. 5](#)

[2. Doma v ráji 10](#)

[3. Z ráje do sraček. 12](#)

[4. Zrození solárního barona. 16](#)

[5. Neplačte, bude hůř 19](#)

[6. Mafie v akci 21](#)

[7. Když na jaře prší, nemusí to být štěstí 22](#)

[8. Velká kapsa, tepláky a hřebec. 27](#)

[9. Míla, zrada a početí solárních žebráků. 29](#)

[10. Co se vám zase posralo?. 32](#)

[11. Krizový plán to ještě není 34](#)

[12. Zrození solárních žebráků. Solární baron, žebrák,](#)

[zločinec. 38](#)

[13. Kotel politicko-lobbistických sraček. 38](#)

[14. Ať se perou, Einstein, puma a ráj 39](#)

[15. Elegán, Redaktor a inflagranti 41](#)

[16. Když prokurátor staví, musí někdo sedět 43](#)

[17. Elis, mistr SUN-C', NWO.. 46](#)

[18. Fík, filantrop a Emil Filla. 48](#)

[19. Tak, a je to..... 54](#)

[20. Když mafie pláče, nesmí se ostatní smát! 56](#)

[DOSLOV.. 58](#)